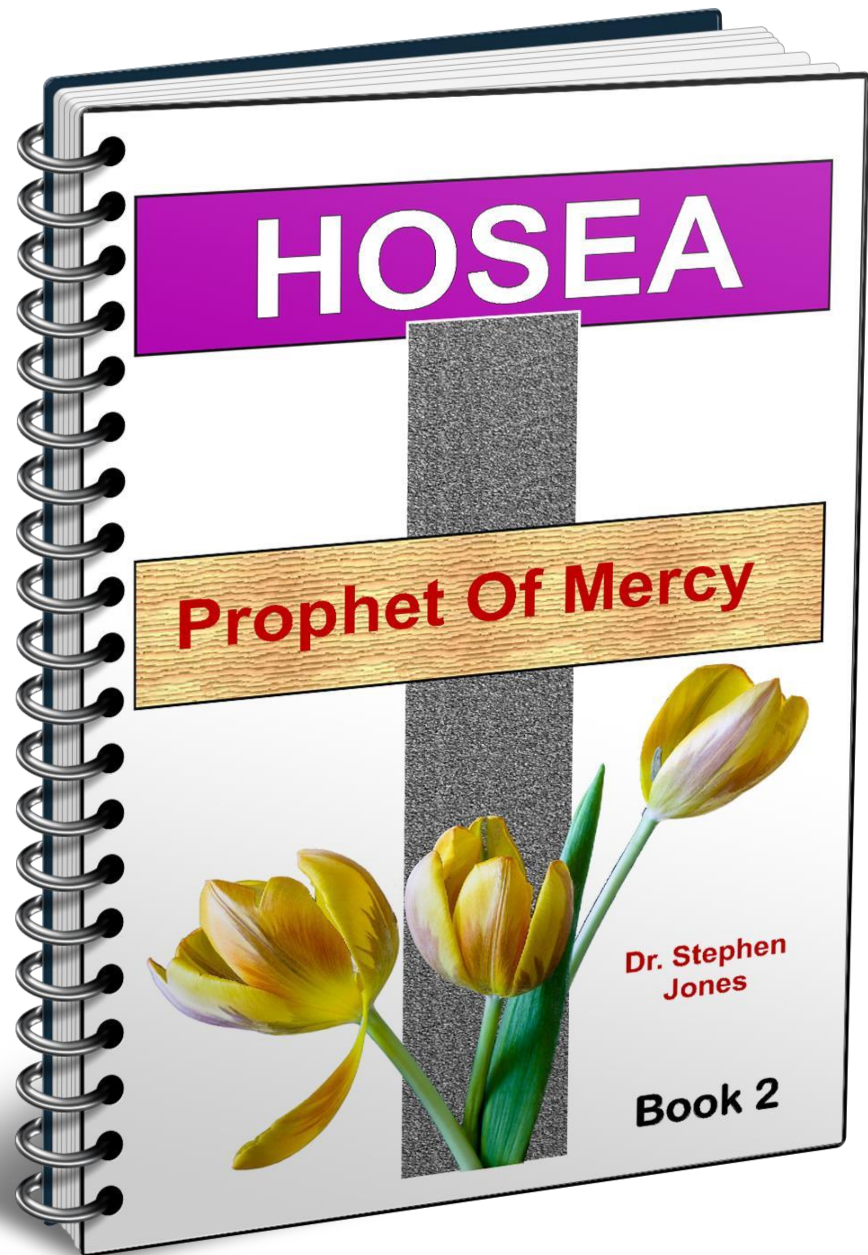

Stepen E. Jones

(vertaald in het Nederlands)

Hoofdstuk 1

De opstanding op de derde dag

In de laatste verzen van Hosea 5 vertelt de profeet ons dat God als een leeuw naar Israël zou komen om de natie te verscheuren vanwege hun weigering te doen wat zij in het verbond van de Sinaï hadden beloofd. Toch vertrouwde God er in **Hosea 5:15** op dat zij zich in hun ellende tot Hem zouden wenden, en dit zou een nationale opstanding uit de dood zijn.

Dan legt **Hosea 6:1**, **2** Israël woorden in de mond, profeterend,

> **1 Kom, laten we terugkeren naar de HEER. Want Hij heeft *ons* verscheurd, maar Hij zal ons genezen; Hij heeft *ons* verwond, maar Hij zal ons verbinden. 2 Hij zal ons na twee dagen doen herleven; op de derde dag zal**
>
> **Hij ons opwekken, opdat wij voor Zijn aangezicht leven.**

De leeuw heeft gescheurd, en de leeuw zal genezen, wordt er gezegd. Toch moesten zij "*twee dagen*" dood blijven en dan "*op de derde dag*" worden opgewekt. Deze profetie heeft drie belangrijke profetische toepassingen. Ten eerste voorspelt zij Israëls dood en opstanding op nationale schaal, en in dit geval is een "dag" als duizend jaar (**Psalm 90:4**; **2 Petrus 3:8**). Israël zou dus meer dan 2.000 jaar "dood" zijn en vervolgens worden opgewekt voordat 3.000 jaar waren verstreken.

Toepassing 1: Nationale vervulling

Israël "stierf" officieel toen Samaria werd veroverd door Assyrië in 721 v. Chr. Vandaar dat het jaar 2000 n. Chr. op onze moderne kalender 2.720 jaar geleden was sinds de dood van Israël. We bevinden ons nu in de tijdspanne van "*de derde dag*".

In feite, als we dit nauwkeuriger bestuderen, vinden we dat de tweede

"dag" eindigde in het jaar 1280 na Christus. Binnen enkele jaren, in

1330, werd John Wycliffe geboren. Hij zou "*de Morgenster van de Reformatie*" worden, de vroege dageraad na de donkere eeuwen van bijbelse onwetendheid en bijgelovige religieuze praktijken in de kerk.

Wycliffe vertaalde de Bijbel in het Engels, in de overtuiging dat iedere christen de Bijbel zelf zou moeten lezen. De handgeschreven exemplaren werden door heel Engeland verspreid. Het was een moeizaam karwei, want de drukpers kwam pas over een eeuw in gebruik.

De derde duizendjarige "dag", toegepast op de door de Assyriërs verstrooide Israëlieten, zou lopen van 1280-2280 na Christus. Velen trokken naar het oosten, naar Noord-India, maar de meesten trokken naar Europa. Het is dus niet verwonderlijk dat Europa een renaissance van kennis en technologie beleefde die de naties als het ware uit de dood deed opstaan.

Toepassing 2: De vervulling van de overwinnaars

Wij geloven dat de eerste opstanding, die is voorspeld in **Openb. 20:46**ook in deze "derde dag" zal worden vervuld. De voornaamste gelegenheid, in de derde dag, is van 1280-2280 na Christus. Maar er is nog een ander uitgangspunt, dat ons ook een ander tijdsbestek geeft voor de opstanding op de derde dag. Jezus werd geboren op het feest van Bazuinen in 2 v. Chr., en Hij stierf op Pesach van 33 n. Chr. Velen hebben de derde dag gedateerd op één van deze gebeurtenissen.

Op het feest van Bazuinen, 11-12 september 1999, bereikten we de

2000th verjaardag van Jezus' geboorte in Bethlehem, en zo markeerde

1999 het begin van de derde dag vanaf Zijn geboorte. Op Pesach van 2033 na Christus zullen we de 2000th verjaardag van Jezus' dood en opstanding bereiken om de derde dag vanaf die gebeurtenis te beginnen.

Ik kan natuurlijk geen specifieke bewering of voorspelling doen over het precieze tijdstip van de opstanding uit de dood, maar deze data markeren het begin van de derde dag vanuit belangrijke gebeurtenissen in het verleden. Aangezien we nu de tijd van de derde dag sinds de tijd van Christus hebben bereikt, lijkt het logisch, zoals velen geloven, dat deze opstanding nabij is.

Toepassing 3: Jezus' verrijzenis

Omdat Jezus' dood en opstanding bedoeld waren om de prijs te betalen voor Adams zonde, Israëls zonde en de zonde van de hele wereld, was het

[38] **Toen zeiden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën tot Hem: "Meester, wij willen een teken van U zien."** [39] **Maar Hij antwoordde en zei tot hen: "Een boos en overspelig geslacht verlangt naar een teken; en *toch* zal haar geen teken worden gegeven dan het teken van de profeet Jona;**[40] **want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.**[38] **Toen zeiden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën tot Hem: "Meester, wij willen een teken van U zien."**[39] **Maar Hij antwoordde en zei tot hen: "Een slecht en overspelig geslacht verlangt naar een teken; en *toch* zal haar geen teken worden gegeven dan het teken van de profeet Jona;**[40] **want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de**

Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.

noodzakelijk dat Hij stierf en in het graf bleef tot "*de derde dag*". De hoeveelheid tijd die Hij in het graf moest doorbrengen was vastgesteld door Hosea's profetie *aan Israël*, maar Zijn dood en opstanding had gevolgen voor de hele wereld (**1 Johannes 2:2**).

Maar hier stuiten we op controverse en een *schijnbare* tegenspraak met **Matt. 12:38-40**, waar we lezen,

Het blijkt (indien letterlijk genomen) dat Jezus drie volle dagen (72 uur) in het graf moest liggen, en er wordt vaak beweerd dat Jezus zijn hele legitimiteit op dit teken heeft gezet. Een dergelijke bewering is natuurlijk bedoeld om de profetie van Jona kracht bij te zetten in een poging de profetie van Hosea te overstemmen.

Er zijn twintig passages in het Nieuwe Testament die allemaal gebaseerd zijn op **Hosea 6:2**. Veel van deze passages gebruiken de terminologie van Hosea, die spreekt over "*de derde dag*" in plaats van de term van Jona, "*drie dagen en drie nachten*". De passages in het Nieuwe Testament zijn als volgt (KJV):

1. **Matt. 16:21**, "wordt ten derde dage opgewekt".
2. **Matt. 17:23**, "de derde dag zal hij worden opgewekt."
3. **Matt. 20:19**, "ten derde dage zal hij opstaan".

4. **Matt. 26:61**, "in drie dagen".
5. **Matt. 27:40**, "in drie dagen".
6. **Matt. 27:64**, "tot de derde dag".
7. **Marcus 9:31**, "Hij zal opstaan op de derde dag".
8. **Marcus 10:34**, "de derde dag zal hij opstaan".
9. **Marcus 14:58**, "binnen drie dagen".
10. **Marcus 15:29**, "in drie dagen".
11. **Lucas 9:22**, "wordt de derde dag opgewekt".
12. **Lucas 13:32**, "vandaag en morgen en de derde dag" En Hij zei tegen hen: "Ga en vertel die vos [d.w.z. koning Herodes]: 'Zie, Ik drijf vandaag en morgen demonen uit en verricht genezingen, en *de derde dag* bereik Ik Mijn doel'."
13. **Lucas 18:33**, "ten derde dage zal hij opstaan".
14. **Lucas 24:7**, "de derde dag sta op".
15. **Lucas 24:21**, "vandaag is het de derde dag".
16. **Lucas 24:46**, "om de derde dag uit de dood op te staan".
17. **Johannes 2:19**, "in drie dagen zal ik hem oprichten".
18. **Johannes 2:20**, "in drie dagen".
19. **Handelingen 10:40**, "opgewekt op de derde dag".
20. **1 Kor. 15:4**, "stond op de derde dag weer op".

De belangrijkste vraag is of we twintig uitspraken over "de derde dag" zo moeten interpreteren dat ze overeenstemmen met ons westerse begrip van "drie dagen en drie nachten", of dat we "drie dagen en drie nachten" moeten interpreteren als een idioom zodat het overeenstemt met de meerderheid die spreekt over "de derde dag".

Onder normale omstandigheden zouden we de enkele uitzondering moeten zien als het idioom en het in overeenstemming moeten brengen met de twintig duidelijke uitspraken. Zoals we straks zullen zien, was dit hoe de vroege kerk het zag.

Hebreeuwse denkpatronen namen de eerste dag van een gebeurtenis mee in de telling van de dagen. Bijvoorbeeld, in **Lev. 7:16**, **17** moest het vlees van een offer op de derde dag gegeten worden, dus twee dagen later.

[16]Maar indien zijn offer een gelofte of een vrij offer is, zal het gegeten worden op de dag, waarop hij zijn offer aanbiedt, en op de volgende dag zal wat ervan over is, gegeten mogen worden;[17] maar wat op de derde dag van het vlees van het offer overblijft, zal met vuur verbrand worden.

Deze offerwet voorspelt eigenlijk Christus, die kwam als het ultieme Offer voor de zonde. Het verbranden van de resten op de derde dag veranderde het vlees in rook, waarvan men dacht dat het naar Gods neusgaten zou opstijgen als een "zoete geur," of aroma. Daarom steeg Jezus op de derde dag op om op het derde uur van de dag aan de Vader te worden aangeboden.

Jezus stierf halverwege de middag van de voorbereidingsdag voor Pesach, toen alle lammeren dat jaar werden gedood. Hij werd haastig begraven voor zonsondergang, omdat zonsondergang het tijdstip van de sabbat markeerde (**Lucas 23:54**). Hij bracht de sabbatdag door in het graf, en stond op de eerste dag van de week op uit de dood (**Marcus 16:9**; **Lucas 24:1**).

De grote aardbeving die de steen van het graf wegrolde, vond plaats terwijl het nog donker was, terwijl Maria Magdalena en de andere Maria op weg waren naar het graf met kruiden om het lichaam van Jezus te balsemen (**Matt. 28:1**, **2**). Jezus moest worden opgewekt vóór het zwaaien van de gerstschoof in de tempel later die ochtend, want de handeling van de hogepriester markeerde het moment van Jezus' hemelvaart om als eerstgeboren Zoon aan de Vader te worden voorgesteld.

Daarom werd Jezus op de derde dag uit de dood opgewekt, waarbij de eerste dag de dag was waarop Hij werkelijk stierf. Het hoefde niet een volle 72 uur te zijn, zoals wij in ons westerse denken denken. Zo interpreteerden de vroege

kerkvaders het, waaronder Ignatius van Antiochië, die een langjarige leerling was van de apostel Johannes.

Ignatius, die in 113 na Christus gemarteld werd, schreef een aantal brieven die ons nuttige informatie over dit onderwerp geven. In hoofdstuk negen van zijn brief aan de Trallianen schrijft hij,

*"Op de dag van de voorbereiding [**vrijdag**], dan, op het derde uur, ontving Hij het vonnis van Pilatus, de Vader stond dat toe; op het zesde uur werd Hij gekruisigd; op het negende uur gaf Hij de geest en voor zonsondergang werd Hij begraven. Gedurende de sabbat [**zaterdag**] bleef Hij onder de aarde in het graf waarin Jozef van Arimathea Hem had gelegd. Bij het aanbreken van de dag des Heren [**zondag**] stond Hij op uit de dood, overeenkomstig wat door Hemzelf gesproken was: "Zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis was, zo zal ook de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn. De dag van de voorbereiding omvat dus de passie; de sabbat omvat de begrafenis; de dag des Heren bevat de opstanding."*

Hieruit blijkt dat Ignatius, bisschop van Antiochië (*een joodse christen*) "drie dagen en drie nachten" interpreteerde als "de derde dag" van vrijdagmiddag tot zondagmorgen. Hij zag geen tegenspraak in het feit dat Jezus op de derde dag na zijn kruisiging werd opgewekt, in plaats van na 72 uur die een letterlijke drie dagen en drie nachten omvatten. Hij verstond onder drie dagen en drie nachten een Hebreeuws idioom dat *continue tijd betekent, dag en nacht* (zonder onderbrekingen), en dat deze uitdrukking niet in tegenspraak was met de vele andere plaatsen waar Jezus zei dat Hij *op de derde dag* zou worden opgewekt.

En omdat Ignatius al lange tijd leerling was van de apostel Johannes, is het hoogst onwaarschijnlijk dat hij de leer van Johannes zou hebben tegengesproken. Degenen die het evangelie van Johannes interpreteren op een manier die de andere drie evangeliën tegenspreekt, staan op zeer wankele grond.

Deze Hebreeuwse uitdrukking wordt genoemd in het verhaal van

Esther, waar haar oom Mordechai haar vraagt "*drie dagen te* vasten, *dag en nacht*" (**Est. 4:16, KJV**). In werkelijkheid beëindigde zij haar vasten "*op de*

derde dag" (Est. **5:1**). De uitdrukking "drie dagen, nacht of dag" betekende dus niet 72 uur, maar slechts ongeveer twee dagen.

Daarom is mijn conclusie dat Jezus op de morgen van de derde dag werd opgewekt en dat de profetie in **Hosea 6:2** op Hem van toepassing was.

Hoofdstuk 2

De Regens

Na gesproken te hebben over Israëls opstanding, zegt **Hosea 6:3**,

> [3] **Dus laat ons weten, laat ons aandringen om de Heer te kennen. Zijn uitgaan is zo zeker als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als de regen, als de lenteregen die de aarde bewatert.**

Dit is een messiaanse profetie in termen van de komst van de Heer (d.w.z. Jahweh). Dit is een van de vele plaatsen waar Christus Jahweh wordt genoemd, en de komst van Christus is de komst van Jahweh naar de aarde. Met andere woorden, Jahweh werd geïncarneerd in Bethlehem en werd in Zijn aardse verschijning bekend als *Yeshua*, of *Jezus*.

De verschijning van Christus op aarde, zeggen de profeten ons, "*is zo zeker als de dageraad*." Niet alleen is het een zekerheid, maar het is ook *als* de dageraad, omdat Hij het licht der wereld is (**Joh. 9:5**). Hij wordt afgebeeld als de opkomende zon in **Mal. 4:2**, waarin staat: "*de zon der gerechtigheid zal opgaan met genezing in haar vleugels*." De zonnestralen van de vroege morgen worden hier "vleugels" genoemd. Van deze "vleugels" wordt gezegd dat zij hen genezen die in duisternis (of blindheid) wandelen.

De laatste regen (*laqash*)

De komst van Christus wordt vergeleken met twee soorten regen, wat de NASB-vertalers in hun vertaling van **Hosea 6:3** niet duidelijk maken. De KJV is nauwkeuriger en leest: "*Hij zal tot ons komen als de regen, als de laatste en de eerste regen op de aarde*." De vroegere regen besproeide de aarde in november na het Loofhuttenfeest, toen tarwe en gerst werden *geplant*.

De laatste regen kwam in april tussen Pesach en Pinksteren, terwijl de gerst werd *geoogst*. Op de eerste zondag na Pesach werd een gerstschoof gezwaaid. De tarwe, die ongeveer zes of zeven weken na gerst rijpte, had de laatste regen nodig om te rijpen, zodat het gebruikt kon worden als pinksteroffer (**Lev. 23:16**, **17**).

Deze regens voorspelden de uitstorting van de Heilige Geest in de feesten van Loofhutten en Pinksteren, het planten en de oogst. Toch werd de "laatste

regen" het eerst vervuld toen de Heilige Geest werd uitgestort op de Pinksterdag. Wij zoeken nu de "vroegere regen" in de vervulling van het Loofhuttenfeest.

De regen van Pinksteren betekende de tijd van de oogst aan het einde van het vorige groeiseizoen, nadat Jezus de Grote Opdracht had gegeven in **Matt. 28:18-20**. Maar de Loofhuttenregen aan het einde van het tijdperk voorspelt een andere uitstorting van de Heilige Geest die de aarde voorbereidt op het planten van een nieuwe oogst. Dit nieuwe *groeiseizoen* is de tijd waarin het Koninkrijk groeit totdat het de hele aarde vult, eindigend met de oogst van alle doden, groot en klein (**Openb. 20:12**).

Hosea 6:3 (KJV) geeft de volgorde van deze regens als "*de laatste en de eerste regen*", wat suggereert dat de laatste regen eerst zou komen. Dat is natuurlijk precies wat er gebeurd is, want de Pinksterregen werd vervuld in Handelingen 2, terwijl het Loofhuttenfeest nog vervuld moet worden.

Het woord "laatste" is het Hebreeuwse woord *malqowsh*, dat komt van *laqash*, de "na-oogst, late vrucht". Misschien was dit een verwijzing naar de tarweoogst, die kwam na de gerstoogst. In die zin was tarwe laat - het was dus het laatste gewas dat de laatste regen nodig had om te rijpen.

De vroegere regen (*yoreh*)

Wat de "vroegere regen" betreft, het Hebreeuwse woord dat in **Hosea 6:3** wordt gebruikt is *yoreh*, "besprenkelen", van *yara*, "stromen" (als water). Het betekent ook "werpen", waar Farao's leger in de zee werd

"geworpen" (**Exodus 15:4**), en "pijlen afschieten" (**Num. 21:30 KJV**; **Psalm 11:2**; **64:7**). Het verwijst dus niet alleen naar stromend water uit de regen, maar ook naar pijlen die door een boogschutter worden afgeschoten. In **1 Sam. 31:3** lezen we over de dood van koning Saul,

3 De strijd ging zwaar tegen Saul, en de boogschutters [*yoreh*] **troffen hem; en hij werd zwaar gewond door de boogschutters** [*yoreh*].[3]

In het Hebreeuws had de "vroegere regen" een dubbele betekenis. Ten eerste verwees het naar de regen zelf, maar ten tweede naar een boogschutter die pijlen afschiet. Het was ook een metafoor voor een leraar die het doel raakte met woorden van waarheid. Bovendien stonden pijlen metaforisch voor *zonen* (**Psalm 127:3-5**), en de bliksem zou Gods pijlen zijn (**Psalm 18:14**). De bliksem was dus een metafoor voor *de zonen van God* die uit Zijn boog als pijlen in de aarde werden geschoten.

Daarom gaat Hosea's profetie over de vroegere regen, in verband met het Loofhuttenfeest, in werkelijkheid over de manifestatie van de zonen van God, die als regen naar een uitgedroogde wereld worden gezonden als leraren van verfrissende waarheid, die de "roos" raken.

Joels voorspelling van de regens...

Joël is een bekendere profeet die spreekt over de uitstorting van de

Heilige Geest. Hij wordt geciteerd in de pinksterpreek van Petrus in

Handelingen 2:16-21. We lezen in **Joël 2:23**,

23 **Verheug u dus, zonen van Sion, en wees blij in de Heer, uw God, want Hij heeft u de vroege regen** [*moreh tsedakah,* "leraar der gerechtigheid"] **gegeven tot *uw* rechtvaardiging. En Hij heeft voor u de regen neergegoten, de vroege** [*moreh*, "schutter, leraar"] **en de late regen** [*malqowsh*] **als voorheen.**

Deze profeet spreekt over zowel de *malqowsh* (late vrucht, d.w.z. de tarweoogst, die komt na de laatste regen) als de *moreh* (de vroege regen, pijlen van boogschutters, of leraren, die geassocieerd wordt met het Loofhuttenfeest). Hij voegt het detail toe van de *moreh tzedakah*, dat ofwel vertaald kan worden als "vroege regen" ofwel als "leraar der gerechtigheid". Uiteraard betekent het beide, want de regen was een fysiek teken dat de uitstorting van de Heilige Geest voorspelde.

De Geest zou ook gezonden worden door de Messias, onze grote Leraar der Gerechtigheid, en het neveneffect was dat God zijn zonen als bliksem zou uitzenden om de waarheid in de wereld te brengen.

De Sadduceeën werden genoemd naar Zadok, of *Tsedek*, en geloofden dat de priester die die sekte stichtte was voorspeld in **Joël 2:23**. Als christenen zijn wij het niet met hen eens, want wij zien Jezus als de grote Leraar der Gerechtigheid. Niettemin laat hun geloof zien hoe **Joël 2:23** vertaald kan worden en hoe het profeteerde van Iemand die nog moest komen.

De profetie van Joël ondersteunt **Hosea 6:3** door de twee werken van Christus voor te stellen als twee regens van de Heilige Geest op de aarde in verschillende perioden. De laatste regen kwam met Pinksteren in Handelingen 2, maar de eerste (of vroege) regen moet nog komen op het Loofhuttenfeest. In beide gevallen is de Messias de Oorsprong van deze "regens", maar het effect van de regen - vooral de vroege regen - is het brengen van waarheid op aarde door de zonen van God.

De profetie van het boek Handelingen

Het boek Handelingen is een geschiedenis van de vroege kerk in de nasleep van de laatste regen, maar het is ook een profetie van de zonen van God ten tijde van de eerste regen. Handelingen 2 spreekt over de laatste regen van Pinksteren, maar in Handelingen 3-12 zien we duidelijke profetie van de vroege regen van Loofhutten. Die studie zou ons te ver van onze tekst doen afdwalen, maar we mogen erop wijzen dat we in **Handelingen 4:31** lezen over een tweede uitstorting van de Heilige Geest.

> **31 En toen zij gebeden hadden, werd de plaats waar zij bijeen waren geschud, en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met vrijmoedigheid het woord van God te spreken.**

Het is veelzeggend dat deze uitstorting ertoe leidde dat de gelovigen het woord van God met vrijmoedigheid spraken. Dit profeteerde van een toekomstige tijd, wanneer de zonen van God als Gods pijlen van waarheid over de aarde zouden worden gezonden. De vervulling van het Loofhuttenfeest zal een nieuwe dag inluiden waarin het woord van God zal worden begrepen op een manier die men niet eerder kende.

Op de Pinksterdag spraken de discipelen met andere tongen

(**Handelingen 2:4**), maar de tweede keer spraken ze "*het woord van God*". Beide keren werd het woord natuurlijk gesproken, maar het subtiele verschil in terminologie suggereert een groter begrip in de oren van de toehoorders. Dit woord van waarheid zal een fundament van waarheid leggen voor het Koninkrijk van God, en het zal groeien totdat het de hele aarde vult.

De kerk onder haar Pinksterzalving (sinds Handelingen 2) is beperkt geweest in haar begrip van de waarheid, omdat Pinksteren een gezuurd feest was (**Lev. 23:17**). Er zijn door de kerkgeschiedenis heen vele "opwekkingen" geweest, waarbij de Heilige Geest op bijzondere wijze bewoog in verschillende delen van de aarde. Elke opwekking ging gepaard met een bepaalde waarheid die de Geest in de kerk bracht, en in elk geval werd die waarheid door enkelen aanvaard en door de meerderheid verworpen.

Terwijl ik nadenk over de laatste grote opwekking, de laatste uitstorting van de Heilige Geest die zovelen zelfs nu verwachten, is mijn vraag de volgende: Welke grote waarheid zal de Heilige Geest in deze laatste opwekking in de kerk injecteren? Welke waarheid is nodig om het Duizendjarig Rijkstijdperk tot stand te brengen? Wat zullen de zonen van God met vrijmoedigheid prediken?

Naar mijn mening is het de openbaring van de wet van God, die nodig is om het Koninkrijk te vestigen. Het moet worden opgevat als een geestelijke wet (**Rom. 7:14**) en worden toegepast volgens de methoden van het Nieuwe Verbond, maar het is nog steeds de wet van God. Dat is voor mij de openbaring die nog in de kerk geïnjecteerd moet worden in het hele gedesemde tijdperk van Pinksteren.

Hoofdstuk 3

Oordeel met genade

De oordelen van God zijn uiteindelijk bedoeld om te corrigeren en te herstellen. God toont zich onwillig om over Israël en Juda te oordelen, maar Hij vindt het ook nodig. Zo lezen we in **Hosea 6:4** hoe God met een zucht tot hen lijkt te spreken:

[4] **Wat zal ik met u doen, o Efraïm? Wat zal ik met u doen, o Juda? Want uw trouw** [*chesed*, "barmhartigheid, liefdevolle vriendelijkheid"] **is als een morgenwolk en als de dauw die vroeg wegtrekt.**

Dit betekent dat Efraïm en Juda geen goed begrip hadden van het begrip barmhartigheid. Hoewel zij het misschien af en toe in praktijk brachten, was het slechts zo tijdelijk als een ochtendwolk of de dauw in de vroege morgen.

De NASB vertaalt het als "trouw", omdat het woord geworteld is in een uitdrukking of uitwerking van Gods verbondsrelatie. Volgens The Theological Dictionary of the New Testament, door Gerhard Kittel, is *chesed* "een houding die voortkomt uit de wederzijdse relatie tussen partijen in een verbondsrelatie".

De implicatie is dat zij die in een verbondsrelatie met God staan, moeten leven in een constante houding van *chesed*, verlangend (zoals we straks zullen zien) naar barmhartigheid in plaats van naar offers.

Met andere woorden, **Hosea 6:4** vertelt ons dat dit verbondsvolk niet echt begreep wat het betekent om onder Gods verbond te staan, want als ze dat wel deden, zouden ze *chesed*, "liefdevolle vriendelijkheid", tot een permanent kenmerk van hun dagelijks leven en in hun gerechtelijke procedure maken.

Een bijbelse rechter heeft natuurlijk niet het recht om barmhartigheid te tonen, want het is zijn plicht om de rechten van het slachtoffer op vergoeding van zijn verlies te handhaven. Maar zodra de rechter zijn beslissing heeft genomen, krijgt het slachtoffer het recht om barmhartigheid te tonen volgens zijn eigen inzicht en de leiding van de Heilige Geest.

Maar het volk van Efraïm en Juda functioneerde te vaak met het eigenbelang dat de oude mens van vlees kenmerkt, in plaats van te leven naar de Nieuwe Scheppingsmens die gezien wordt in het karakter van Christus. Daarom was hun *chesed* vluchtig en tijdelijk.

Het goddelijk oordeel bevat genade

Gelukkig voor zowel Efraïm als Juda wordt God niet gedomineerd door de oude mens van het Adamische vlees. Zijn barmhartigheid is blijvend, en daarom zijn Zijn oordelen corrigerend en correctief. **Hosea 6:5**, **6** zegt,

> [5] **Daarom heb Ik hen in stukken gehakt door de profeten; Ik heb hen gedood door de woorden van Mijn mond; en de oordelen over u zijn als het licht dat uitgaat.** [6] **Want Ik heb meer behagen in trouw** [*chesed*] **dan in offers, en meer in de kennis van God dan in brandoffers.**

De context van deze passage laat zien dat God Zijn eigen voorbeeld van *chesed* gaf bij het oordelen over Efraïm en Juda. In plaats van hen met het zwaard te doden, doodt Hij hen door het zwaard van Zijn mond. Veel vleselijke geesten hebben dit verkeerd begrepen en denken dat dit God voorstelt als een Rechter die de doodstraf uitspreekt en hen (door de woorden uit Zijn mond) beveelt om gedood te worden.

Er wordt echter gesproken over het "*zwaard van de Geest*" van het Nieuwe Verbond (**Ef. 6:17**), dat de oude mens van vlees doodt. Zo'n dood leidt tot opstanding, zodat we in "*nieuwheid des levens*" kunnen opstaan (**Rom. 6:4**). Het is een genadige doodstraf.

Dit is het zwaard uit de mond van God en van de profeten. Zo lezen we ook in **Hebr. 4:12** dat het zwaard van de Geest scherp genoeg is om ziel en geest te scheiden. Het wordt opnieuw afgebeeld in de mond van Jezus in **Openb. 19:15**. Hoewel Efraïm en Juda zo'n zwaard niet in hun mond hadden, gebruikte God zelf dit zwaard om hen te oordelen.

Let dus op het contrast. Israëls *chesed* is vluchtig en tijdelijk; Gods *chesed* is diep en permanent. Terwijl Israël slechts offers verlangde (of het doden van het "slachtoffer"), was Gods verlangen *chesed*, of barmhartigheid en liefdevolle vriendelijkheid.

Hosea 6:5 zegt: "*de oordelen over u zijn als het licht dat uitgaat*." De KJV geeft dit verkeerd weer: "*Uw oordelen zijn als het licht dat uitgaat*." Maar hier sprak God niet over de oordelen van het volk, maar over de Zijne. "*Ik heb hen gedood door de woorden van Mijn mond; Mijn oordelen zijn als het licht dat uitgaat*." De aantekeningen van Dr. Bullinger over dit vers luiden als volgt:

"***Uw oordelen zijn***. *Een hergroepering van de letters van het Hebreeuwse woord komt overeen met de Aram. Sept. en Syr. en luidt "Mijn oordeel is".*

De gedachte die wordt uitgedrukt is dat het goddelijk oordeel, dat ware *chesed* bevat, is als het licht dat uitgaat. We kunnen dus zeggen dat een oordeel zonder genade geen goddelijk oordeel is.

Dit was natuurlijk een geluk voor Efraïm en Juda, want beide volken waren verstrikt geraakt in een geest van hoererij en verdienden daarom de doodstraf. De barmhartigheid van God zorgde ervoor dat Hij hen "doodde" door de woorden van de profeten door het zwaard van de Geest, in plaats van door "offers".

Maar helaas hadden de mensen niet dezelfde mate van *chesed* in hun eigen hart.

Jezus kwam met *Chesed*

Jezus citeerde **Hosea 6:6** en gebruikte het om de farizeese houding in **Matt. 9:10-13** te vermanen.

10 Toen gebeurde het dat, terwijl Jezus aan de tafel in het huis zat, er vele tollenaars en zondaars kwamen en met Jezus en zijn discipelen dineerden. 11 Toen de Farizeeën dit zagen, zeiden zij tot Zijn discipelen: "Waarom eet uw Leraar met tollenaars en zondaars?" 12 Maar toen Jezus dit hoorde, zei Hij: "Niet wie gezond is heeft een arts nodig, maar wie ziek is. 13 Maar ga en leer wat dit betekent: "Ik verlang medelijden en geen offers, want Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars."

Als de Farizeeën het woord van God in **Hosea 6:6** hadden begrepen, zouden zij het eens zijn geweest met de handelingen van Jezus. Het probleem was dat de Farizeeën geen *chesed* hadden, en daarom vertoonden zij hetzelfde probleem

als Efraïm en Juda in de tijd van Hosea. Zij verlangden naar offers, maar wisten weinig van barmhartigheid. Zij oordeelden snel, zonder barmhartig doel.

Maar het was barmhartigheid die Jezus motiveerde om te eten met tollenaars en zondaars - zij die uit de tempel waren verstoten, zij die in de ban waren gedaan en geen voet mochten zetten in de tempel of in een synagoge. Hij kwam niet om de zonde te vergoelijken, maar om de zondaars weer in een verbondsrelatie met God te brengen.

Nogmaals, toen de Farizeeën Jezus bekritiseerden voor het genezen op de sabbat, zei Hij hun in **Matt. 12:7**,

7 Maar als u had geweten wat dit betekent, "Ik verlang medelijden en geen offers," zou u de onschuldigen niet hebben veroordeeld.

Uit de context blijkt dat het geoorloofd was goed te doen en te genezen op de sabbat.

De oordelen van de mensen

Hosea 6:7-10 gaat verder met het tonen van het contrast tussen Gods oordelen en de oordelen van de mensen.

7 Maar net als Adam hebben zij het verbond geschonden; daar hebben zij verraderlijk tegen Mij gehandeld. 8 Gilead is een stad van boosdoeners, gevolgd met bloedige voetstappen. 9 En zoals rovers een man opwachten, zo moordt een bende priesters op weg naar Sichem; zij hebben zeker een misdaad begaan. 10 In het huis van Israël heb ik een afschuwelijke zaak gezien; de hoererij van Efraïm is er, Israël heeft zich verontreinigd.

In de KJV staat: "*als mensen hebben zij het verbond geschonden*", maar het is eigenlijk een verwijzing naar Adam zelf. De oorspronkelijke instructie aan Adam (om niet van de boom te eten) was een "verbond", zegt Hosea ons. Daarom is Israëls schending van het verbond vergelijkbaar met Adams schending van het oorspronkelijke verbond.

Zelfs sommige priesters stonden bekend als moordenaars. Blijkbaar was er iemand vermoord op de weg naar Sichem, en het onderzoek wees uit dat een groep priesters deze misdaad had gepleegd. Sichem was een priesterlijke stad,

gegeven aan de familie van Kohath (**Jozua 21:20**). Het was ook een stad van toevlucht (**Jozua 21:21**), waar degenen die per ongeluk iemand hadden gedood, mochten blijven leven tot de dood van de hogepriester. Misschien hadden sommige priesters van Kohath iemand vermoord die op weg was naar Sichem nadat hij per ongeluk iemand had gedood. Het wordt ons niet verteld, maar dit zou in overeenstemming zijn met een gebrek aan *chesed* onder de priesters in Hosea's tijd.

Hosea 6:11 besluit,

11 Ook, o Juda, is er een oogst voor u bestemd, wanneer Ik het vermogen van Mijn volk herstel.

Dit is geen positieve uitspraak, maar bedoeld om Juda in het goddelijk oordeel te betrekken. Het betekent dat Juda kwaad heeft gezaaid en daarom ook kwaad zal oogsten. **Gal. 6:7** zegt: "*Wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten*." Hosea noemt dit principe later in **Hosea 8:7**, "*zij zaaien de wind en oogsten de wervelwind*".

Als zij goed zaad hadden gezaaid, zouden zij een goede oogst binnenhalen. **Hosea 10:12** zegt: "*Zaai met het oog op gerechtigheid* [tsedakah], *oogst in overeenstemming met vriendelijkheid* [chesed]." Rechtvaardig zaad zaaien zal een oogst opleveren van barmhartigheid, of liefdevolle vriendelijkheid. Juda was echter samen met Israël een hoer geworden. Daarom viel ook Juda onder hetzelfde goddelijke oordeel.

Hosea gebruikt de term *shebuwth* en zegt: "*wanneer Ik de shebuwth van Mijn volk herstel*." De NASB geeft het weer als "fortuin", terwijl de KJV het vertaalt als "gevangenschap". Het woord betekent letterlijk "ballingschap, gevangenschap", maar volgens Strong's Concordance (#7622) werd het woord ook figuurlijk gebruikt voor "een vroegere staat van voorspoed".

Vandaar dat de KJV de letterlijke betekenis geeft, terwijl de NASB de figuurlijke betekenis geeft. Hosea heeft zijn woorden waarschijnlijk zorgvuldig gekozen om er een dubbele betekenis aan te geven met een gelaagde profetische betekenis. Hoe dan ook, deze "oogst" zal de resultaten oogsten van hun onrechtvaardige "zaad" dat is gezaaid, en toch zal dit ook het moment markeren dat hun gevangenschap wordt omgekeerd.

Vergeet niet dat Israël noch Juda op dat moment in gevangenschap waren gegaan. Hosea waarschuwde het volk nog steeds voor die veroveringen. De profeet wist dat zowel Israël als Juda gevangen zouden worden genomen, hoewel hij niet schijnt te weten dat zij in twee *afzonderlijke* gevangenissen zouden gaan. De *chesed* van God zou echter resulteren in genade voor zowel Israël als Juda, zodra hun tijden van oordeel voltooid waren.

Hoofdstuk 4

Een zieke samenleving

Het laatste vers van Hosea 6 profeteert over Gods voornemen om Israëls gevangenschap ongedaan te maken en haar te herstellen in haar vroegere staat van voorspoed. Er is geen pauze in de Hebreeuwse tekst, zodat het volgende vers deze gedachte voortzet.

Hosea 7:1, **2** zegt,

> **1 Als Ik Israël wil genezen, wordt de ongerechtigheid van Efraïm blootgelegd, en de slechte daden van Samaria, want zij handelen vals; de dief komt binnen, bandieten vallen buiten,**
> **2 en zij overwegen niet in hun hart, dat Ik aan al hun goddeloosheid denk. Nu zijn hun daden rondom hen; zij staan voor Mijn aangezicht.**

Dit moet zo worden begrepen dat telkens wanneer God had getracht Israël te "genezen", dat wil zeggen te herstellen, de ongerechtigheid aan het licht kwam. De metafoor van genezing stelt een abces vol etter voor, dat bloot komt te liggen als de dokter Israëls toestand onderzoekt. Genezing kan niet plaatsvinden totdat de etter en het gif van de ongerechtigheid zijn afgevoerd. De implicatie is dat het goddelijk oordeel is als het doorprikken van een steenpuist. Het is pijnlijk, maar het is de enige manier om de innerlijke ongerechtigheid af te voeren.

De profeet vertelt ons dat "*zij in hun hart niet bedenken dat Ik aan al hun goddeloosheid denk*". Het volk was zeer godsdienstig, maar ze hadden de wet van God weggedaan om hun eigen wetten te maken of hun eigen tradities van mensen te volgen. Om een of andere reden dachten zij dat God hun overtreding van de wet door de vingers zou zien, ook al belooft Leviticus 26 en Deuteronomium 28 een oordeel over hun rebellie en ongehoorzaamheid.

Maar God kon hun slechte daden niet over het hoofd zien, want "*hun daden zijn overal om hen heen*" en "*ze zijn voor mijn aangezicht*". Hun slechte daden waren te talrijk om te vergeten, en deze daden lagen voortdurend voor Gods aangezicht.

Herinneren" heeft een juridische connotatie. Het betekent dat het deel uitmaakte van de getuigenis in de goddelijke rechtbank en niet uit het verslag kon worden geschrapt. Hun slechte daden werden dus *herinnerd*, en er moest iets aan gedaan worden om de integriteit van de rechter en zijn hof te handhaven.

De ongerechtigheid van Israël

Israëls ongerechtigheid aan de oppervlakte wordt afgebeeld als "*de slechte daden van Samaria*." Zij bedriegen en beroven elkaar, en dit probleem is zelfs onderdeel van de overheidspraktijk. **Hosea 7:3** zegt,

> [3] **Met hun goddeloosheid maken zij de koning blij, en de vorsten met hun leugens** [*kachash*, "magerheid, gebrek aan vlees, leugens"]**.**

De koning is blij omdat hij profiteert van de zonde, en de prinsen (overheidsdienaren) zijn blij "*met hun leugens*." Hosea gebruikt het woord *kakhash*, omdat het niet alleen verwijst naar leugens, maar ook naar een ziekelijke (magere) toestand. Het woord wordt zo gebruikt in **Job 16:8**, waar staat,

> [8] **En U hebt mij verschrompeld, het is een getuige geworden; en mijn magerheid** [*kachash*] **verheft zich tegen mij, het getuigt voor mijn aangezicht.**

Met andere woorden, zegt Job, mijn zichtbare ziekelijke toestand getuigt van mijn toestand, want de symptomen zijn zichtbaar voor iedereen die ogen heeft om te zien. Zo was ook de toestand van Israël. Haar ongerechtigheid was zichtbaar door herkenbare symptomen van diefstal en fraude in de samenleving en in de regering. De koning en vorsten waren blij met deze toestand, want zij profiteerden.

Ongerechtigheid is winstgevend voor de goddelozen.

Hoe profiteerden ze daarvan? Misschien moedigden ze de zonde aan, zodat de goede mensen zouden eisen dat de regering meer macht zou krijgen - dat wil zeggen, om een politiestaat te creëren. Maar met meer rechtshandhaving komen ook meer kosten, dus worden de belastingen verhoogd om het te ondersteunen. Er is steeds meer politie of militairen nodig, die allemaal

overheidswerknemers worden, die voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van de overheid. Die werknemers zijn voorstander van belastingverhoging, omdat hun eigen loon afhankelijk is van die belastingen.

Het kernprobleem (ongerechtigheid) wordt nooit opgelost, omdat de koning en zijn vorsten ervan profiteren, zowel in geld als in termen van macht. De natie bleef dus in haar ziekte, en haar magerheid - in tegenstelling tot voorspoed - getuigde van de zieke toestand van de natie.

De bakkersmetafoor

Hosea 7:4 zegt,

4 Zij zijn allen overspeligen als een oven die door de bakker wordt verhit, die ophoudt het vuur aan te wakkeren van het kneden van het deeg tot het gezuurd is.

Hitte was een gebruikelijke Hebreeuwse metafoor voor *passie*. Deze passie kon positief of negatief zijn. In dit geval spreekt de profeet negatief in termen van "overspeligen", die door hun ongeoorloofde hartstochten op zijn eigen vrouw Gomer lijken. De overspeligen worden dus vergeleken met de "*oven die door de bakker wordt verhit*".

Misschien bedoelde de profeet te suggereren dat de regering van Israël (d.w.z. de koning en zijn vorsten) de bakker vertegenwoordigde die afgoderij (overspel) aanmoedigde om te profiteren van de zonde van het volk. Op dit moment wordt niet gesuggereerd dat God de bakker is, hoewel we dat later wel kunnen zien, wanneer God het zuurdesem van de zonde in Israël vernietigt. Maar op dit moment ligt de nadruk op de hartstochtelijke hitte van de oven, waarbij Israël overspel pleegt tegen haar Echtgenoot.

Een bakker kneedde het deeg en legde het dan apart om het te laten rijzen. In de tussentijd verwarmde hij de oven om zich voor te bereiden om het deeg in het vuur te leggen, waardoor de zuurdesemwerking teniet zou worden gedaan. Zo moest ook Israël, als deeg, in de tussentijd zijn zuurdesem verhogen, voordat het in het vuur van de beproeving werd geplaatst dat spoedig "*hun heersers* zou *verteren*" (**Hosea 7:7**).

Oordeel over de heersers

Hosea 7:5-7 zegt,

5 Op de dag van onze koning werden de vorsten ziek door de hitte van de wijn; hij strekte zijn hand uit naar spotters,6 Want hun harten zijn als een oven als zij hun complotten naderen; hun woede smeult de hele nacht, 's morgens brandt zij als een vlammend vuur. 7 Allen zijn heet als een oven, en zij verteren hun heersers; al hun koningen zijn gevallen. Niemand van hen roept Mij aan.

De profeet gebruikt de hitte van de oven op een dubbele manier. Ten eerste is het de hitte van hun hartstocht bij het plegen van overspel, maar ten tweede leidt hun zonde hen naar een onvermijdelijk vuur van beproeving dat de monarchie zelf vernietigt. Dus "*hun hart is als een oven*" en als wetsovertreders "*smeult hun woede de hele nacht*", maar "*in de morgen*" vernietigt die oven de natie zelf samen met haar machthebbers.

De profeet behandelt deze vernietiging als een natuurlijk gevolg. Het volk is als het brooddeeg, dat steeds meer wordt gezuurd terwijl de oven van het naderende oordeel wordt verhit ter voorbereiding van de ontvangst van het deeg. Met andere woorden, het volk lijkt zich er niet van bewust dat het zuurdesem van hun ongebreidelde hartstocht hen naar een zekere vernietiging leidt door het oordeel van de "vurige wet" (**Deut. 33:2, KJV**).

De niet gekeerde koek

De profeet vervolgt zijn "bakker" thema in **Hosea 7:8**, zeggende,

8 Efraïm mengt zich met de volken; Efraïm is een niet gekeerde koek geworden.

Een niet gekeerde koek is aan de ene kant verbrand en aan de andere kant niet gaar. Het is het eten niet waard. Maar wat heeft dit te maken met de vermenging met de volkeren? Een van de hoofdthema's van de profeet is de afgoderij van Efraïm, waarin het volk vreemde goden aanbad die het had overgenomen van andere volken. Zo had Efraïm zich vermengd met de naties. In plaats van gescheiden te zijn zoals een vrouw zich zou moeten scheiden van alle andere mannen, was Israël geworden zoals de andere afgodische naties. Zo was de natie vanuit Gods oogpunt oneetbaar geworden.

Hosea 7:9, **10** gaat verder,

[9] **Vreemden** [*zuwr*, "vreemdelingen, buitenstaanders"] **verslinden zijn kracht, doch hij weet het niet; ook worden grijze haren over hem uitgestrooid, doch hij weet het niet.** [10] **Al getuigt de trots van Israël tegen hem, toch zijn zij niet teruggekeerd tot de Here, hun God, noch hebben zij**

Hem voor dit alles gezocht.

Door vreemde goden aan te nemen, werd Israël verzwakt door vreemdelingen. Israël werd oud met "grijze haren", zonder het te beseffen. Hun jeugdige kracht, als natie, werd uitgeput, maar weinigen schenen te erkennen wat er met hen gebeurde. God had profeten gestuurd om tegen Israël te getuigen, maar het volk bekeerde zich niet.

De God van Israël was "*de trots van Israël*", zoals we zagen in **Hosea 5:5**. Ook hier gebruikt Hosea het woord *trots* met een dubbele betekenis in gedachten. Israël had trots moeten zijn op hun God in de zin van Hem te vereren. In plaats daarvan hadden zij hun eigen vleselijke trots over hun hart laten heersen, waardoor zij niet van gedachten veranderden (zich bekeerden) en zich tot Hem keerden.

Het getuigenis tegen Israël kwam dus eigenlijk van twee bronnen: (1) God zelf, die "de trots van Israël" was, en (2) hun eigen trots.

De dubbele getuigenis van hoogmoed die tegen Israël getuigde in de goddelijke rechtbank verzekerde dat de zaak tegen hen zou pleiten. Zij zouden schuldig worden bevonden, en bij hun weigering zich aan het goddelijke oordeel te onderwerpen, zouden de handhavers van de wet (de Assyriërs) hen uit het land verwijderen en hen in de gevangenschap van een ijzeren juk brengen (**Deut. 28:48**).

Door dit alles heen zien we op de achtergrond van Hosea's boodschap een woord van hoop door de barmhartigheid van God. Zelfs het vuur van de oven van de beproeving had een positief, langetermijndoel, namelijk het vernietigen van de zuurdesem (ongerechtigheid).

Toen de openbaring van het Nieuwe Verbond door Jezus Christus werd gegeven, werden de rol van de Heilige Geest en de vuurdoop geopenbaard. Dit goddelijke vuur was bedoeld om de harten van het volk te zuiveren en het gezuurde Pinksteroffer voor God aanvaardbaar te maken. Vandaar dat wij bij alle waarschuwingen voor het goddelijk oordeel nooit de langetermijnoplossing uit het oog mogen verliezen, die God zelf heeft gezworen uit te voeren door de kracht van zijn eigen wil.

Hoofdstuk 5

De domme duif

Omdat Israël weigerde zich te bekeren, profeteerde Hosea dat de natie zou worden vernietigd en dat het volk in gevangenschap zou worden genomen door Assyrië. **Hosea 7:11** zegt,

> **[11] Zo is Efraïm geworden als een domme duif, zonder verstand; zij roepen naar Egypte, zij gaan naar Assyrië.**

Het was gebruikelijk dat Israël en Juda naar het noorden of zuiden keken voor bescherming. Als de koningen merkten dat Egypte een bedreiging werd, sloten zij een militaire alliantie met Syrië of Assyrië in het noorden. Maar als Syrië of Assyrië een bedreiging werden, sloten zij een militair verbond met Egypte. Hoe dan ook, omdat zij de zwakkere macht waren, werden zij onderworpen aan de hegemonie van een vreemde natie en verloren zij een deel van hun onafhankelijkheid.

Zij geloofden zelden dat God hun Verlosser was die volkomen in staat was het volk groot te maken. Bijna nooit geloofden zij de profeten die hun vertelden dat het hun verwerping van de goddelijke wet en hun immoraliteit was die hun ondergang had veroorzaakt.

Omdat zij alleen in het vlees geloofden, ondernamen zij stappen om zich tegen God te verdedigen - tegen het oordeel dat Hij tegen hen had uitgesproken. Hun vleselijke verdediging heeft misschien het onvermijdelijke uitgesteld, maar uiteindelijk is het mislukt, want naarmate de immoraliteit en de wetteloosheid toenamen, heeft het goddelijk oordeel altijd gezegevierd.

De Jona-factor

Hosea noemt Israël "*een domme duif*". Het Hebreeuwse woord voor "dwaas" is *pathah*, dat volgens Strong's Concordance "open, ruim" betekent, en gewoonlijk gebruikt wordt in mentale of morele zin, "eenvoudig zijn". Met andere woorden, iemand die dwaas is, is iemand die ruim van geest is. Tegenwoordig zouden we zo iemand een

"leeghoofd" kunnen noemen, met veel lege ruimte tussen zijn oren.

Spr. 20:19 gebruikt de term, en de NASB vertaalt het als "een roddelaar". Gesenius zegt dat het verwijst naar "iemand die zijn lippen opent, gebruikt voor een gorgelende man, wiens lippen zich voortdurend openen." Met andere woorden, hij praat veel, maar zegt weinig inhoudelijks. Daarom noemen de KJV en NASB Israël "een domme duif".

Het Hebreeuwse woord voor duif is *yonah*, oftewel Jona. Daarom voorspelt deze profetie een tijd waarin God Jona zou opwekken als een type van Israël (of Efraïm) dat door Assyrië zou worden opgeslokt. De hoofdstad van Assyrië was Nineve, "Visstad", die uiteindelijk Israël opslokte, zoals we later lezen in **Hosea 8:8**, **9**,

8 Israël is verzwolgen; zij zijn nu onder de volken als een vat waarin niemand zich vermaakt. 9 Want zij zijn opgegaan naar Assyrië ....

Vandaar dat de "domme duif" door Assyrië verzwolgen zou worden. Jona zelf verbeeldde dit in zijn eigen ervaring toen hij werd opgeslokt door de grote vis. Toen hij probeerde van God weg te lopen, vertoonde hij het hart van Israël als natie, waardoor de profeet "een dwaze duif" werd. Hoe dwaas is het om te proberen van God weg te lopen!

Maar Jona was zowel een voorbidder als een profeet, en voorbidders nemen het probleem op zich van de mensen voor wie zij bemiddelen. Als een voorbidder het probleem in zichzelf (of zichzelf) overwint, overwint hij ook namens datzelfde volk, zodat hij vele zonen in heerlijkheid kan brengen.

De verhulde verwijzing van Hosea naar Jona onthult dus Israëls uiteindelijke overwinning volgens de barmhartigheid van God. Zoals Jona werd uitgebraakt uit de buik van de walvis, zo is er ook een opstanding uit de dood. En het doel van Jona's opstanding was om met vrijmoedigheid het woord te prediken aan het volk van Nineve, de grote visnatie. Israëls vijand moet uiteindelijk tot Christus bekeerd worden.

De ironie is dat, terwijl Israël weigerde zich te bekeren, de vijanden van God zich wel bekeerden.

Door Jona ontwikkelde zich een secundair profetisch verhaal, want Jona was een type van Christus (**Matth. 12:39**, **40**). Toen Jona dus door de grote vis

werd opgeslokt, stelde dat Christus' dood en begrafenis voor. Toen hij werd uitgebraakt, vertegenwoordigde dat de opstanding van Christus.

Op een ander niveau vertegenwoordigt het verhaal Israëls nationale dood en opstanding.

Op een ander niveau vertegenwoordigt het onze eigen dood en opstanding terwijl we nog leven, want juridisch gezien zijn we met Christus gestorven en door het geloof met Hem opgewekt. Op dit niveau zijn zowel ons dood als leven toegerekend, zodat wij het woord kunnen prediken aan de vijanden van God.

Op een ander niveau is ons vlees - het oude vleselijke zelf - ons Nineve, de vijand van God, want het is niet onderworpen aan de wet van God (**Rom. 8:7**). Op dit meest persoonlijke niveau is onze oude mens van vlees dus onze eigen persoonlijke Nineve, maar als de Heilige Geest (duif) in het menselijk vlees komt wonen, worden wij opgewekt in nieuwheid van leven en komen de levende woorden van God uit onze mond.

Al deze niveaus (en meer) zijn verweven in de profetie van Jona, die hier kort wordt genoemd door Hosea. Hosea spreekt in één adem over Egypte en Assyrië en verbindt beide, omdat het Gods uiteindelijke bedoeling is zowel Egypte als Assyrië samen met Israël te zegenen. We lezen hierover in **Jesaja 19:24**, **25**,

24 Te dien dage zal Israël de derde partij zijn met Egypte en Assyrië, een zegen in het midden van de aarde,25 die de Heer der heerscharen gezegend heeft, zeggende: "Gezegend is Egypte Mijn volk, en Assyrië het werk van Mijn handen, en Israël Mijn erfdeel."

Deze zegen is natuurlijk de vervulling van de roeping die aan Abraham zelf werd gegeven, door in **Gen. 12:3** te zeggen: "*in u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden*." Maar zolang we lijden aan DDS (het Domme Duiven Syndroom), zoals Jona, kennen we niet echt de gezindheid van God. We schuiven de wet van God terzijde en proberen zelfs het goddelijke plan voor de redding van alle mensen te ondermijnen (**1 Tim. 4:10**). Zelfs toen Jona erin slaagde Nineve tot inkeer te brengen, nam hij het hem kwalijk dat God hun oordeel introk (**Jona 4:1**, **2**). Hij zag liever Gods vijanden vernietigd en voor altijd verstoten, dan dat Hij Zijn vijanden vernietigde door hen tot Zijn vrienden te maken.

De onontkoombare conclusie is dan ook dat wanneer wij vervuld zijn met de Heilige Geest, de boodschap die uit onze mond zal komen het goddelijke plan en voornemen moet weerspiegelen om al Gods vijanden te bekeren en alles onder de voeten van Christus te leggen (**1 Kor. 15:27**, **28**). De realiteit is echter dat veel christenen behept zijn met DDS, waardoor de effectiviteit en zuiverheid van hun boodschap afneemt.

Voor een vollediger begrip hiervan, zie mijn boek, **Het herstel van alle dingen**. Voor een bredere, theologische kijk, zie **Boek 1, Paulus' brief aan de heiligen in Rome**.

De gevangenschap is verzekerd

Hosea 7:12 zegt,

> [12] **Wanneer zij** [in gevangenschap] **gaan, zal Ik Mijn net over hen uitspreiden; Ik zal hen neerhalen als de vogels van de hemel. Ik zal hen straffen overeenkomstig de verkondiging aan hun vergadering.**

Hier stelt God zich voor als een vogeljager die een net in de lucht gooit om de "domme duif" (Israël) te vangen. Het doel is om hen te

"kastijden", op de manier die in Leviticus 26 en Deuteronomium 28 aan hun vergadering werd verkondigd. In dit geval zou de gevangene onder een ijzeren juk komen te staan, gevangen genomen in vreemde landen.

Hosea 7:13, **14** gaat verder,

> [13] **Wee hun, want zij zijn van Mij afgedwaald! Zij worden vernietigd, want zij zijn tegen Mij in opstand gekomen. Ik zou hen willen verlossen, maar zij spreken leugens tegen Mij.** [14] **En zij roepen niet tot Mij uit hun hart als zij op hun bed jammeren; ter wille van graan en nieuwe wijn verzamelen zij zich, zij keren zich van Mij af.**

Zoals een kind dat getuchtigd wordt, jammerde en huilde Israël om het slaan te stoppen, maar de ongerechtigheid was niet uit hun hart verdreven. Hun eigen wil was niet gebroken. Zij hadden niet geleerd zich te onderwerpen aan de wet van God. Ze waren ongelukkig omdat het "graan en de nieuwe wijn" waren afgesneden, maar ze hadden geen berouw. Zij wilden de zegeningen van Gods verbond, maar bleven ongehoorzame kinderen.

Hosea 7:15, **16** besluit,

[15] Hoewel Ik hen heb opgeleid en hun wapens heb versterkt, bedenken zij toch kwaad tegen Mij. [16] Zij keren zich, maar niet omhoog. zij zijn als een bedrieglijke boog; hun vorsten zullen door het zwaard vallen vanwege de brutaliteit van hun tong. Dit zal hun spot zijn in het land Egypte.

Israël was de vrouw van Jahweh, en de individuele Israëlieten waren Zijn kinderen. Dus zegt God dat Hij *hen* "*trainde en hun armen versterkte*", zoals een goede ouder zou doen. Maar ondanks Zijn

opvoedingsvaardigheden zegt God dat de Israëlieten onhandelbare en brutale kinderen waren, die ondanks alle discipline in een staat van rebellie bleven.

Hij tuchtigde hen eerder met een houten juk, door het volk binnen hun eigen grenzen in gevangenschap te brengen, en die tucht bracht tijdelijk berouw. Maar het houten juk werd altijd vergeten door de volgende generatie Israëlieten. Dus moest deze keer het ijzeren juk aan hen worden opgelegd. Dit was de ultieme discipline voor het volk, vergelijkbaar met een zoon die als slaaf aan buitenlanders werd verkocht.

"Egypte" hier in vers 16 moet niet letterlijk worden opgevat. Egypte stond bekend als de plaats van slavernij en was ook een profetisch type voor de wereld en de plaats waar vreemde goden werden aanbeden. Teruggaan naar Egypte was een gemeenschappelijk thema, zelfs in de dagen van Mozes.

Toen de koningen van Israël besloten zich te verdedigen tegen Gods oordeel, zouden zij terugkeren naar Egypte. Dus in **Deut. 17:16** geeft

Mozes instructie aan toekomstige koningen in Israël,

[16] Bovendien zal hij geen paarden voor zichzelf vermenigvuldigen, noch zal hij het volk doen terugkeren naar Egypte om paarden te

vermenigvuldigen, aangezien de Heer tegen u heeft gezegd: "U zult nooit meer op die weg terugkeren."

De profeet Jesaja had veel te zeggen over Israëls dwaze vertrouwen in Egypte en hun vleselijke paarden, in plaats van op God te vertrouwen voor hun verdediging. **Jesaja 30:1**, **2** zegt,

> **[1] "Wee de opstandige kinderen," verklaart de Heer, "die een plan uitvoeren, maar niet van Mijn Geest, om zonde bij zonde te voegen,[2] die naar Egypte afdalen zonder Mij te raadplegen, om toevlucht te nemen tot de veiligheid van Farao, en om beschutting te zoeken in de schaduw van Egypte."**

Opnieuw zegt hij in **Jesaja 31:1**, **3**,

> **[1] Wee degenen die naar Egypte afdalen voor hulp, en vertrouwen op paarden, en op wagens omdat ze talrijk zijn, en op ruiters omdat ze sterk zijn, maar ze kijken niet naar de Heilige van Israël, en zoeken de Heer niet! ...[3] Nu zijn de Egyptenaren mensen en niet God, en hun paarden zijn vlees en niet geest; daarom zal de Heer zijn hand uitstrekken, en wie helpt zal struikelen en wie geholpen wordt zal vallen, en zij zullen allen tezamen ten onder gaan.**

Hosea bevestigt dat Israël vleselijke (militaire) kracht had gezocht als alternatief voor bekering. Maar zij konden zichzelf niet redden van het goddelijk oordeel, want "*hun paarden zijn vlees en geen geest*". Zij die hulp zoeken door versterking van het vlees (hetzij nationaal, hetzij persoonlijk) zullen uiteindelijk "vallen".

Dat Hosea niet letterlijk verwees naar een terugkeer naar Egypte blijkt later in **Hosea 9:3**,

> **[3] Zij zullen niet in het land van de Heer blijven, maar Efraïm zal terugkeren naar Egypte, en in Assyrië zullen zij onrein voedsel eten.**

De profeet wist dat de Israëlieten niet naar beide plaatsen konden gaan. "Egypte" werd figuurlijk gebruikt, terwijl "Assyrië" de eigenlijke plaats van hun gevangenschap was. Toen het volk vleselijke "paarden" verzamelde om hen te redden, keerden zij vanuit Gods standpunt terug naar Egypte.

Het eigenlijke oordeel was echter dat zij naar Assyrië zouden worden gestuurd, waar zij "onrein voedsel zouden eten". Dit is eigenlijk een verwijzing naar het "eten" van onreine doctrines en dwaze tradities van mensen.

Hoofdstuk 6

De boodschap van de trompet

Hosea 8:1 zegt,

[1] Zet de bazuin aan uw lippen! Als een adelaar komt de vijand tegen het huis van de Heer, omdat zij Mijn verbond hebben geschonden en in opstand zijn gekomen tegen Mijn wet.

Hier is een duidelijke en eenvoudige verklaring die ons vertelt waarom de Assyriërs tegen het huis van de Heer kwamen. Het was niet omdat Assyrië zo intelligent en machtig was, noch omdat zij betere oorlogswapens hadden. Het was in plaats daarvan "*omdat zij Mijn verbond hebben geschonden en in opstand zijn gekomen tegen Mijn wet*."

De wet werd door Mozes gegeven en bevatte de grondbeginselen van Gods karakter waaraan het volk zijn levenswijze moest aanpassen. Het verbond was de overeenkomst die God en Israël hadden gesloten in **Exodus 19:8**, toen het volk beloofde gehoorzaam te zijn aan God, dat wil zeggen aan Zijn wet. Dit is altijd de reden waarom God Israël in gevangenschap bracht.

Het Nieuwe Verbond ontkent de voorwaarden van het Oude Verbond niet, maar verlegt de verantwoordelijkheid. Het verplicht God in te grijpen om het volk gehoorzaam te maken, zodat het Zijn volk kan zijn. Zoals we eerder hebben laten zien, wordt dit bereikt door de Heilige Geest, eerst door het Pinksterfeest en daarna door het Loofhuttenfeest. Zonder goddelijke tussenkomst kan het goddelijke doel niet worden bereikt. Alleen zij die onder het Nieuwe Verbond staan, kunnen hopen vrij te blijven van gevangenschap, zowel inwendige als uitwendige gevangenschap.

Kende Israël God?

Hosea 8:2-4 gaat verder,

[2] Zij roepen tot Mij: "Mijn God, wij van Israël kennen U!" [3] Maar Israël heeft het goede verworpen; de vijand zal hem achtervolgen. [4] Zij hebben koningen opgericht, maar niet door Mij; zij hebben vorsten aangesteld,

maar Ik wist het niet. Met hun zilver en goud hebben zij afgoden voor zichzelf gemaakt, opdat zij afgesneden zouden worden.

De Israëlieten dachten dat zij God kenden, zelfs temidden van hun afgoderij. Door te zeggen: "*Wij van Israël kennen U*", impliceren zij dat hun aanbidding superieur was aan die van andere volken. Hoewel zij afgoden gebruikten, dachten zij dat zij de God van Israël aanbaden. Om een onverklaarbare reden dachten zij dat zij de God van Israël kenden.

Deze blinde toestand is doorgegeven aan al hun opvolgende generaties. Slechts een overblijfsel heeft God ooit echt gekend. De kerk van vandaag is niet anders, want velen verwerpen de wet van God, zo niet in theorie, dan toch in de praktijk. Zelfs zij die beweren de wet te kennen, benaderen die vaak vanuit een Oude Verbondsdenken, waardoor zij eerder legalistisch dan wettisch worden. Om God werkelijk te kennen, moet men die kennis ontvangen door openbaring door de Heilige Geest.

De kennis van God wordt niet verkregen door vleselijke ogen en oren. **1 Kor. 2:9**, **10** (KJV) zegt: "*Oog heeft niet gezien, noch oor gehoord... maar God heeft ze ons geopenbaard door zijn Geest*." De bron van Godskennis is dus niet door vleselijke kennis, maar door de openbaring van Zijn Geest. Zelfs christenen kunnen niet beweren God te kennen door de Bijbel te bestuderen of door een man te horen preken, tenzij de Heilige Geest er op de een of andere manier bij betrokken is om het om te zetten van zielskennis in geestelijke openbaring.

De Barmhartige

De profeet zegt (NASB) dat "*Israël het goede heeft verworpen*." Het woord "goed" is *tove*. Dit woord wordt later gebruikt in **Hosea 14:2**, waar de NASB leest: "en ontvang ons *genadig*." Dr. Bullinger becommentarieert dit woord en zegt: "Eminente Joodse commentatoren beschouwen dit als een titel van de Messias." Vandaar dat in **Hosea 8:3** zou moeten staan: "*Israël heeft de Genadige verworpen*", dat wil zeggen de Messias.

In **Exodus 33:18**, **19** vroeg Mozes: "*toon mij uw heerlijkheid*", en God antwoordde door te zeggen: "*Ikzelf zal al mijn goedheid* [tove] *voor u doen voorbijgaan*."

De glorie van God is zijn "goedheid" of "genade". Het is wie Hij is. Maar als we onwetend zijn over Zijn glorieuze aard, zullen we Hem afwijzen, zelfs als we denken dat we Hem hebben aanvaard! Het probleem van de Israëlieten in de tijd van Hosea was dat zij een verkeerd beeld hadden van God en Hem niet werkelijk kenden. Ze hadden een nietgenadige god aanvaard!

De Israëlieten dachten dat zij hun God kenden, maar het bewijs getuigde tegen hen. Zij hadden koningen aangesteld die niet door God waren aangesteld, vorsten die geen roeping hadden voor dergelijke posities, en zij gebruikten goud en zilver dat in Gods bezit was om afgoden te maken. Toen Israël in opstand kwam tegen Juda en hun eigen koningen instelde, was God daarin meegegaan, omdat Hij het oordeel over het huis van David had uitgesproken vanwege de zonden van Salomo. De Israëlieten hadden echter Gods wil moeten zoeken bij het kiezen van koningen, want dan waren ze misschien gezegend geweest. Maar in plaats daarvan gingen zij stemmen, waardoor vleselijke geesten hun koningen konden kiezen.

Het Gouden Kalf

Hosea 8:5, **6** zegt,

[5] Hij heeft uw kalf verworpen, o Samaria, zeggende: "Mijn toorn brandt tegen hen!" Hoe lang zullen zij niet in staat zijn tot onschuld? [6] Want van Israël is zelfs dit! Een ambachtsman heeft het gemaakt, dus is het niet God; zeker zal het kalf van Samaria in stukken worden gebroken.

Hosea's logica is eenvoudig. Beelden zijn door mensen gemaakt; daarom zijn ze geen God. Het zijn slechts goden gemaakt naar het beeld van de mens, goden die de mensen kunnen begrijpen - zelfs als ze bang zijn voor die goden omdat ze mensenoffers eisen. Mensen begrijpen angst, omdat angst een vleselijke emotie is die de ziel begrijpt. Genade en ware goedheid daarentegen worden geopenbaard van geest tot geest. De menselijke geest is het contactpunt tussen hemel en aarde. De ware bron van goddelijke kennis komt niet van de menselijke ziel, maar van de Geest van God die door de menselijke geest spreekt.

Het gouden kalf dat in **Hosea 8:5** wordt genoemd, kwam bij regeringsbesluit uit Samaria, de hoofdstad van Israël, maar het stond in werkelijkheid in Bethel,

het zogenaamde "huis van God". Zolang deze afgod van goud de door mensen gemaakte god van Israël bleef, was de natie "*niet in staat tot onschuld*". Helaas, toen Israël naar Assyrië werd gedeporteerd, bleef het gouden kalf de nationale god van de verstrooide Israëlieten, en het probleem bleef bestaan tot op de dag van vandaag.

Het verloren geboorterecht

Hosea 8:7 zegt,

7 Want zij zaaien de wind, en zij oogsten de wervelwind. Het staande graan heeft geen kop; het brengt geen graan op. Als het zou opbrengen, zouden vreemden het opslokken.

Ook hier verwijst de profeet naar de naam van Efraïm, "dubbele portie vrucht", maar zegt dat Efraïm geen vrucht had. Het geboorterecht was verloren. De vruchtbaarheidsopdracht was niet vervuld. En zelfs als er enige vrucht zou verschijnen, "*zouden vreemden die opslokken*", want dat is het oordeel van God over de ongehoorzame natie, voorspeld in **Deut. 28:33**,

33 Een volk dat u niet kent zal de opbrengst van uw grond en al uw arbeid opeten, en u zult nooit anders dan voortdurend onderdrukt en verpletterd worden.

Toen Israël werd verwoest en het volk als gevangenen naar Assyrië werd gevoerd, leek het geboorterecht van Jozef verloren. Maar God behield altijd een overwinnend overblijfsel voor Zichzelf, door wie de beloften van God zouden worden vervuld. Niettemin werden zelfs de overwinnaars getroffen door de zonde van de natie en het oordeel van God. Ongetwijfeld bewaarde God hen, maar ook zij moesten met de anderen in gevangenschap gaan.

Hosea 8:8 gaat verder,

8 Israël is verzwolgen; zij zijn nu onder de volken als een vat waarin niemand zich verlustigt. 9 Want zij zijn opgegaan naar Assyrië, als een wilde ezel helemaal alleen; Efraïm heeft minnaars ingehuurd.

Hier erkent de profeet dat Israël (geleid door Efraïm) de "vrucht" was die de Assyriërs opslokten. Het was niet alleen hun graan van het veld. Israël moest het graan van God zijn, want God had Israël in het land geplant om de vrucht

van de Geest voort te brengen. Deze metafoor wordt duidelijk gezien in Jesaja 5 en in Jezus' gelijkenis van de wijngaard in **Matt. 21:33-44**. Maar toen Israël in opstand kwam, liet God Israël opslokken door Assyrië.

We hebben al gezien hoe Israël "een domme duif" was die door Assyrië werd opgeslokt. Nu wordt Israël afgebeeld als graan en als brood voor Assyrië.

Opnieuw wordt Israël afgebeeld als "*een wilde ezel*" (Hebreeuws: *pereh*), die "*minnaars heeft ingehuurd*". Wilde ezels hadden de reputatie op zoek te gaan naar partners in de tijd van hitte. Een andere profeet maakte deze vergelijking in **Jer. 2:24** in een boodschap aan Jeruzalem, zeggende,

24 **Een wilde ezel** [*pereh*] **gewend aan de wildernis, die in haar hartstocht de wind opsnuift, in de tijd van haar hitte wie kan haar afwijzen? Allen die haar zoeken zullen niet moe worden; in haar maand zullen zij haar vinden.**

De profeet zegt dat het volk van Jeruzalem, net als Israël, als wilde ezels op zoek was naar minnaars (d.w.z. valse goden en buitenlandse bondgenootschappen). Het is een beeld dat goed past bij het overspel van Gomer.

Door Israël en Juda wilde ezels te noemen, noemen de profeten hen in wezen geestelijke Ismaëlieten, omdat de engel in **Gen. 16:12** aan Hagar vertelde dat haar zoon een *pereh awdawm*, "wilde ezelman" zou zijn. Deze openbaring beriep zich op de wet in **Exodus 13:13**, die zegt dat de eerstgeborene van een ezel met een lam moest worden verlost. Mozes voegt daaraan toe dat "*elke eerstgeborene van een mens onder uw zonen zult gij verlossen*", waaruit blijkt dat God Israël vanaf het begin als wilde ezels beschouwde.

In feite was het alleen vanwege het Pascha-lam dat het volk werd verlost en de mogelijkheid had om van geestelijke ezels te veranderen in de schapen van Zijn weide. Helaas was het gemakkelijker om het volk uit Egypte te halen dan om Egypte (profetische Hagar) uit het volk te halen. Paulus zegt dat het Oude Verbond Hagar is (**Gal. 4:24**, **25**), en dus is iedereen die vasthoudt aan het Oude Verbond of die een Oude Verbondsmentaliteit heeft, een wilde ezel in de ogen van God. Alleen wanneer iemand wordt verlost door het ware Lam van God kan iemand worden veranderd in een lam (*arnion*).

Ismaël was een profetische wilde ezel, omdat zijn vader Abram was en zijn moeder een Egyptische. Profetisch gezien vertegenwoordigt hij hen die het geloof van Abram hebben, maar de levensstijl van Egypte, een mengeling van waarheid en afgoderij. Israël claimde Jahweh als hun Vader, maar in de praktijk hadden zij vreemde goden aangenomen en hadden zij De Genadige verworpen, die als enige een Lam kon leveren om hen te verlossen.

De wetteloze wegen van Israël maakten hen tot geestelijke ezels en geestelijke Ismaëlieten. Dit was de boodschap van de bazuin in **Hosea 8:1**, die de profeet werd ingegeven om aan het volk te verkondigen.

Hoofdstuk 7

Nutteloze Religie

Hosea 8:10 zegt,

[10] **Ook al huren zij** [*tanah*, "geschenken geven" (in dienst nemen voor bescherming of als huurlingen)] **bondgenoten onder de naties, nu zal Ik hen verzamelen** [*kavats*, "verzamelen, bijeenbrengen"]**; en zij zullen beginnen te verminderen** [*mehat*, "klein worden"] **vanwege de last van de koning der vorsten.**

De profeet berispte Israël omdat het diplomaten naar Assyrië stuurde toen het bedreigd leek te worden door de opkomende macht van Egypte. Dit was gebeurd in de tijd van Omri, koning van Israël, en daarom noemden de Assyriërs Israël het *Huis van Omri* (Beth-Ghomri, of Bit Humri). Zoals wij reeds hebben aangetoond, werd Ghomri oorspronkelijk gespeld als *Omri*. Israëls buitenlandse verbond met Assyrië resulteerde in een goddelijk oordeel door de hand van de natie bij wie Israël hulp had gezocht.

Deze diplomatieke inspanning, compleet met geschenken (*tanah*), wordt vermeld in het boek van Merrill Unger, Archeology and the Old Testament, blz. 243, waarin staat,

> *"... Het eerste contact tussen Israël en Assyrië vond duidelijk plaats ten tijde van Omri, want vanaf die tijd verschijnt Israël in spijkerschrift als Bit-Humri ('Huis van Omri')."*

Hosea 8:10 sluit aan bij het vorige vers, waar de profeet Israël vergelijkt met een wilde ezel die op zoek is naar een partner. In Hosea's tijd was Israël nog niet gevangen genomen door Assyrië, maar als een loopse ezel had Israël getracht te paren met Assyrië. Zo "*zijn zij opgegaan naar Assyrië*" (**Hosea 8:9**), en zo zouden zij spoedig opnieuw naar Assyrië gaan, ditmaal als gevangenen.

Daarom gaf de profeet een "bazuingeschal" aan Israël, waarbij hij het volk waarschuwde dat, omdat zij geschenken hadden gegeven aan de koning van Assyrië, God ook zijn schuld zou innen (*kavats*). Israël "*zal* in kracht *afnemen*"

(*mehat*, "klein worden"). Met andere woorden, Israël zou klein gemaakt worden. Ook dit was een van de straffen in de Wet der

Verdrukking, want **Deut. 28:43** zegt,

43 De vreemdeling die onder u is, zal zich steeds hoger boven u verheffen, maar u zult steeds lager zakken.

Israël had giften moeten geven aan Jahweh en zijn bescherming moeten zoeken, in plaats van te vertrouwen op de Assyriërs. Maar de koningen van Israël hadden geen geloof in de ware God, want zij wandelden naar het vlees. Hun aanneming van vreemde goden bereidde hun harten voor om ook buitenlandse militaire hulp te zoeken.

Israëls dode religie

Hosea 8:11 zegt,

11 Aangezien Efraïm de altaren voor de zonde [*khawtaw*, "zondoffers"] **heeft vermenigvuldigd, zijn zij voor hem altaren van zonde geworden.**

De Israëlieten waren een godsdienstig volk dat vele altaren had gebouwd om zondoffers te brengen. Hun altaren waren bedoeld om de zonde uit te boeten, maar in plaats daarvan waren ze aanleiding tot meer zonde. Hun altaren verlichtten de aansprakelijkheid voor de zonde niet, maar vergrootten die juist.

Hosea 8:12 gaat verder,

12 Hoewel Ik voor hem tienduizend voorschriften van Mijn wet schreef, worden zij beschouwd als een vreemde [*zuwr*, "vreemde"] **zaak.**

Met andere woorden, God zegt dat het niet uitmaakt hoeveel wetten Hij hun zou geven, omdat de Israëlieten ze allemaal als "vreemd" zouden beschouwen. Dit is natuurlijk een voorbeeld van goddelijke overdrijving, maar het punt is goed gemaakt. De vleselijke geest die "*ingesteld is op het vlees is vijandig tegenover God*" en "*onderwerpt zich niet aan de wet van God*" (**Rom. 8:7**). De vleselijke geest heeft vandaag de dag nog steeds dezelfde vijandigheid tegenover de wet als in het oude Israël.

Hosea 8:13 gaat verder,

[13] **Wat mijn offergaven betreft, zij offeren het vlees en eten het, maar de Heer heeft er geen behagen in. Nu zal Hij hun ongerechtigheid gedenken en hen straffen voor hun zonden; zij zullen terugkeren naar Egypte.**

De offers (behalve de brandoffers) werden gegeten om "het verteren van de zonde" aan te geven. Maar God erkende hun religieuze rituelen niet, omdat hun hart onrein was. Hun aanneming van afgoden, zelfs als zij dachten dat zij Jahweh aanbaden, maakte hun offers ineffectief. Daarom bedekten hun offers hun zonden niet. God *gedenkt* dus hun ongerechtigheid, wat juridische taal is die aangeeft dat de wet hun zonden nog steeds tegen hen hield. Als gevolg daarvan "*zullen zij terugkeren naar Egypte*," niet letterlijk naar Egypte zelf, maar in juridische zin, zoals de uitdrukking wordt gebruikt in **Deut. 17:16**.

Hosea 8:14 besluit,

[14] **Want Israël heeft zijn Maker vergeten en paleizen gebouwd** [*heykal*, "groot ruim gebouw; tempel, paleis"]**; en Juda heeft versterkte steden vermenigvuldigd, maar Ik zal een vuur over zijn steden zenden, opdat het zijn paleisachtige woningen zal verteren.**

De "paleizen" die Israël bouwde waren waarschijnlijk tempels of grote plaatsen van aanbidding, eerder dan koninklijke paleizen in de moderne zin van het woord. Dit vers is de climax van het gedeelte van de profeet over de zinloosheid van godsdienstoefeningen door wetteloze, afgodische mensen.

Ondanks hun religiositeit zegt God dat Hij "een vuur zal zenden" over de steden van zowel Israël als Juda. Dit roept beelden op van de vernietiging van Sodom en Gomorra, hoewel het duidelijk is dat God in dit geval de Assyriërs en Babyloniërs wilde gebruiken om het oordeel over Israël en Juda te brengen.

Hoofdstuk 8

Vlees eten

In **Hosea 9:1-4** vervolgt de profeet het "eten" thema dat hij in **Hosea 8:13** begon. Het woord "eten" in de verzen 3 en 4 komt van het Hebreeuwse woord *akal*. Hetzelfde woord wordt later gebruikt in **Hosea 10:13**, waar de profeet tegen hen zegt: "*Jullie hebben de vrucht van de leugen gegeten*." **Hosea 9:1-4** zegt,

> **[1] Verheugt u niet, o Israël, met vreugde als de volken! Want u hebt de hoer gespeeld en uw God verlaten. Op elke dorsvloer hebt u de inkomsten van de hoeren liefgehad. [2] Dorsvloer en wijnpers zullen hen niet voeden, en de nieuwe wijn zal hen in de steek laten. [3] Zij zullen niet blijven in het land van de Heer, maar Efraïm zal terugkeren naar Egypte, en in Assyrië zullen zij onrein voedsel eten. [4] Zij zullen geen plengoffers van wijn uitgieten voor de Heer, hun offers zullen Hem niet behagen. Hun brood zal zijn als rouwbrood; allen die ervan eten zullen onrein zijn.**

Als Israël werkelijk Jahweh, de God van Israël, had gevolgd, dan zou het eten van de offers die voor de zonde werden gebracht een corrigerend effect op hen hebben gehad, omdat hun zonde zou zijn bedekt. Maar de profeet zegt dat Israël "*de inkomsten van de hoeren*" at en dronk. Met andere woorden, zij aten van de verkeerde boom, en dit is een metafoor die verwijst naar de Hof van Eden. Eten van de verboden boom was eten van "*de vrucht der leugen*", gesproken door de slang. Hierdoor gingen zij afgoden (vreemde goden) achterna, waardoor Israël een hoer werd.

Onrein voedsel eten in de wildernis

Het resultaat was dat Israël "*niet in het land des Heren zal blijven*", maar naar "Egypte" en "Assyrië" zal worden gestuurd, waar "*zij onrein voedsel zullen eten*". Met andere woorden, het voedsel van afgoderij dat zij in het land Israël hadden begeerd, zou hun hoofdvoedsel worden tijdens hun gevangenschap.

Het is een geestelijk principe dat God ons oordeelt door ons de verlangens van ons onreine hart te geven. Denk aan **Num. 11:4** en **10** hoe het volk weende als kinderen, verlangend naar vlees om te eten. Zij waren het manna beu en

verachtten het, zich niet realiserend dat zij eigenlijk Jezus Christus zelf verachtten, want Hij zei tegen het volk in **Joh. 6:48-51**,

[48] Ik ben het brood des levens. [49] Uw vaderen aten het manna in de woestijn, en zij stierven. [50] Dit is het brood dat uit de hemel neerdaalt, zodat men ervan kan eten en niet sterven. [51] Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald..."

Door de voorkeur te geven aan vlees (d.w.z. vleselijke godsdienst geregeerd door mensen), verwierpen zij Christus. Dus gaf God hun elke dag vlees gedurende een hele maand (**Num. 11:18-20**). Het resultaat staat in **Num. 11:33**, **34**,

[33] Terwijl het vlees nog tussen hun tanden zat, voordat het gekauwd was, werd de toorn van de Here tegen het volk ontstoken, en de Here trof het volk met een zeer zware plaag. [34] Zo werd de naam van die plaats

Kibroth-hattaavah genoemd, omdat men daar het volk begroef dat gulzig was geweest.

De naam van de plaats betekent "graven van lust" (of hebzucht). *Kibroth* betekent "graven", en *hattaavah* betekent "lust, begeerte, het verlangen van iemands hart, begeerte". Begeerte is het equivalent van afgoderij, zoals Paulus ons vertelt in **Kol. 3:5 (KJV)**. Vleselijk voedsel verontreinigt ons, want **Hosea 9:4** zegt: "*allen die daarvan eten zullen verontreinigd worden*." De psalmist geeft commentaar op Israëls begeerte naar vlees

(vlees) en zegt in **Psalm 106:13-15**,

[13] Zij vergaten snel Zijn werken; zij wachtten niet op Zijn raad,[14] maar hunkerden intens in de woestijn, en verzochten God in de woestijn. [15] Dus gaf Hij hun hun verzoek, maar zond een slopende ziekte [*razown*, "magerheid, schraalheid, verspilling"] **onder hen.**

Het voeden van de begeerten van het vlees is zwakheid en magerheid van de geestelijke mens in ons. Maar als wij vleselijke godsdienst verlangen, zal God ons er volop van geven, en het zal ons verontreinigen. We zullen geestelijke magerheid ervaren totdat we de ongunstige resultaten van die verlangens leren herkennen. Zij die wijs zijn zullen inzien dat deze magere geestelijke toestand

niet echt is wat zij willen, en zij zullen de oplossing zoeken. Zij die Hem zoeken met heel hun hart zullen Hem vinden. In **Jer. 29:10**, **12-14** zegt God,

> **[10] "Want zo zegt de Heer: Wanneer zeventig jaar voor Babylon zijn verstreken, zal Ik u bezoeken en Mijn goede woord aan u vervullen, om u naar deze plaats terug te brengen...[12] Dan zult u Mij aanroepen en tot Mij komen bidden, en Ik zal naar u luisteren. [13] En je zult Mij zoeken en vinden, als je Mij met heel je hart zoekt. [14] En ik zal door u gevonden worden," verklaart de Heer...**

Dat geldt voor allen die Hem werkelijk zoeken. Maar niemand zoekt Hem werkelijk, tenzij God dat verlangen in zijn hart implanteert. Dat verlangen is ingeplant in de harten van de overwinnaars, maar niet in de algemene bevolking, en zelfs niet in de kerk als geheel, die (als algemene regel) de voorkeur geeft aan vleselijke religieuze vormen.

In de praktijk zien we dus dat gevangenschap een tijd is waarin de meeste mensen - zelfs religieuze mensen - worden overgegeven aan de begeerten van het vlees, totdat hun tijd van gevangenschap voltooid is. Voor Juda was dat zeventig jaar, maar voor Israël was het veel langer, want zij werden veroordeeld tot een gevangenschap van "zevenmaal", ofwel 2.520 jaar. Gedurende die tijd, zoals **Amos 8:12** zegt, "*zullen zij heen en weer gaan om het woord des Heren te zoeken, maar zij zullen het niet vinden*."

Dit betekent niet dat zij zonder godsdienst waren, zelfs niet dat zij zonder *christelijke* godsdienst waren. Veel van de verstrooide Israëlieten immigreerden naar Europa na de val van Assyrië in 612 v. Chr. Daar werden zij bekeerd tot het christendom *als godsdienst*.

Men zou kunnen aanvoeren dat dit enkele van de problemen in verband met hun gevangenschap oploste, maar de kerkgeschiedenis laat zien dat de meesten van hen mensen bleven volgen, in plaats van Christus. Zij zwoeren trouw aan kerkleiders in de naam van Jezus. Hun eeuwige bestemming hing af van hun relatie tot de organisatie en de kerkelijke hiërarchie, in plaats van van Jezus zelf. Daarom zochten zij Christus niet met hun *hele* hart, want Christus kwam op de tweede plaats na de kerk en haar leiders.

Het kenmerk van een overwinnaar is niet perfectie, maar een verlangen om God te zoeken met zijn of haar hele hart. De rest is verblind, zegt Paulus.

Wat ga je doen?

Hosea 9:5 gaat verder,

5 Wat doet u op de dag van het vastgestelde feest en op de dag van het feest van de Heer?

De profeet geeft hier geen specifiek feest van de Heer aan. Het is een retorische vraag over hoe men deze feestdagen behandelt. We zouden meer specifiek kunnen vragen: "Wat gaat u doen met het feest van Pesach? Wat doet u met Pinksteren? Wat doet u met Loofhutten? Houdt u deze feesten op de door God bepaalde wijze? Zijn dit slechts religieuze feestdagen, of houdt u ze in uw hart?"

Eerst en vooral moeten deze feesten allemaal gehouden worden op de plaats waar God zijn naam had gekozen. Dit wordt geboden in **Deut. 16:2**, **5**, **6**, met betrekking tot het feest van Pesach, **Deut. 16:11** met betrekking tot Pinksteren, en **Deut. 16:15** met betrekking tot Loofhutten. Toen Israël Kanaän binnenging, moesten zij naar "*Shiloh, waar Ik Mijn naam eerst deed wonen*" (**Jer. 7:12**). Toen die plaats corrupt werd, verhuisde God naar Jeruzalem en plaatste daar Zijn naam (**Jer. 7:10**).

Toen die locatie corrupt werd, verplaatste God zich opnieuw en plaatste

Zijn naam uiteindelijk in een geestelijke tempel in het Nieuwe Jeruzalem. Onze lichamen zijn nu de tempels waarin God zijn naam heeft geplaatst (**1 Kor. 3:16**), en daarom staat zijn naam nu op ons voorhoofd (**Openb. 22:4**). Dit is dus de enige *wettige* plaats waar men tegenwoordig een feest kan houden. Zij die dit niet begrijpen proberen feesten te houden in het oude Jeruzalem of op een andere plaats, alsof Zijn naam nog steeds op externe stukken onroerend goed staat.

Dus Hosea's vraag is nog steeds actueel. Wat zullen jullie doen met de feestdagen? Zult u ze houden op de manier van het Oude Verbond, lammeren doden met Pesach en bloed op uw deurposten doen? Zult u God volkorenbrood, gebakken met gist, aanbieden op Pinksteren? Zult u een week lang in een tent verblijven tijdens Loofhutten? Er is *op zich* niets mis mee om deze dingen te doen, als we deze handelingen behandelen als leermiddelen of als geschikte bijeenkomsten.

Het probleem ontstaat wanneer wij vleselijke religieuze rituelen uitvoeren en denken dat wij daarmee *de feesten houden*. Nee, om Pesach te houden moet men het bloed van het ware Lam van God toepassen op ons eigen "huis" in het altaar van het hart om rechtvaardiging te ontvangen door geloof in Zijn bloed. Het bloed van dieren is nu onvoldoende om God te behagen. Om Pinksteren te houden, moet men vervuld worden met de Geest. Een broodoffer is onvoldoende. Om Loofhutten te houden, moet men veranderd worden in Zijn gelijkenis en de wet op zijn hart geschreven hebben.

Velen hebben vandaag de eerste twee feesten gehouden, maar het derde moet nog vervuld worden. Ondertussen bereiden wij ons voor op de vervulling van het Loofhuttenfeest door de wet en de beginselen van het zoonschap te bestuderen. Wanneer wij werkelijk het woord eten, zullen wij niet langer verontreinigd zijn, want Jezus zei dat het woord alleen ons rein maakt (**Johannes 15:3**).

Hoofdstuk 9

Vergelding op Efraïm

Vanwege Israëls religieuze vermenging van afgoderij en Mozaïsche aanbidding zou het oordeel over hen komen. **Hosea 9:6** zegt,

6 Want zie, zij zullen gaan vanwege verwoesting; Egypte zal hen verzamelen, Memphis zal hen begraven. Onkruid zal hun zilverschatten overnemen; doornen zullen in hun tenten zijn.

Israël zal gedwongen worden het land te verlaten, "*vanwege verwoesting*" (*shode*, "ruïne, verwoesting, roof, onderdrukking"). Met hun steden en huizen in puin, zullen zij geen andere woonplaats kunnen vinden. "*Egypte zal hen verzamelen*", of letterlijk, "*opharkken*" als een stapel bladeren of puin. Memphis was een stad in Egypte met het graf van

Osiris. Het was de Necropolis van Egypte, de begraafplaats van Egypte. Vandaar dat Hosea zegt: "*Memphis zal hen begraven*" tussen hun afgodendienaars.

Hun zilver, of rijkdom, zal worden vervangen door *kimmoshe*, "onkruid", maar een specifiek soort nutteloze, doornige netel met die naam. Het grondwoord (werkwoord) betekent "steken". Deze nutteloze netels "*zullen hun schatten van zilver overnemen*." Letterlijker: zij zullen hun *verlangen*, of *het voorwerp van hun verlangen* (*machmad*) naar zilver, onteigenen of in beslag nemen. Hosea schetst een woordbeeld van Israëls rijkdom die wordt vervangen door waardeloze brandnetels.

Tenslotte zegt Hosea dat er een *chowach*, "doorn of doornstruik", in hun tenten zal groeien. Niemand zou naast een doornstruik willen slapen. Deze metaforen leiden allemaal tot dezelfde conclusie: Israël zal niet langer in het land Israël kunnen wonen, maar zal gedwongen worden te vertrekken.

Hosea 9:7 besluit,

7 De dagen van straf zijn gekomen, de dagen van vergelding zijn gekomen...

De deportatie en verstrooiing van het Huis Israël is het gevolg van een goddelijke straf en vergelding voor de afgoderij die in het land werd bedreven.

Natuurlijk dachten de meeste mensen zelf dat ze onschuldig waren. Zij waren het niet eens met Hosea en met Gods analyse van hun religieuze praktijken. Als ze het met God eens waren geweest, hadden ze zich misschien bekeerd.

Maar het is belangrijk te weten dat de Israëlieten zichzelf niet beschouwden als afgodendienaars op de manier waarop wij normaal gesproken over hen denken. De meesten van hen wisten dat afgoden slechts fysieke objecten waren. Zij aanbaden de persoon of god achter elke afgod. De afgod stelde slechts een onzichtbare god voor, en het hielp het volk de god achter het object te visualiseren. Toch was het een overtreding van het Tweede Gebod om geen afbeeldingen te maken die Jahweh voorstelden. Jahweh verscheen aan hen alleen als *vuur* (**Deut. 4:15**), voortdurend van vorm veranderend, maar altijd hetzelfde van aard.

Profetische dwazen in Israël

Hosea 9:7 gaat verder,

> 7 ...**laat Israël dit weten! De profeet is een dwaas, de geïnspireerde man is dement** [*shaga*, "gek, gek, razende gek"]**, vanwege de grofheid** [*rove*,
>
> "grootheid, overvloed"] **van uw ongerechtigheid, en omdat uw vijandigheid zo groot is.**

Israëls profeten namen Hosea's beschrijving van hen waarschijnlijk kwalijk. Zij hadden veel profeten in het land, maar de meesten van hen hadden hun gave ondergeschikt gemaakt aan vleselijke belangen. Hosea twijfelde niet aan hun inspiratie, maar schreef die toe aan een andere geest.

Hoe kwamen zij aan zo'n geest? Het kwam over hen vanwege hun innerlijke ongerechtigheid en hun uiterlijke uitdrukking van vijandigheid

(of haat) tegen de wetten van God. Zonde is het bewijs van ongerechtigheid in het hart. Het doel van God is de ongerechtigheid te vervangen door Zijn eigen karakter door Zijn wetten op ons hart te schrijven. Daarom is het bewijs van dit Nieuwe Verbondsdoel dat wij wettig beginnen te worden in onze werken en houdingen.

Hosea 9:8 zegt,

8 Efraïm was een wachter bij mijn God, een profeet; toch is de strik van een vogelvanger in al zijn wegen, en er is alleen maar vijandigheid in het huis van zijn God.

De NASB geeft dit vers zo weer dat "*Efraïm een wachter was*". In de KJV staat: "*de wachter van Efraïm*", wat misschien nauwkeuriger is. Er is geen aanwijzing dat noch Jozefs zoon Efraïm, noch Efraïm als stam ooit bekend stond als wachter (of profeet). Het kan zijn dat Hosea naar zichzelf verwees als een wachter voor Efraïm, dat wil zeggen voor Israël als geheel, en dat zijn profetische bediening in contrast stond met de razende gekken die geïnspireerd waren door hun ongerechtigheid.

De Wycliffe Bible Commentary neemt deze opvatting over en zegt dit over vers 8:

8. De wachter van Efraïm *moet waarschijnlijk geïdentificeerd worden met Hosea, de ware profeet. Het vers is moeilijk in zijn huidige vorm. Bewer stelt de lezing voor: "De profeet is de wachter van Efraïm, het volk van mijn God. De strik van een vogelaar ligt op al zijn wegen, vijandschap in het huis van zijn God.' De ware profeet verkondigt getrouw het woord van God en ontmoet actieve tegenstand van de blinde leiders van Israël, inclusief haar valse profeten."*

Andere vertalers verschillen echter van mening en menen dat Hosea

Efraïm (of Israël zelf) voorstelt als een vijandige wachter en als een

"vogelvanger" die anderen in de val wil lokken. Deze mening is te vinden in Rotherham's *The Emphasized Bible*, waar hij een gedachte toevoegt aan vers 8:

8 De wachter van Efraïm had bij mijn God moeten zijn...

Ferrar Fenton geeft het weer:

8 Efraïm kijkt tegen God op. Zijn profeten zetten vallen op zijn wegen en vernietigen het huis van zijn goden.

Young's Literal Translation luidt:

[8] Efraïm kijkt weg van Mijn God....

De formulering van Hosea is enigszins onduidelijk, waardoor het moeilijk is te weten wat hij precies bedoelt. Waarschijnlijk verwees Hosea niet plotseling naar zichzelf als een ware wachter-profeet, maar had hij het over hen die door hun hart werden bezield met ongerechtigheid. Mijn conclusie is dus dat de stroom van aanklachten tegen de valse profeten niet wordt onderbroken of afgezet tegen een ware wachter of profeet, maar eerder een voortdurende opsomming is van voorbeelden van slechte dingen die werden gedaan.

De profetische dwazen werden genoemd als wachters van Efraïm, maar *zij keken in de verkeerde richting*. De implicatie is dat de wachters van Efraïm wezen op onjuiste oorzaken van de komende gevangenschap. Als het oordeel kwam, zeiden ze, was dat omdat ze hun valse goden onvoldoende aanbaden; het was omdat ze niet genoeg geld hadden gegeven aan de valse priesters; het was omdat ze niet genoeg afgoden in hun huizen hadden opgericht ter ere van God. Omdat de "vogels" (Israëlieten) op het verkeerde been werden gezet door profetische dwazen, konden zij de strik niet ontwijken en stonden zij op het punt erin verstrikt te raken.

De dagen van Gibeah

Hosea 9:9 zegt,

[9] Zij zijn diep in verdorvenheid gegaan als in de dagen van Gibea; Hij zal hun ongerechtigheid gedenken, Hij zal hun zonden straffen.

De profeet verwees naar het incident in Rechters 19-21. De zonde in de stam van Benjamin had de bijna vernietiging van de hele stam veroorzaakt. In dat verhaal was een zekere Leviet op reis en besloot de nacht door te brengen in de stad Gibea (**Rechters 19:15**). Een van de inwoners zag hem op straat zijn kamp opslaan, en omdat hij wist dat er gevaarlijke mannen in de stad waren, nodigde hij hem voor de nacht bij hem thuis uit.

Terwijl zij een goede tijd van gemeenschap hadden, bonsden enkele corrupte jongemannen uit de stad op de deur en riepen: "*Breng de man die in uw huis is gekomen naar buiten, opdat wij met hem omgang kunnen hebben*" (**Rechters 19:22**). De huisvader smeekte hen om "*deze daad van dwaasheid*" niet te

begaan (**Rechters 19:24**), maar in plaats daarvan de bijvrouw te nemen. De veronderstelling was dat het minder erg zou zijn de bijvrouw heteroseksueel te schenden dan een homoseksuele daad te begaan.

Deze jonge mannen waren blijkbaar biseksuelen, en zulke dingen werden in Gibea getolereerd en openlijk beoefend zonder vrees voor veroordeling. Dit verhaal is opgenomen ter illustratie van het hoofdthema van het boek, dat in het laatste vers tot uitdrukking komt.

Rechters 21:25 zegt,

25 In die dagen was er geen koning in Israël; iedereen deed wat goed was in zijn eigen ogen.

Met andere woorden, het volk had de wet van God genegeerd ten gunste van hun eigen geweten of vleselijke begeerte. Dit verhaal en andere werden door Samuël, de schrijver van het boek Rechters, opgevoerd als bewijs dat men de mensen niet kan vertrouwen om hun eigen geweten te volgen. Het geweten is door de mens gemaakt en daarom vleselijk, bijna geheel gebaseerd op de heersende cultuur van de dag, tenzij het wordt veranderd door de openbaring van het woord van God.

Hosea doet dan een beroep op het volk in zijn eigen tijd en vertelt hen dat hun verdorvenheid was "*als in de dagen van Gibea*". Tegen die tijd had Israël vele koningen gehad, zodat ze enige schijn van wetshandhaving hadden, maar toch waren ze het niet meer eens met de wetten van God. De heersende corruptie van de cultuur in Israël had hen vanuit Gods oogpunt wetteloos gemaakt, omdat zij hun eigen wetten volgden, waarvan zij meenden dat die goed en juist waren.

Daarom, net zoals de stam van Benjamin was vernietigd op slechts 600 mannen na vanwege de zonde van Gibea, zo stond ook Efraïm op het punt vernietigd te worden. De ironie is dat de Leviet wiens bijvrouw was aangerand en gedood in Rechters 19 woonde in "*het heuvelland van Efraïm*" (**Rechters 19:1**). In dat verhaal was Efraïm het slachtoffer van de misdaad. Maar in Hosea's tijd was Efraïm de dader van de wetteloosheid geworden.

De goddelijke wet schrijft gelijke toepassing van de wet voor. Aangezien

Efraïm over Benjamin had geoordeeld in het verhaal van Gibea, moest Efraïm nu een gelijke behandeling krijgen van de wet. Dit principe komt duidelijk naar voren in Jezus' waarschuwing in **Matt. 7:1**, **2**,

[1] Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt. [2] Want zoals u oordeelt, zult u geoordeeld worden; en met uw maatstaf zal u worden gemeten.

Hosea zegt dus tegen Efraïm dat zij hetzelfde oordeel zullen ontvangen als zij enkele eeuwen eerder over Benjamin hadden uitgesproken. Over de eigenlijke zonden spreekt de profeet duidelijker in de rest van het hoofdstuk.

Hoofdstuk 10

Als ouders kinderen opofferen

Hosea 9:10 zegt,

[10] Ik vond Israël als druiven in de woestijn; ik zag uw voorvaderen als de vroegste vruchten aan de vijgenboom in zijn seizoen. Maar zij kwamen tot Baäl-peor en wijdden zich aan de schande, en zij werden even verfoeilijk als hetgeen zij liefhadden.

Het was altijd een genot voor reizigers als ze druiven vonden in een oase in de woestijn. Zo verblijdde God ook Israël in de begintijd. Ook Hosea vergelijkt hun "voorvaderen" met de eerst rijpe vijgen aan een vijgenboom. Later paste Jeremia de metafoor van de vijgenboom specifieker toe op Juda in zijn openbaring over de twee soorten eerst rijpe vijgen die de mensen naar de tempel brachten (**Jer. 24:1**). Sommige waren goede vijgen, andere waren slechte, waaruit de mengeling van mensen in Juda in die tijd bleek.

Baal-Peor

De profeet herinnert het volk aan hun afgoderij met Baäl-peor in

Numeri 25. Hun daden van toen hielden rechtstreeks verband met hun daden later, want zij "*begonnen de hoer te spelen met de dochters van Moab*" (**Num. 25:1**). Die hoererij is het hoofdthema van Hosea's profetie, waarin Gomer de hoer speelt en Israël als geheel vertegenwoordigt.

Bedenk dat Balaam door Balak, koning van Moab, was ingehuurd om Israël te vervloeken. God verhinderde hem dit te doen, maar Balaam, die wist dat God de zonde moest oordelen, gaf Balak de raad om Israël te laten zondigen (**Num. 31:16; Openb. 2:14**). Dus nodigde Balak de Israëlieten uit voor hun religieuze feest, dat de gebruikelijke prostitutie inhield als onderdeel van hun feestvreugde. Het was Moabs *Mardi gras*. **Num. 25:1-3** zegt,

[1] Terwijl Israël te Shittim bleef, begon het volk de hoer te spelen met de dochters van Moab. [2] Want zij nodigden het volk uit tot offers van

hun goden, en het volk at en boog zich voor hun goden. [3] Zo sloot Israël zich aan bij Baäl van Peor, en de Here werd boos op Israël.

Peor betekent "wijd open, open mond, opening." *Baäl-Peor* betekent

"Heer van de opening". Het was de naam van een berg in Moab in het Abarim-gebergte, niet ver van Pisgah (**Num. 23:28**), ongetwijfeld genoemd ter ere van de god van de Moabieten. Misschien hadden de Moabieten een heiligdom in een kloof of open ruimte in de berg Peor. De betekenis van de naam *Peor* was blijkbaar afgeleid van hun gewoonte om hun mond te openen om orale seks te bedrijven of hun kleding te openen om zich bloot te geven tijdens festivals. De Joodse Encyclopedie online zegt,

"De verering van deze afgod bestond uit het blootstellen van dat deel van het lichaam dat alle personen gewoonlijk met de grootste zorg verbergen. Er wordt verteld dat bij een gelegenheid een vreemde heerser naar de plaats kwam waar Peor werd aanbeden, om aan hem te offeren; maar toen hij van deze dwaze praktijk hoorde, liet hij zijn soldaten de aanbidders van de god aanvallen en doden (Sifre, ***Num. 131****; Sanh. 106a)."*

De aanbidding van Baäl-Peor was gericht op seks en het huwelijk. Een andere bron zegt:

"Een andere naam voor Baal-Peor is Belphegor, die werd afgebeeld als een mooie naakte vrouw of als een bebaarde demon met open mond, horens en scherp gepunte nagels (de open mond is een aanwijzing voor de seksuele rituelen die gebruikt werden om hem te aanbidden). Hiëronymus meldde dat beelden van Baal-Peor die hij in Syrië tegenkwam de god afbeeldden met een fallus in zijn mond.

"Volgens de legende stuurde Satan Belphegor uit de hel om een gerucht te bevestigen dat mensen op aarde huwelijksgeluk hadden. Belphegor kon melden dat het gerucht ongegrond was. In deze voorstelling wordt Belphegor (Baal-Peor) gezien als een tegenstander van gelukkige huwelijken."

http://thelatterdays.blogspot.com/2009/03/worship-of-baal-peor.html

Tegenwoordig zijn er velen die Baäl-Peor aanbidden, hoewel de meesten de naam van de oude god van de Moabieten niet kennen. Het probleem is vandaag de dag weinig veranderd sinds de oudheid, want zij hebben *zich* allen "*aan de schande gewijd*" (**Hosea 9:10**). Maar Gods mening hierover is hetzelfde gebleven, want zulke zonde is onverenigbaar met Zijn natuur, dezelfde natuur/wet die op de harten van de zonen van God wordt geschreven terwijl zij naar Zijn beeld worden gevormd.

Abortus Profetieën

Hosea 9:11, **12**, **13** zegt,

[11] Wat Efraïm betreft, hun glorie zal wegvliegen als een vogel - geen geboorte, geen zwangerschap en geen conceptie! [12] Al brengen zij hun kinderen groot, toch zal Ik hen verlaten totdat er geen man meer over is. Ja, wee hun wanneer Ik van hen vertrek. [13] Efraïm, zoals ik heb gezien, is geplant in een aangename weide als Tyrus; maar Efraïm zal zijn kinderen ter slachting uitbrengen.

Het woord "heerlijkheid" werd door de profeet gebruikt als synoniem voor "kinderen". Gods kinderen zijn Zijn glorie. De kinderen van mensen zijn hun glorie. Maar Efraïm, die "vruchtbaar" had moeten zijn, zoals zijn naam aangeeft, zou zijn heerlijkheid verliezen door het verlies van zijn kinderen: "*geen geboorte, geen zwangerschap en geen conceptie*." Dit is het resultaat van het wegnemen van het geboorterecht.

Zelfs als de Israëlieten kinderen zouden verwekken en baren, is Gods oordeel dat "*Ik hen zal verdelgen totdat er geen man meer over is*." In de Wet der Verdrukking lezen we in **Deut. 28:41**,

[41] Gij zult zonen en dochters hebben, maar zij zullen niet de uwe zijn, want zij zullen in gevangenschap gaan.

Later, in **Deut. 28:53** lezen we,

[53] Dan zult u het nageslacht van uw eigen lichaam eten, het vlees van uw zonen en van uw dochters die de Heer, uw God, u gegeven heeft, gedurende de belegering en de benauwdheid waarmee uw vijand u zal verdrukken.

Deze bedreiging culmineert in **Deut. 28: 62**, dat zegt,

62 Dan zullen jullie met weinigen overblijven, terwijl jullie als de sterren van de hemel waren in menigte, omdat jullie de Heer, jullie God, niet gehoorzaamden.

Hosea koppelt dit oordeel aan de aanbidding van Baäl-Peor en de immorele praktijken van de Moabieten die vleselijk ingestelde mensen, waaronder Israëlieten, leken aan te trekken. "*Wee hun inderdaad als Ik van hen vertrek*!" zegt God.

Misschien dacht de profeet aan de dag dat de Ark van God was meegenomen door de Filistijnen en Eli's kleinzoon, Ichabod, werd geboren. Hij werd zo genoemd omdat zijn naam "*de glorie is verdwenen*" betekent. Vandaar dat Gods "heerlijkheid" wordt uitgebeeld in de Ark, maar ook in Zijn kinderen. De Ark, de plaatsing ervan in het heiligdom en de inhoud ervan verbeelden de waarheid van het verwekken van de zonen van God. Wanneer God daarentegen vertrekt, kan niemand door God verwekt worden, en dus vertrekt ook de heerlijkheid van de Zonen.

Erger nog, zegt God bij monde van Hosea, "*Efraïm zal zijn kinderen ter slachting brengen*." Wij vragen ons af hoe het mogelijk was dat ouders hun kinderen naar de altaren van Baäl en Molech brachten om ze te laten slachten op een offeraltaar. Maar het ondenkbare is maar al te gewoon, want miljoenen ouders hebben hun kinderen opnieuw naar de slachtbank van abortus gebracht - een passend offer aan Molech en Baäl.

Maar let op: abortus is niet de *oorzaak* van het goddelijk oordeel, maar de *manifestatie* van het goddelijk oordeel. God zegt: "*Ik zal hen verdelgen totdat er geen man meer over is*." Later, in **Hosea 9:16**, zegt God opnieuw: "*Ik zal de dierbaren van hun schoot doden*." Daarom is abortus een symptoom, niet een directe oorzaak van het goddelijk oordeel. De moderne praktijk van abortus en kindermoord is het oordeel van God over de kerk omdat zij zich onderwerpt aan de aanbidding van BaälPeor, omdat zij stemt voor leiders die een dergelijke immoraliteit beoefenen, en omdat zij het recht van het volk steunt om de wetten van God te schenden.

De wereld van de ongelovigen is niet het probleem. Het probleem is de kerk. We hoeven alleen maar te kijken naar de recente onthullingen van pedofiele priesters en predikanten die homoseksuele relaties onderhouden, zonder dat dit door de kerkleiding wordt gesanctioneerd - of wanneer zij worden overgeplaatst naar andere parochies waar zij hun verering van Baäl-Peor mogen voortzetten - om te zien dat de kerk opnieuw is gevallen door de raad van Balaam. Dit is de reden waarom **Openb. 2:14** de kerk van Pergamum veroordeelt omdat zij de leer van Balaam aanhield.

De Rebellenprinsen

Hosea 9:15 zegt,

15 Al hun kwaad is in Gilgal; voorwaar, Ik ben gekomen om hen daar te haten! Vanwege de slechtheid van hun daden zal Ik hen uit Mijn huis verdrijven! Ik zal hen niet meer liefhebben; al hun vorsten zijn rebellen.

Gilgal was de plaats waar de twaalf stenen uit de Jordaan werden opgesteld als gedenkteken voor Israëls oversteek naar het Beloofde Land (**Jozua 4:20**). Later was het de plaats waar Saul tot koning over Israël werd gezalfd (**1 Sam. 11:15**). Het was ook de plaats waar God Saul voor het eerst afwees (**1 Sam. 13:13-15**) en later waar God hem een tweede keer afwees. **1 Sam. 15:23** zegt,

23 Want rebellie is als de zonde van waarzeggerij, en ongehoorzaamheid is als ongerechtigheid en afgoderij. Omdat u het woord van de Heer hebt verworpen, heeft Hij u ook verworpen als koning.

Saul was schuldig aan hartafgoderij omdat hij het woord van de Heer afwees. Hij was Hosea's voorbeeld van de opstandige vorst in Gilgal. Saul werd ook gekroond op de dag van Pinksteren ("tarweoogst"), zoals we lezen in **1 Sam. 12:17**, en dit maakt hem tot een profetisch type van de kerk in het Pinkstertijdperk (33-1993 na Christus). Niet alleen Saul, maar de kerk zelf is als koning verworpen en zal in het komende tijdperk niet regeren. Het Loofhuttentijdperk zal worden geregeerd door de overwinnaars, die profetisch gesproken van het huis van David zijn.

Toen Jezus in **Matt. 16:18** tegen Petrus zei: "*Op deze rots zal ik mijn kerk bouwen en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen*", specificeerde Hij niet welke kerk. De Pesachkerk die Mozes stichtte werd verworpen, zoals Hosea ons vertelt. De Pinksterkerk die in Handelingen 2 door Pinksterlingen werd gesticht, is verworpen vanwege dezelfde afgoderij. Het is de derde kerk, de Loofhuttenkerk, die de woorden van Jezus zal vervullen. Deze derde kerk zal worden gebouwd op de overwinnaars die het Loofhuttenfeest vervullen en die worden verheerlijkt door de volle aanwezigheid van God.

Hosea 9:16 gaat verder,

16 Efraïm is getroffen, hun wortel is verdroogd, zij zullen geen vrucht dragen. Ook al baren zij kinderen, ik zal de dierbaren van hun schoot doden. 17 Mijn God zal hen verstoten, omdat zij niet naar Hem geluisterd hebben; en zij zullen zwervers zijn onder de volken.

Met andere woorden, God ontnam Israël het geboorterecht. Hoewel Efraïm "dubbele portie vruchten" betekent, zou hij vruchteloos worden. Het geboorterecht is het recht om door de Heilige Geest verwekt te worden om de zonen van God voort te brengen en zo de oorspronkelijke vruchtbaarheidsopdracht van **Gen. 1:28** te vervullen. Maar Israël in zijn vleselijke vorm zou deze belofte niet vervullen. Jezus zei in **Matt. 21:43** dat het Koninkrijk van God zou worden afgenomen van dat vleselijke volk en "*gegeven worden aan een volk dat de vrucht ervan voortbrengt*."

De zonen van God zijn de erfgenamen van het geboorterecht. Zij die eerst werden geroepen werden verworpen vanwege hun afgoderij in het hart. Zelfs de kerk is verworpen vanwege afgoderij en vanwege haar religiositeit door hun oude mens van vlees te presenteren in de hoop haar "uitverkoren" te maken om het eerstgeboorterecht te beërven. Maar "*vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven, noch kan het vergankelijke het onvergankelijke beërven*" (**1 Kor. 15:50**).

Alleen zij die uit God verwekt zijn, zijn de ware zonen van God. Zij die nog vertrouwen hebben in het vlees of in hun biologische banden met Israël en Adam, zijn van een gediskwalificeerde identiteit. Zoals **Hosea 9:17** zegt: "*Mijn God zal hen verstoten omdat zij niet naar Hem geluisterd hebben*." De zonen

van God zijn zij die verwekt zijn door het evangelie, dat wil zeggen het levende woord van God (**1 Petrus 1:23**; **1 Kor. 4:15, KJV**).

Niet-overwinnende gelovigen kunnen burgers van het Koninkrijk zijn, zolang zij bereid zijn zich te onderwerpen aan Christus' heerschappij en aan zijn wetten, maar alleen de Zonen Gods zijn erfgenamen van het Geboorterecht die geroepen zijn met Christus te regeren.

Hoofdstuk 11

De vrucht van misbruikte zegeningen

Hosea 10:1 zegt,

[1] **Israël is een weelderige** [*baqaq*, "leeg, nietig"] **wijnstok; hij brengt vruchten voort voor zichzelf. Hoe meer zijn vrucht, hoe meer altaren hij maakte; hoe rijker zijn land, hoe beter hij de heilige pilaren maakte.**

Hier gebruikt Hosea het woord *baqaq* om een andere dubbele betekenis uit te drukken. Het woord betekent letterlijk "leeg", zoals de KJV het in dit vers weergeeft. Dr. Bullinger merkt op dat het woord eigenlijk "een weelderige of productieve wijnstok" betekent, omdat het verwijst naar "een wijnstok die zijn vruchten leegt of afgeeft".

Hosea gebruikt de term om te suggereren dat Israël inderdaad vruchten draagt als een weelderige wijnstok, maar dat die vruchten leeg of zonder voeding zijn. Met andere woorden, Israël "*brengt vruchten voort voor zichzelf*" en niet voor anderen of zelfs voor Jahweh. Daarom is de overvloed aan vruchten verstoken van enig goddelijk nut of waarde. Het werd gebruikt voor de eigen doeleinden van de mens. Waarom? Omdat Israël de vruchten wijdde aan valse goden. Israël maakte misbruik van het vruchtbaarheidsmandaat en gebruikte Gods zegeningen om afgoderij te bevorderen en een vleselijke levenswijze in stand te houden.

God had Israël hiervoor al gewaarschuwd nog voordat Jozua hen het land in leidde, want Mozes zelf waarschuwde hen in **Deut. 8:7-14**,

[7] Want de Heer, uw God, brengt u in een goed land, een land van waterbeken, van fonteinen en bronnen, die in dalen en heuvels ontspringen...[10] Wanneer u gegeten en verzadigd bent, zult u de Heer, uw God, zegenen voor het goede land dat Hij u gegeven heeft. [11] Pas op dat u de Heer, uw God, niet vergeet door u niet te houden aan zijn geboden en zijn verordeningen en zijn inzettingen die ik u vandaag opdraag;[12] opdat, wanneer u hebt gegeten en verzadigd bent, en goede huizen hebt gebouwd en daarin hebt gewoond,[13] en wanneer uw kudden en uw schapen zich vermenigvuldigen, en uw zilver en goud zich vermenigvuldigen, en alles wat u hebt zich vermenigvuldigt,[14] dan wordt uw hart trots en vergeet u de Heer, uw God, die u uit het land Egypte, uit het huis van de slavernij, heeft gebracht.

Mozes' waarschuwing eindigt in **Deut. 8:18**, **19**,

[18] Maar gij zult de Here, uw God, gedenken, want Hij is het die u macht geeft om rijkdom te maken, opdat Hij zijn verbond bevestigt, dat Hij uw vaderen gezworen heeft, zoals het heden is. [19] En het zal geschieden als u ooit de Heer, uw God, vergeet en andere goden achterna gaat en hen dient en aanbidt, dan getuig ik vandaag tegen u dat u zeker zult omkomen.

Israël had inderdaad de God van Israël vergeten die hen had gezegend en hun de "*macht om rijkdom te maken*" had gegeven. Zij waren andere goden achterna gegaan en dienden en aanbaden die. Daarom, zegt zowel Mozes als Hosea, zou Israël als natie "*zeker vergaan*". Mozes gaf hun Gods waarschuwing over toekomstige dingen, maar Hosea zag de afvalligheid uit de eerste hand.

Hosea 10:2 gaat verder,

[2] Hun hart is ongelovig [*khalak*, "verdeeld, trouweloos"]**; nu moeten zij hun schuld dragen. De Heer zal hun altaren afbreken en hun heilige pilaren vernietigen.**

Het Hebreeuwse woord *khalak*, vertaald met "trouweloos", betekent letterlijk "glad". Het verwijst naar gladde stenen, die werden gebruikt om loten te werpen om ieders aandeel in een stapel goederen of de oorlogsbuit te verdelen. Hosea gebruikt de term om aan te tonen dat Israëls trouw verdeeld

was tussen Jahweh en valse goden. Israël was dubbelzinnig: het beweerde Jahweh te aanbidden, maar deed dat met behulp van afgoden, zowel fysiek als geestelijk.

Vanwege deze verdeelde loyaliteit "*moeten zij hun schuld dragen*", dat wil zeggen, zij moeten de gevolgen of straffen dragen van hun overtreding van de wet van God. God had tegen Israël getuigd in de goddelijke rechtbank, zoals Mozes zei dat Hij zou doen, en omdat Zijn getuigenis waar was, moest Israël worden behandeld als de volken die zij in het land Kanaän hadden onteigend (**Deut. 8:20**).

Israëls ondoeltreffende koningen

Hosea 10:3, **4** zegt,

[3] Nu zullen zij zeggen: "Wij hebben geen koning, want wij vereren de Heer niet. Wat de koning betreft, wat kan hij voor ons doen?" [4] Zij spreken slechts woorden, met waardeloze eden sluiten zij overeenkomsten; en het oordeel ontspruit als giftig onkruid in de voren van het veld.

Israël moest naar hun verwoeste natie kijken en zeggen: "*Wij hebben geen koning*." Als zij Jahweh hadden vereerd, zouden zij nog steeds een koning hebben, maar omdat zij Hem al hadden verworpen, was de enige koning die zij herkenden een aardse koning. Maar toen hij werd gedood, hadden ze helemaal geen koning meer.

Dit herinnert aan het verhaal van Saul, toen het volk een aardse koning wenste om over hen te heersen. Het volk wilde toen een koning omdat Samuels zonen corrupt waren (**1 Sam. 8:3**), en toen Samuël hen als rechters aanstelde, kwam het volk tegen hen in opstand. Dat was het probleem aan de oppervlakte, en ongetwijfeld voelde het volk zich volledig gerechtvaardigd om een nieuwe regeringsvorm te eisen. God keek echter in hun harten en zag verborgen motieven. **1 Sam. 8:7** zegt,

[7] En de Heer zei tegen Samuel: "Luister naar de stem van het volk met betrekking tot alles wat zij tegen u zeggen, want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen als koning over hen."

Zo kreeg Israël zijn eerste koning, en ten tijde van zijn laatste koning was het verdeelde hart van Israël alleen maar van kwaad tot erger geworden. Dus toen hun laatste koning (Hoshea) werd gedood bij de Assyrische inname van Samaria, was er geen koning in Israël.

Met betrekking tot de koningen schrijft de profeet ook een tweede uitspraak toe aan de Israëlieten: "*Wat de koning betreft, wat kan hij voor ons doen*?" zeggen ze. Het volk had Saul gewild als hun eerste koning, omdat ze dachten dat hij hen ten goede kon komen, maar Samuël had hen verteld dat hun aardse koning een nemer zou zijn, geen gever (**1 Sam. 8:11-18**). Hij zou dienaren zoeken in plaats van het volk te dienen. Hij zou hun tienden en offers nemen en die gebruiken om zichzelf te verrijken en zijn eigen macht te vergroten, in plaats van het volk te dienen of de goddelijke regering te steunen.

Deze beschrijving paste bij Saul, maar meer nog bij alle koningen van Israël en de meeste koningen van Juda. Hosea legde de Israëlieten woorden in de mond toen zij klaagden over de hebzucht en leugens van hun koningen: "*Met waardeloze eden sluiten zij overeenkomsten, en het recht ontspruit als giftig onkruid*." Het lijkt erop dat elke monarchie op aarde al snel gaat geloven dat zij het goddelijke recht heeft om te liegen en het volk rijkdom afhandig te maken.

Het "giftige onkruid" is eigenlijk klaproos, of *rosh* in het Hebreeuws. *Rosj* betekent letterlijk "hoofd", en kan zowel verwijzen naar een menselijk hoofd of leider als naar de prominente kop van een papaverplant. Papaver werd verbouwd in Sodom en Gomorra (**Deut. 32:32**), en het sap ervan (opium) was bitter van smaak en veroorzaakte bitterheid in het leven van degenen die eraan verslaafd waren.

Hosea legt de Israëlieten woorden in de mond door te zeggen dat de rechtbanken waren als klaprozen. Met andere woorden, er was geen ware gerechtigheid in de rechtbanken. Rechters spraken vonnissen uit die zij *gerechtigheid* noemden, maar die geen echte gerechtigheid bewerkstelligden, noch herstelden de vonnissen de wettige orde. De illusie van gerechtigheid wordt dus voorgesteld als de illusie van gezondheid en welzijn, veroorzaakt door het gebruik van verdovende middelen.

Een eeuw later profeteerde Jeremia in soortgelijke bewoordingen aan

Juda, door in **Jer. 6:13**, **14** te zeggen,

[13] Want van de minste tot de grootste van hen is iedereen uit op winstbejag, en van de profeet tot de priester handelt iedereen vals. [14] En zij hebben de gebrokenheid van Mijn volk oppervlakkig geheeld door te zeggen: "Vrede, vrede" ["*shalom! shalom!*"], **maar er is geen vrede.**

Het was een woordbeeld van Israël die een gebroken been heeft, en hij krijgt opium om de pijn te verzachten, maar zijn been wordt nooit gezet zodat het goed kan genezen. De profeet herhaalt dit in **Jer. 8:10**, **11**, en dan vat hij het probleem samen in **Jer. 8:14**, **15**, zeggende,

[14] Waarom zitten wij stil? Verzamelt u, en laat ons naar de versterkte steden gaan, en laat ons daar omkomen, want de Heer, onze God, heeft ons verdoemd en ons vergiftigd water [*rosh mayim*, "papaverwater (sap)"]

te drinken gegeven, want wij hebben tegen de Heer gezondigd. [15] Wij wachtten op vrede, maar er kwam geen goed; op een tijd van genezing, maar zie, verschrikking!

Met andere woorden, omdat de priesters en profeten het volk geestelijke opium bleven toedienen, gaf God hen vervolgens de bittere vruchten van hun eigen religieuze leer. De echte oplossing, zegt de profeet in **Jer. 8:22**, is de geestelijke balsem van Gilead.

[22] Is er geen balsem in Gilead? Is daar geen arts? Waarom is de gezondheid van de dochter van Mijn volk dan niet hersteld?

Etherische olie van de balsemboom werd in het land Gilead volgens een geheim procédé gedestilleerd. Het stond bekend als een goede geneeskrachtige olie, dus gebruikte de profeet het als illustratie, waarbij hij de echte geneeskrachtige olie afzette tegen opium, dat de pijn verdoofde maar niets deed om de gebroken botten van het volk te genezen of de geestelijke gezondheid van Israël te herstellen.

De profeet besluit zijn bespreking van papaver en opium in **Jer. 9:13-16**,

[13] En de Heer zei: "Omdat zij Mijn wet, die Ik voor hen gesteld heb,
verlaten hebben en Mijn stem niet gehoorzaamd hebben, noch ernaar
gewandeld hebben,[14] maar naar de koppigheid van hun hart en naar
de Baäls gewandeld hebben, zoals hun vaderen hen geleerd hebben, [15]
Daarom zegt de Heer der heerscharen, de God van Israël: "Zie, Ik zal
hen, dit volk, voeden met alsem [*lahana*, "vervloekt" (voedsel of water)] **en**
hen vergiftigd water [*rosh*, "klaprozen"] **te drinken geven. [16] En ik zal hen**
verstrooien onder de volkeren, die zij noch hun vaderen hebben
gekend; en ik zal het zwaard achter hen aan sturen totdat ik hen heb
uitgeroeid."

Israëls overtreding van de wet van God bracht een goddelijk oordeel.

Omdat het volk vleselijke en afgodische godsdienst begeerde, die Karl Marx "het opiaat van het volk" noemde, voedde God zelf hen vervolgens met de vruchten van hun eigen leer. Israël werd in gevangenschap gestuurd naar andere volken, waar zij de bittere vruchten van hun door mensen gemaakte leringen dronken. Deze gevangenschap was van God, die hen oordeelde door de vloeken van de wet wegens ongehoorzaamheid, die worden opgesomd in **Deut. 27:15-26**.

Hosea bevestigde daarmee het woord van de Heer door Mozes, en ook de profeet Jeremia was het daarmee eens. Wanneer het recht klaprozen kweekt, in plaats van de balsem van Gilead, moet het volk het sap drinken van de gewassen die hun wetteloze profeten en afgodische priesters hebben gezaaid.

Hoofdstuk 12

Oordeel over de altaren

Hosea 10:5, **6** zegt,

> [5] **De inwoners van Samaria zullen vrezen** [*gur*] **voor het kalf van Bethaven. Voorwaar, haar volk zal erom treuren, en haar afgodische priesters** [*kamarim*, "zwart gekleed (priesters); ook om te verlangen"] **zullen erover schreeuwen, over haar glorie** [*kabod*]**, omdat het van haar is weggegaan.** [6] **Het ding zelf zal naar Assyrië worden gedragen, als eerbetoon aan koning Jareb; Efraïm zal worden gegrepen door schande, en Israël zal beschaamd worden over zijn eigen raad.**

Ook hier gebruikt de profeet dubbele betekenissen om zijn punt duidelijk te maken. Het Hebreeuwse woord *gur* betekent "zich afwenden (voor onderdak of een ander doel); verblijven (als gast); ook vrezen (als in een vreemde plaats)." Hosea gebruikt de term om te zeggen dat de Israëlieten "*zullen vrezen voor het kalf van Beth-aven*," wat een verwijzing was naar het gouden kalf in Bethel. Met andere woorden, zij moesten bang zijn het te verliezen aan de koning van Assyrië.

Maar het betekent ook dat de Israëlieten ermee in gevangenschap zouden gaan, en dat zij in Assyrië zouden verblijven. Het zou ook kunnen betekenen dat de Israëlieten, door het gouden kalf te aanbidden, zich al van Gods wegen hadden afgekeerd om de weg van Beth-aven te volgen, "het huis van leegte en leugen".

Het vertrek van het Gouden Kalf

Toen de afgod als buit werd meegenomen naar Assyrië, *zal* het "*volk rouwen*" over het verlies van hun afgod. De "afgodspriesters" zijn de *kamarim*, wat verwijst naar de zwarte gewaden die de priesters van Baäl droegen bij het dienen van de afgod. Maar het heeft ook een dubbele betekenis, want het woord verwijst ook naar heet of warm worden, dat wil zeggen naar iets *verlangen*. In dit geval gebruikt de profeet het woord om aan te tonen dat de zwartgeklede priesters naar hun afgod moesten verlangen en "*er om moesten schreeuwen... omdat hij vertrokken is*."

Hosea verbindt dus het vertrek van het gouden kalf met het eerdere vertrek van de Ark des Verbonds in de dagen van Eli, toen de Filistijnen de Ark veroverden. In die tijd werd Eli's kleinzoon geboren, en men noemde hem *Ichabod*, of I-kabod, "de heerlijkheid is vertrokken" (**1 Sam. 4:21**, **22**). Wat er met de Ark gebeurde, was wat er met het gouden kalf zou gebeuren. Het moest "*naar Assyrië* worden *gedragen als eerbetoon aan koning Jareb*".

De Bush-connectie

Israël moest ook beschaamd worden (*boshna,* van het stamwoord *bush*) en zich schamen (*bush*) over hun verlies. Op een vreemde manier, door een profetische verbinding, werd het verlies van het gouden kalf en zijn "glorie" in verband gebracht met onze goddelijke rechtszaak op 29 januari 2001. Het was ons geopenbaard dat toen de Israëlieten naar Assyrië werden verbannen, zij nog steeds geestelijk werden geregeerd door hun gouden kalveren, want niemand met gezag deed er daadwerkelijk afstand van. Israël werd dus geregeerd door de gouden kalveren tijdens hun verblijf in Assyrië en tijdens hun verblijf in de woestijn als "verloren stammen".

In januari 2001 ontvingen wij openbaring over dit probleem, waarbij wij ons realiseerden dat Amerika en andere naties nog steeds geregeerd werden door die gouden kalveren. Daarom werden wij ertoe gebracht om op 29 januari naar de goddelijke rechtbank te gaan en de afgoden af te zweren. Ik had de autoriteit om dit te doen (zoals we leerden), omdat ik niet alleen van de stam Efraïm was, maar ook een afstammeling van Jeroboam, die in het begin de gouden kalveren had opgericht. Onze rechtszaak was succesvol, hoewel aangevochten door de tegenpartij. We wierpen de gouden kalveren omver in drie gebedsgevechten die eindigden op 24 maart 2001.

Het punt is dat dit plaatsvond in het tijdperk van president George Bush, wiens naam in het Hebreeuws "schande" betekent. Hosea vertelt ons dat Israël werd beschaamd (*bush*) toen het gouden kalf uit Israël werd verwijderd en naar Assyrië werd gebracht. Vele jaren later, in 2001, werd het gouden kalf opnieuw verwijderd, ditmaal uit Amerika, tot schande (*bush*) van de moderne afgodendienaars die toch verlangden naar de glorie van de gouden kalveren. Deze goddelijke rechtszaak vormde het toneel voor de bevrijding van Amerika, wanneer de heiligen van de Allerhoogste gezag krijgen in het Koninkrijk.

Zie **hoofdstuk 27** van mijn boek, **De oorlogen van de Heer**.

Samaria is afgesneden

Hosea 10:7 zegt,

[7] Samaria zal met haar koning worden afgesneden, als een stok [*qetseph*, "woede, schuim, splinter, gebroken twijg"] **op het wateroppervlak.**

De metafoor van Hosea stelt een takje voor dat van de boom is afgesneden en op het wateroppervlak drijft. Het grondwoord betekent "afbreken", wat, toegepast op emoties, betekent "in woede uitbarsten". Vandaar dat we in het Engels kunnen vragen: "What set him off?"

Toegepast op een twijg betekent het "breken of afbreken van de boom".

In dit geval zouden Israël en haar koning (Hoshea) worden afgesneden van de boom van het Koninkrijk. Dit past bij het scheidingsthema in het verhaal van Gomer en Hosea.

Hosea 10:8 gaat verder,

[8] Ook de hoge plaatsen van Aven, de zonde van Israël, zullen vernietigd worden; doornen en distels zullen op hun altaren groeien; dan zullen zij tot de bergen zeggen: "Bedek ons!" En tot de heuvels: "Val op ons!"

"Aven" is een afkorting van Beth-aven, wat weer een verwijzing is naar Bethel, behalve dat de profeet ons eraan herinnert dat het volk het Huis van God had veranderd in het Huis van Leegte en Leugens. Aven wordt "de zonde van Israël" genoemd, een verwijzing naar het gouden kalf in **1**

Koningen 12:29, **30**,

[29] En hij zette de ene in Bethel, en de andere in Dan. [30] Dit nu werd een zonde, want het volk ging aanbidden voor de ene tot aan Dan.

De profeten vertellen ons dat de gouden kalveren de oorspronkelijke oorzaak waren van Israëls ballingschap en deportatie naar Assyrië. Daarom vernietigde God hun altaren en gebruikte Assyrië om Zijn oordeel te voltrekken.

Oordeel en verlossing

Hosea zegt ook dat "*doornen en distels zullen groeien op hun altaren*." Dit is een metaforische manier om te zeggen dat er een goddelijk oordeel zou komen over die altaren van afgoderij. Doornen en distels zijn verbonden met de vloek van God over de aarde, zoals blijkt uit **Gen. 3:17**, **18**, **19**,

> **[17] .... Vervloekt is de grond vanwege u; zwoegend zult u ervan eten al de dagen van uw leven. [18] Doornen en distels zullen voor u groeien, en gij zult de planten des velds eten;[19] door het zweet uws aanschijns zult gij brood eten...**

Zoals Adam werd veroordeeld tot zware arbeid nadat hij had gezondigd, zo werd ook Israël veroordeeld tot zware arbeid in de Assyrische gevangenschap. Maar we zien ook dat God het oordeel over de altaren zelf bracht door er doornen en distels op te laten groeien. De vloek over Adam werd afgeleid naar de grond, en evenzo werd de vloek over Israël afgeleid naar de afgodsaltaren.

Hierin ligt een principe van verlossing begraven, zelfs binnen de context van het goddelijk oordeel. In de wet van God moest een man die veroordeeld was wegens zonde, als hij niet over voldoende middelen beschikte om de schade te vergoeden, "verkocht" worden als slaaf (**Exodus 22:3**). Degene die hem kocht werd verantwoordelijk voor het betalen van de schuld van zijn nieuwe slaaf, en als ruil moest de slaaf werken voor zijn nieuwe meester.

In wezen fungeerde de slaveneigenaar als verlosser, want hij kocht de schuldbrief van de schuldenaar. De slaveneigenaar kon de slaaf ook verkopen aan een andere verlosser, in het bijzonder een naaste verwant van de schuldenaar die het recht op verlossing had gekregen (**Lev. 25:47-49**).

In het geval van Adam veroorzaakte zijn zonde een schuld die hij niet kon betalen, dus werd hij verkocht aan de grond. De grond werd dus "vervloekt" met doornen en distels, want zij vervulde de rol van verlosser totdat onze grote bloedverwant Verlosser (Jezus Christus) kon komen om ons van de vloek te verlossen.

Hosea profeteerde dat de vloek over Israël werd afgeleid naar de afgodsaltaren, waarop doornen en distels zouden groeien. Juridisch gezien ontvingen de altaren van de gouden kalveren de vloek, maar tegelijkertijd werden zij ook de

meesters van de Israëlieten tijdens hun lange "zeven tijden" van ballingschap. Israëls "zeven tijden" begonnen in 745 v. Chr. toen de stammen aan de oostzijde van de Jordaan in ballingschap werden gevoerd (**1 Kron. 5:25**, **26**), en nogmaals in 721 v. Chr. toen Samaria werd veroverd.

Deze twee beginpunten eindigden 2.520 jaar later (7 x 360 jaar) in 1776 en in 1800, samenvallend met de stichting van Amerika en de bouw van de hoofdstad in Washington D.C. Veel predikers uit die tijd dachten dat de stichting van Amerika het Koninkrijk van God zou brengen, en zij noemden het het Nieuwe Israël.

Zij begrepen echter niet dat Israël niet volledig kon worden hersteld zonder Juda (**Hosea 1:11**). De "zeven tijden" van Juda begonnen pas in 604 v. Chr. en hun straf van 2.520 jaar eindigde pas in 2017 (rekening houdend met de eeuw dat het derde dierenrijk van zijn heerschappij was beroofd).

Daarom duurde het tot 2001 voordat de goddelijke rechtszaak in het voordeel van de overwinnaars uitviel, en de gouden kalveren wettelijk werden uitgeschakeld. Dit bereidde de weg voor de heiligen om het Koninkrijk te krijgen in 2014 en voor de val van het laatste beestensysteem in 2017.

In de tijd van het einde *zullen* degenen die gezag hebben over het beestensysteem "*tegen de bergen zeggen: "Bedek ons!" en tegen de heuvels: "Val op ons*!" omdat zij zeer verontrust zullen zijn over hun verlies van macht. We zien dit zelfs nu al in de grote economische en politieke veranderingen die in de wereld plaatsvinden.

Zonde zal beoordeeld worden

Hosea 10:9, **10** besluit,

[9] Vanaf de dagen van Gibea hebt gij gezondigd, o Israël. Zal de strijd tegen de zonen der ongerechtigheid hen niet overvallen in Gibea? [10] Wanneer het Mijn verlangen is, zal Ik hen kastijden; en de volken zullen tegen hen

verzameld worden wanneer zij gebonden [*asar*, "verbonden, gejaagd"] **zijn om hun dubbele schuld.**

Hosea herinnert zijn lezers er opnieuw aan (net als in 9:9) dat de zondepatronen die in Gibea begonnen zijn tot volle bloei zijn gekomen, en dat de tijd van het volledige oordeel is aangebroken. De biseksuele mannen van Gibea in **Rechters 19:22** worden hier "*de zonen der ongerechtigheid*" genoemd. De timing van het goddelijk oordeel ligt altijd in Gods handen, want "*wanneer het Mijn wil is, zal Ik hen kastijden*." In de perceptie van de mensen lijkt de barmhartigheid van God vaak goddelijke lankmoedigheid voor de zonde te verlenen, maar uiteindelijk kiest God de tijd om het oordeel te brengen. De tussentijd wordt gegeven als een tijd om berouw te tonen, en als die tijd voorbij is, slaat het oordeel toe.

Hosea zegt dat het oordeel is dat Israël "*gebonden zal* zijn *voor hun dubbele schuld*". Het woord "schuld" is *avon*, een verwijzing naar Beth-aven. Israëls herhaalde ongerechtigheid is de oorzaak dat het ijzeren juk op hen wordt gelegd, zoals voorspeld in **Deut. 28:48**.

Hoofdstuk 13

De wet van het zaaien en oogsten

Hosea 10:11 zegt,

[11] En Efraïm is een getrainde vaars die graag dorst, maar Ik zal over haar schone hals komen met een juk; Ik zal Efraïm optuigen, Juda zal ploegen, Jakob zal eggen voor zichzelf.

De profeet vergelijkt Israël en Juda met ossen die gebruikt worden om akkers te ploegen. Hij vertelt hen dat zij op het punt staan tot slaven te worden gemaakt, want de wet zegt dat een "juk van ijzer" op het volk zal worden gelegd als zij volharden in ongehoorzaamheid (**Deut. 28:48**). Een eeuw later, in **Jer. 27:12**, gaf de profeet Juda de raad: "*Breng uw nekken onder het juk van de koning van Babel, en dien hem en zijn volk, en leef*". Hij bood hun een houten juk aan, in plaats van een ijzeren juk, maar Juda weigerde te gehoorzamen (**Jer. 28:10**, **15**, **16**).

Het houten juk en het ijzeren juk stonden voor slavernij, waarbij het eerste milder was dan het tweede. Hosea zegt niets specifieks over een houten juk, hoewel hij het volk oproept zich te bekeren. Theoretisch, als Israël zich had bekeerd en zich aan het oordeel van God had onderworpen, hadden ze misschien in hun land kunnen blijven in onderdanigheid aan koning Jareb. Het principe van het houten juk was echter niet duidelijk aan Hosea geopenbaard. Dit werd een eeuw later aan Jeremia gegeven.

Merk ook op dat Hosea Israël bij drie namen noemt: Efraïm, Israël en Jakob, ter onderscheiding van Juda. Aangezien het koninkrijk na de dood van Salomo was verdeeld, haalden de profeten de termen niet door elkaar, zoals zo velen tegenwoordig doen. Wanneer de profeten de vruchtbaarheidsopdracht benadrukken, zijn zij geneigd de naam *Efraïm* te gebruiken om deze specifiek in verband te brengen met de aan Jozef gegeven geboorterechtroeping. Zij gebruiken de naam *Israël* om hun roeping als een volk van overwinnaars te

impliceren. De naam *Jakob* wordt gebruikt om te suggereren dat zij zich nog in de vormingsfase bevonden en nog geen overwinnaars waren.

De wet van het zaaien en oogsten

Hosea 10:12 zegt,

12 **Zaai met het oog op gerechtigheid** [*tsedaqah*, "gerechtigheid, rechtvaardigheid, welwillendheid"], **oogst in overeenstemming met vriendelijkheid** [*chesed*, "barmhartigheid, liefdevolle vriendelijkheid"]**; breek uw braakliggende grond** [*niyr*]**, want het is tijd om de Heer te zoeken totdat Hij komt om gerechtigheid over u te laten regenen.**

Met andere woorden, het zaaien van zaden van gerechtigheid

(welwillend, of vrijgevig) zal een oogst van barmhartigheid en liefdevolle vriendelijkheid opleveren. Dit is een geestelijke wet die gebaseerd is op het principe in **Gen. 1:12**, "*naar zijn soort*". De vrucht van de oogst hangt af van het soort zaad dat wordt gezaaid. Hoewel velen dit principe tegenwoordig gebruiken voor fondsenwerving en persoonlijk gewin, is het een Bijbels principe. Maar misschien moet er meer zorg worden besteed aan het kiezen van de akker die het meest geschikt is voor het zaaien, zoals Jezus suggereert in zijn gelijkenis van de zaaier in **Matt. 13:3-9**. De oogst heeft evenveel te maken met de kwaliteit van de grond als met het zaad zelf.

Maar de profeet zegt verder: "*Breek uw braakliggende grond op*." Braakliggende grond was onbezaaide grond, al dan niet bewerkt. In dit geval lijkt de profeet te verwijzen naar grond die al geploegd en bewerkt is, want hij zegt *niyr* uw *niyr*, wat de vertaling suggereert als "*breek uw gebroken grond op"*. De akker is geploegd en bewerkt, maar het volk was nog aan het beslissen of het zaad zou zaaien of niet - of misschien aan het bepalen welk soort zaad het zou zaaien.

Hosea vertelt hen rechtvaardig zaad te zaaien. Opnieuw gebruikt Hosea terminologie die een dubbele betekenis heeft, want *niyr* is ook het Hebreeuwse woord dat vertaald is met *lamp* (**Exodus 27:20**) of *kaars* (**Spr. 31:18, KJV**). De braakliggende grond opbreken is het veld laten *glanzen* of *schitteren*. Daarom impliceert de profeet dat als Israël zaden van gerechtigheid zaait, hun akkers zullen schitteren met het licht van God. **Wachten op de regen**

Zodra zij hun zaad gezaaid hebben, "is *het tijd om de Heer te zoeken totdat*

Hij komt om gerechtigheid te regenen." Dit verwijst naar de eerste en tweede regen, die door veel profeten wordt opgevat als de uitstorting van de Heilige Geest. Dit is de Geest der Waarheid (**Joh. 16:13**), want het doel van het zenden van de Heilige Geest is het brengen van Waarheid. Zo zegt **Deut. 32:2**: "*Laat mijn leer vallen als de regen*."

Elke uitstorting van de Geest die niet gepaard gaat met waarheid is waarschijnlijk een vervalsing, gebaseerd op menselijke emotie, in plaats van op een echte beweging van God. De Geest is gegeven om ons in alle waarheid te leiden, wat betekent dat we een openbaring moeten ontvangen die we voorheen niet begrepen. De uitstorting van de Heilige Geest begin 1900 zette de openbaring van Pinksteren en de gaven van de Geest neer. De uitstorting van de Laatste Regen in het midden van de vorige eeuw gaf ons de openbaring van het Loofhuttenfeest en het Herstel van alle Dingen.

Wonderen zoals genezing of zelfs dodenopwekking, die deze tijden van

"regen" hebben vergezeld, zijn secundaire resultaten van de Heilige Geest. Veel gelovigen moeten nog leren wat Gods prioriteiten zijn in tijden van opwekking, en omdat zovelen de openbarende Waarheid die God in zulke tijden *onderwees*, hebben verworpen, zijn de opwekkingen gekomen en gegaan zonder het Koninkrijk te vestigen.

Het bedrog van militaire kracht

Hosea 10:13 gaat verder,

13 Jullie hebben goddeloosheid geploegd, jullie hebben onrecht geoogst. U hebt de vrucht van de leugen gegeten, omdat u hebt vertrouwd op uw weg, op uw talrijke krijgers.

Opnieuw wijst de profeet op het zaad van goddeloosheid dat werd gezaaid, met onrechtvaardigheid in het land tot gevolg. Zaden van wetteloosheid dragen altijd de vrucht van onrechtvaardigheid. Dit is vandaag de dag net zo waar als in Hosea's tijd.

Maar de mensen verwerpen de wet van God omdat zij "*de vrucht van de leugen*" eten. De profeet verwijst hier naar de oorspronkelijke leugen van de slang in de hof, waar Gods woord in twijfel werd getrokken en het zaad van de twijfel werd gezaaid. Dit vormde het patroon voor alle mensen die daarna de waarheid van de wet van God in twijfel trokken en zich in plaats daarvan tot hun eigen inzicht wendden. De profeet zegt tegen Israël: "*U hebt op uw eigen weg vertrouwd*," dat wil zeggen, "*op uw talrijke strijders*."

Maar **Psalm 33:16**, **17** zegt,

16 De koning wordt niet gered door een machtig leger; een krijger wordt niet verlost door grote kracht. 17 Een paard is een valse hoop op overwinning; noch verlost het iemand door zijn grote kracht.

Israëls opbouw van militaire kracht kon het goddelijk oordeel niet voorkomen. Een volk dat de wet van God verwerpt, kan zich niet verdedigen tegen Gods naderend oordeel. Maar zowel toen als nu bouwen wetteloze naties hun legers op in een poging hun recht om te zondigen te handhaven, wat hun onderliggende definitie van vrijheid is.

Hosea geeft ons in **Hosea 10:14** het resultaat van een dergelijk denken,

14 Daarom zal er een tumult ontstaan onder uw volk, en al uw vestingen zullen worden verwoest, zoals Shalman Beth-arbel verwoestte op de dag van de strijd, toen moeders met hun kinderen in stukken werden geslagen.

Shalman kan Salamanu geweest zijn, koning van Moab, die een tijdgenoot van Hosea was. Beth-arbel betekent "huis van de hinderlaag van God". Misschien zette Salamanu een hinderlaag op tegen de stad, waardoor de stad bekend werd als Beth-arbel. Vaak werd de naam van een plaats veranderd om een gebeurtenis te weerspiegelen die daar plaatsvond.

In dit geval kennen we de oorspronkelijke naam van de vesting niet, maar Hosea behandelt de hinderlaag als een ramp die onlangs had plaatsgevonden. De verwoesting veroorzaakte een "tumult" of oproer onder het volk, en de profeet gebruikt het als voorbeeld van het soort verwoesting dat over Bethel zou komen, als het volk zich niet bekeerde.

Oordeel in Bethel

Hosea 10:15 besluit,

15 Zo zal het u in Bethel vergaan vanwege uw grote boosaardigheid. Bij dageraad zal de koning van Israël volledig worden afgesneden.

Hier en later in **Hosea 12:4** zijn de enige keren dat de profeet de plaats *Bethel* noemt. Normaal gebruikt hij de term Beth-aven, "huis der ongerechtigheid". Maar hier lijkt de profetie het idee te suggereren dat het oordeel begint bij het huis van God, zoals **1 Petrus 4:17, KJV** zegt,

17 Want de tijd is gekomen dat het oordeel moet beginnen bij het huis van God; en als het eerst bij ons begint, wat zal dan het einde zijn van hen die het evangelie van Christus niet gehoorzamen?

In het Nieuwe Testament werd Bethel gezien als een type van de kerk. In de eerste eeuw had de kerk natuurlijk nog geen tijd gehad om zo corrupt te worden als Bethel - haar voorganger - was geweest in de dagen van Hosea. Niettemin geloofde Petrus dat de kerk niet alleen geestelijk gezag had op aarde, maar ook verantwoordelijk was gemaakt om de loop van de zonde op aarde te keren. Daarom werd de kerk verantwoordelijk gehouden als zij haar roeping om gerechtigheid te brengen aan de naties niet vervulde.

In de tijd van Hosea droeg Bethel dezelfde verantwoordelijkheid, want het was de plaats waar God aan Jakob was verschenen, en waar Jakob gehoorzaamheid aan God had gezworen. Toen daar het gouden kalf werd opgericht, werd het huis van God verdorven. Dus zegt de profeet dat de hinderlaag van God over Bethel zou komen vanwege zijn goddeloosheid.

Oordeel over de Koning

Hosea zegt ook dat "*bij dageraad de koning van Israël volledig zal worden afgesneden*." De laatste koning van Israël was Hoshea, wiens naam vrijwel gelijk was aan die van de profeet zelf. Koning Hoshea was nog niet geboren, maar aangezien hij koning was in de tijd van het goddelijk oordeel, is hij degene die de prijs moest betalen voor Israëls zonde sinds de tijd van Jeroboam.

De term "bij dageraad" was een figuurlijke manier om te zeggen dat de koning van Israël vroeg zou komen, dat wil zeggen aan het begin van de tijd van het

oordeel. De koning zou in een ogenblik gedood worden, en dan zouden de gevangenen hun lange reis beginnen naar Halah, Habor, en de rivier Gozan, waar zij zich zouden vestigen in een vreemd land.

De dag van het oordeel zou lang duren, maar niet eeuwig. In het volgende hoofdstuk van Hosea beginnen we te zien hoe de liefde van God Hem ertoe bracht herstel te beloven aan Efraïm en Israël. Men moet bedenken dat dit herstel gericht was aan Israël, niet aan Juda, dus het heeft weinig of niets te maken met een Joods herstel naar het oude land. Dit herstel heeft een heel andere vorm aangenomen, een die in overeenstemming is met de goddelijke wet, de beloften van een Nieuw Verbond, en met de profetieën gericht aan Israël.

Hoofdstuk 14

Uit Egypte

Hosea 11:1 zegt,

> **1 Toen Israël een jongeling was, had Ik hem lief en uit Egypte riep Ik Mijn zoon.**

De profeet doet nu een beroep op Israël/Efraïm door de geschiedenis te tonen van Gods liefde, mededogen en barmhartigheid vanaf het begin van de geschiedenis van de natie, toen God Israël verloste uit het huis van slavernij in Egypte. In wezen profeteert de profeet dat God Israël opnieuw zal verlossen, ditmaal van Assyrië. In **Hosea 7:11** verbindt de profeet Egypte met Assyrië en laat hij zien hoe Egypte een metafoor is geworden voor slavernij en gevangenschap.

Daarom moeten wij begrijpen dat als God Israël uit Egypte kon verlossen, Hij ook Israël uit Assyrië kon verlossen. Het is een boodschap van hoop, hoewel de gevangenschap lang en moeilijk zou zijn - een juk van ijzer. Maar het oordeel is nooit zonder hoop, want het goddelijke oordeel is altijd beperkt en altijd corrigerend van aard.

Het vonnis voor misdrijven is beperkt tot veertig striemen (**Deut. 25:3**), en het vonnis op lange termijn voor misdrijven wordt beperkt door de wet van het Jubeljaar (**Lev. 25:13**). Zelfs de doodstraf eindigt met opstanding en met een oproep voor de Grote Witte Troon, waar elke knie buigt en elke tong Jezus Christus als Heer belijdt (**Jesaja 45:23Phil. 2:10**, **11**).

Om uit Egypte geroepen te worden, moet men eerst in Egypte zijn. Jozef was de eerste die naar Egypte ging, verraden en als slaaf verkocht door zijn broers. De broers zelf gingen op uitnodiging van Jozef naar Egypte, want God wilde een gelijkwaardig oordeel over hen uitspreken. Daar werden ook zij later slaven. Maar hun slavernij was niet eindeloos, want God had al beloofd hen 400 jaar na de geboorte van Abrahams zaad, Izaäk, te bevrijden (**Gen. 15:13**).

Abrahams zaad was dus "*vreemdelingen in een land dat niet van hen is*" vanaf de geboorte van Izaäk tot Israëls uittocht uit Egypte. Izaäk zelf woonde zijn hele leven als vreemdeling en pelgrim in Kanaän, en zijn familie verhuisde slechts tien

jaar na zijn dood naar Egypte. Zij verbleven 190 jaar als vreemdelingen in Kanaän, dat onder de hegemonie van Egypte viel, en vervolgens nog eens 210 jaar als vreemdelingen in Egypte zelf. De volledige tijd van hun verblijf, die uit het Abrahamitische verbond voortvloeit, bedroeg 430 jaar (**Exodus 12:40, KJV**), want dit verbond werd 30 jaar voor Izaäk's geboorte gesloten, toen Abraham 70 jaar oud was.

Het oordeel van God over de zonen van Israël, hun opgelegd vanwege hun behandeling van Jozef, kwam zo tot een einde, en toen riep God hen uit Egypte.

In het Egyptische (vleselijke) denken zou Gods oordeel over Israël nooit ophouden. De Egyptenaren vonden dat Israël voor altijd slaaf moest blijven. Daarom verzetten zij zich, vanwege hun eigenbelang, tegen Gods rechtvaardige beperking van Israëls slavernij en stonden zij een rechtvaardig oordeel in de weg. Daarom werd Egypte geoordeeld omdat het zijn slaaf - Gods zoon - niet op de afgesproken tijd vrijliet. De les die we hier moeten leren is dat we ons niet moeten verzetten tegen de barmhartigheid van God die het oordeel beperkt. Het eindeloze oordeel over zondaars onderwijzen brengt bepaalde straffen en plagen met zich mee, zoals de geschiedenis laat zien.

Zo was het ook toen Babylon na 70 jaar weigerde Juda vrij te laten (**Jer. 50:33**, **34**). God moest Babylon omverwerpen, met behulp van Cyrus en Darius, om hen te verlossen.

In onze eigen tijd, nu we onder het juk van het Mysterie Babylon uitkomen, geldt hetzelfde patroon, en daarom voorspelt Openbaring 17 de vernietiging van dit wereldsysteem van slavernij door middel van zeven plagen (**Openb. 15:8**).

Israël, mijn eerstgeboren zoon

Toen God Mozes terugstuurde naar Egypte om Israël uit het slavenhuis te leiden, gaf Hij in **Exodus 4:22**, **23** een boodschap aan Farao,

[22] Dan zult u tegen Farao zeggen: "Zo zegt de Heer: Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene. [23] Daarom heb Ik tot u gezegd: "Laat Mijn zoon gaan,

opdat hij Mij dient. Maar u hebt geweigerd hem te laten gaan. Zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene, doden."

Door te weigeren Israël vrij te laten, maakte Egypte zich schuldig aan ontvoering. Hierop stond de doodstraf (**Exodus 21:16**), en dus werden alle eerstgeboren zonen in Egypte gedood nadat de natie die wet had overtreden.

Zo eiste God ook alle eerstgeborenen van Israël op, dus als iemand weigerde God zijn eerstgeboren zonen te geven, kwam ook voor hem de doodstraf. Dit is een van de wetten van het zoonschap.

Als Israël Gods eerstgeboren zoon is, dan is God Israëls Vader en Egypte

Israëls moeder. Het vleesgeworden Israël is dus een geestelijke Ismaëliet, met een Egyptische moeder. Aangezien de engel Ismaël een *pereh-awdawm* noemde, "wilde ezel van een man" (**Gen. 16:12**), zien we dat Israël *een wilde ezel van een natie* was (**Jer. 2:24**).

Ezels zijn onreine dieren, en hoewel God alle eerstgeboren ezels opeiste als Zijn eigendom, mochten er geen ezels aan God gegeven worden als de eerste vruchten. Een eerstgeboren ezel moest worden vrijgekocht (of vervangen) door een lam. **Exodus 13:13** zegt,

13 Maar iedere eerstgeborene van een ezelin zult gij met een lam verlossen, maar indien gij hem niet verlost, zo zult gij zijn hals breken; en iedere eerstgeborene van een mens onder uw zonen zult gij verlossen.

Evenzo moesten de eerstgeboren zonen onder de Israëlieten verlost worden, want zij waren geestelijke ezels in hun karakter, met Egypte als moeder. Als natie kon Israël Egypte niet verlaten om de schapen van Zijn weide te worden totdat zij verlost waren door het Pascha-lam.

Er is een groot geestelijk principe te zien in deze wet. Ten eerste laat zij zien dat de natuurlijke geboorte vleselijke kinderen voortbrengt, die, ook al hebben zij het geloof van Abraham, toch gedeeltelijk Egyptisch zijn. Het zijn kinderen van de slavin, Hagar, zonen van het Oude Verbond (**Gal. 4:25**).

Het goede nieuws is natuurlijk dat niemand in een dergelijke slavernij hoeft te blijven. God heeft een manier gevonden om verlost te worden door het Lam van God door middel van het Nieuwe Verbond, zodat niemand voor altijd gevangen zit als een geestelijke ezel. De vleselijke genealogie zelf heeft ons in de slavernij van Adam gebracht, maar de geestelijke genealogie, verwekt door het geestelijke zaad van het evangelie, brengt ons - en uiteindelijk de hele schepping - "*in de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods*" (**Rom. 8, 21**).

Jezus werd uit Egypte geroepen

In **Mattheüs 2:13-15** lezen we,

[13] **Toen zij** [de magiërs] **nu vertrokken waren, zie, een engel des Heren verscheen aan Jozef in een droom, zeggende: "Sta op en neem het Kind en zijn moeder, en vlucht naar Egypte, en blijf daar totdat ik u zeg; want Herodes gaat het Kind zoeken om het te vernietigen."** [14] **En hij stond op en nam het Kind en zijn moeder bij nacht, en vertrok naar Egypte;**[15] **en was daar tot de dood van Herodes** [hij stierf een maand later]**, opdat vervuld zou worden wat door de Here door de profeet gesproken was, zeggende: "Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen."**

De profetie van Hosea gold dus ook voor Jezus zelf, want ook Hij werd "Zoon van God" genoemd. Het was dus noodzakelijk dat Hij naar Egypte werd gebracht, niet om door de Egyptenaren tot slaaf te worden gemaakt, maar om te ontsnappen aan de dood door toedoen van koning Herodes. Herodes stierf ongeveer een maand later, eind januari van het jaar 1 voor Christus, en toen Jozef het nieuws hoorde, keerde hij met Maria en Jezus terug naar Nazareth.

Jezus zelf, verwekt door de Heilige Geest (**Matt. 1:18**), was geen geestelijke Ismaëliet die een verlossend lam nodig had. Hij was vanaf het begin een "Isaaks" type. Toch was het nodig naar Egypte te gaan om de profetie van Hosea te vervullen. Later, aan het begin van Jezus' bediening, kwam Hij naar Johannes voor de doop, niet dat Hij reiniging voor de zonde nodig had, maar *om "alle gerechtigheid te vervullen*" (**Matt. 3:15**). Zijn doop vervulde de profetische doopwet in **Lev. 14:6**, **7**, waar de twee vogels, elk een type van Christus, werden gebruikt om melaatsen te reinigen. Deze wet leert ons de geestelijke

beginselen waardoor wij van sterfelijkheid in onsterfelijkheid worden veranderd.

De verwekking van Jezus door de Heilige Geest is het patroon voor ons allen die de zonen van God willen worden. Het is de manier waarop wij nieuwe creaties kunnen worden met een nieuwe identiteit, waarbij wij van een Ismaël veranderen in een Isaak. Een natuurlijke bevalling brengt een Ismaël voort; een geestelijke bevalling brengt een Isaak voort. Dit zijn de twee ikken, die met elkaar in strijd zijn (**Romeinen 7:25**; **8:7**). De natuurlijke mens is gebonden aan de zonde (wetteloosheid); de geestelijke mens dient de wet van God.

Israëls slavernij in Assyrië

Israël werd verbannen vanwege aanhoudende wetteloosheid. Het volk was vleselijk en wist niets van de verwekking door de Geest. Hun innerlijke slavernij werd vervolgens naar buiten uitgebreid toen zij door de Assyriërs in slavernij werden gebracht. Hoewel er altijd een paar uitverkorenen onder hen waren, zoals Paulus zegt in **Rom. 11:4**, **5**, was het volk als geheel wetteloos en vleselijk gezind, een toestand die het onmogelijk maakte voor hen om onderworpen te zijn aan de wet van God (**Rom. 8:7**).

Toch zou deze toestand niet eeuwig duren, want uiteindelijk zou God zijn zoon uit Egypte roepen, dat wil zeggen uit het huis van slavernij. De Israëlieten waren zich zeer bewust van hun slavernij in Assyrië, maar zij moesten zich ervan bewust worden dat dit slechts een uiterlijke manifestatie was van hun innerlijke slavernij aan de natuurlijke mens, dat wil zeggen hun slavernij aan de vleselijke geest die zij van Adam en hun vaderen hadden ontvangen.

Aan het einde van het goddelijke vonnis (2.520 jaar, of "zeven maal") moet een beweging van de Heilige Geest komen, niet alleen om een einde te maken aan de politieke en economische gevangenschap, maar vooral om een einde te maken aan de innerlijke gevangenschap van de natuurlijke, vleselijke identiteit - de innerlijke Ismaël.

Alleen door Christus in ons hart te verwekken, kunnen wij werkelijk vrij worden, bevrijd van de wet van zonde en dood. Wij moeten allemaal Izaäk worden, het ware en gezalfde "zaad" van Abraham (**Gal. 3:29**) om deel te krijgen aan het

Koninkrijk van God, want "*vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven*" (**1 Kor. 15:50**). Jezus zei in **Johannes 3:6**,

6 Wat uit het vlees geboren *is*, is vlees, en wat uit de Geest geboren *is*, is geest.

Soort zoekt soort. Het is allemaal "*naar zijn soort*" (**Gen. 1:12**). De vleselijke Israëlieten in Hosea's tijd waren allen verwekt door het vlees en waren geknecht. Alleen het overblijfsel van de genade, de overwinnaars, waren verwekt door de Geest en bleven vrij in hun hart, ook al waren zij uiterlijk geknecht. Vleselijke Israëlieten zijn van Ismaël en zijn niet uitverkoren, maar moeten worden "*uitgeworpen*" (**Gal. 4:30**) ten gunste van het geestelijk zaad - Isaak - dat het enige uitverkoren zaad is dat het Koninkrijk kan beërven.

Laten we dus allemaal de oproep horen om uit Egypte te komen, en ons laten verlossen door het Lam van God, dat als enige de macht heeft om ons te veranderen van wilde ezels in de schapen van Zijn weide.

Hoofdstuk 15

Het mededogen van een vader

Hosea 11:2, **3** zegt,

[2] **Hoe meer zij** [de afgodendienaars] **hen riepen, hoe meer zij van hen** [of: "van Mij"] afgingen; **zij bleven offeren aan de Baäls en wierook branden aan afgoden.** [3] **Toch ben Ik het die Efraïm leerde lopen, Ik nam hen in Mijn armen, maar zij wisten niet dat Ik hen genas.**

Jahweh was de God die Israël uit Egypte riep, maar Israël was als een opstandig kind dat de andere kant op rende wanneer zijn Vader hem riep. In de Septuaginta staat: "*zij weken af van Mijn aanwezigheid*." Bedenk dat dit ook was wat Jona deed, de profeet wiens hart de toestand van Israël weerspiegelde. God riep Jona om naar Nineve te gaan, maar hij vertrok in de andere richting, naar Tarshish.

Toch was Jahweh de Vader van Israël-Efraïm, degene die zijn zoon leerde lopen. Jahweh is Degene die Efraïm in zijn armen nam toen hij viel en zijn knieën schaafde. Maar het was alsof Efraïm zijn eigen Vader niet kende.

Het juk van de gevangenschap

Hosea 11:4 gaat verder met een andere metafoor en zegt,

[4] **Ik leidde hen met koorden van een man, met banden van liefde, en ik werd voor hen als iemand die het juk van hun kaken opheft. En ik boog me neer en voedde hen.**

Israël was in hun vroegere geschiedenis in de tijd van de rechters zes keer in slavernij gebracht aan andere volken. Deze slavernij was een houten juk, zoals Jeremia het beschreef. Elke keer was de gevangenschap "met banden van liefde", in tegenstelling tot banden van wreedheid. Telkens had God het juk losgemaakt door de riemen los te maken die het juk aan de nek van de os bonden. Bovendien had God zich "neergebogen" (uit de weg gegaan) om hen te voeden en voor hen te zorgen, zoals een man voor zijn os zorgt.

Ondanks Gods liefdevolle oordelen bleef Israël-Efraïm in opstand. Daarom, zegt de profeet, zou de volgende gevangenschap veel strenger en langer zijn. **Hosea 11:5**, **6** zegt,

[5] Zij zullen niet terugkeren naar het land Egypte, maar Assyrië zal hun koning zijn, omdat zij geweigerd hebben naar Mij terug te keren. [6] En het zwaard zal tegen hun steden woeden, en hun poorten slopen en hen verteren vanwege hun raadgevingen.

Hoewel de profeet al eerder (metaforisch) had gezegd dat Israël zou terugkeren naar Egypte (**Hosea 8:13**; **9:3**), spreekt hij zichzelf hier specifiek tegen door te zeggen: "*zij zullen NIET terugkeren naar het land Egypte*", maar zij zullen naar Assyrië gaan. Kennelijk had hij Egypte gebruikt als een metafoor voor slavernij of gevangenschap, in plaats van als een letterlijke plaats. De profeet maakt duidelijk dat Assyrië hun nieuwe "Egypte" zou worden.

We vinden dezelfde metafoor gebruikt in **Zach. 10:10**. Dit metaforische "Egypte" stelde andere profeten in staat Israëls bevrijding uit Egypte te vergelijken met hun bevrijding aan het einde van hun Assyrische gevangenschap (**Jesaja 11:16**), zonder erop aan te dringen dat Israël letterlijk uit het land Egypte moet komen. Maar ondertussen moest Israël veroverd worden door oorlog en vernietiging. Het zwaard moest hun steden en de poorten van ommuurde steden verwoesten. De poort van een stad was de openbare plaats waar de rechters zaten. Vandaar dat het de regering voorstelt. Als de poorten worden afgebroken, wordt de regering vernietigd en vervangen door degenen die de stad veroveren.

Gods mededogen

Hosea 11:8 zegt,

[8] Hoe kan ik je opgeven, o Efraïm? Hoe kan ik u overgeven, o Israël? Hoe kan ik u maken als Adma? Hoe kan Ik u behandelen als Zeboiim? Mijn hart is in Mij gekeerd; al Mijn medelijden [*nichuwm*] **is ontstoken.**

Hoe kon onze liefhebbende hemelse Vader zijn kinderen voorgoed opgeven? Zou Hij Israël kunnen behandelen als Admah en Zeboiim? Dit waren kleinere steden die samen met Sodom en Gomorra door vuur werden verwoest (**Deut. 29:23**). De profeet laat ons zien dat het goddelijk oordeel dat door een

liefhebbende God wordt uitgesproken, niet blijvend is. Zelfs als het oordeel streng is, moet het op een gegeven moment eindigen. Waarom? Omdat God liefde is (**1 Johannes 4:8**, **16**). De pijn van het oordeel doet Gods hart "*omkeren*", of omverwerpen, veranderen of keren.

In het bredere plaatje strekt dezelfde liefde van God zich uit tot de hele wereld, want **Johannes 3:16**, **17** zegt,

16 Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. 17 Want God heeft de Zoon niet in de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door hem zou worden gered.

Op het eerste gezicht lijkt deze uitspraak in tegenspraak met Jezus' woorden in **Johannes 5:26**, **27**, waarin staat,

26 Want zoals de Vader het leven in Zichzelf heeft, zo heeft Hij ook aan de Zoon het leven in Zichzelf gegeven,27 en Hij heeft Hem gezag gegeven om het oordeel uit te voeren, omdat Hij de Mensenzoon is.

Jezus kreeg dus de autoriteit om de wereld te oordelen en wij (Zijn lichaam) zullen met Hem oordelen (**1 Kor. 6:2**). De echte vraag is dus eerder de *wijze* van oordelen dan het *feit* van oordelen. Pas als we zien dat alle rechtvaardige oordelen afkomstig zijn van een God van liefde en dat Zijn wet beperkingen stelt aan het oordeel, kunnen we begrijpen dat het oordeel niet eeuwig kan zijn. Zijn liefde beperkt het oordeel, hoe streng ook, en dit wordt weerspiegeld in de goddelijke wet zelf.

Daarom zal Jezus inderdaad de wereld oordelen, maar Hij is niet gezonden om het grootste deel van zijn schepping te verliezen door een permanent en oneindig oordeel, "*maar opdat de wereld* uiteindelijk *door Hem zal worden gered*". De Schrift spreekt overal van een goddelijk oordeel over de zonde, maar zelfs het zwaarste oordeel kan de wet van het Jubeljaar niet weerstaan. Daarom wordt gezegd dat het oordeel *olam* is, een onbepaalde of verborgen tijd, maar niet voor eeuwig.

Dit is de liefde en het mededogen (*nichuwm*) van God. Wat Hij tot Israël spreekt is geen uitzondering, maar een lichtend voorbeeld van de liefde van God voor al zijn kinderen en voor alle volkeren op aarde. Zijn

mededogen (*nichuwm*) komt van het stamwoord *nacham*, dat "troosten" betekent. Zie **Jesaja 40:1**, "*Troost, o troost Mijn volk*."

Het is het woord dat de komst van de Trooster voorspelt, dat wil zeggen de Heilige Geest. In wezen is de Heilige Geest, of de Geest der Waarheid, het mededogen en de troost van God, die op hun beurt voortkomen uit Zijn liefde. Dit is de waarheid van Zijn inherente natuur, en als wij Zijn liefde en mededogen met betrekking tot Zijn oordelen over Zijn kinderen niet volledig begrijpen, dan is het werk van de Heilige Geest in ons nog niet volledig gerijpt.

Hosea 11:9 gaat verder,

> **9 Ik zal Mijn woeste woede niet uitvoeren; Ik zal Efraïm niet opnieuw vernietigen. Want Ik ben God en geen mens, de Heilige in uw midden, en Ik kom niet in toorn.**

De natie en de regering van Israël-Efraïm werd duidelijk vernietigd in Gods "*hevige toorn*". Velen stierven in die vernietiging. Maar Zijn oordeel was niet bedoeld om hen te vernietigen, zoals de oordelen van mensen zouden kunnen doen. God zegt: "*Ik ben God en geen mens*", wat impliceert dat de oordelen van mensen zonder mededogen zijn. De oordelen van mensen verordenen oneindige straffen, omdat we nooit in de Schrift lezen dat "de mens liefde is". Alleen God is liefde, en de liefde van de mens is alleen gelijk aan de liefde van God als Zijn wet in het hart van de mens is geschreven.

Gods oordelen zijn dus inherent anders dan de oordelen van de mensen. Mensen interpreteren het bijbelse oordeel waarvan gezegd wordt dat het *olam* is als "eeuwigdurende" straf, terwijl God het behandelt volgens de oorspronkelijke definitie, "verborgen, onbekend, onbepaald". Er is een groot verschil tussen *oneindig* en *onbepaald*.

Hosea 11:10, **11** besluit dit gedeelte door ons de sleutel te geven tot het begrijpen van de basis van Gods mededogen en liefde met betrekking tot Zijn zelf opgelegde beperkingen aan het rechtvaardig oordeel.

[10] Zij zullen de Heer achterna lopen. Hij zal brullen als een leeuw, ja, Hij zal brullen, en zijn zonen zullen bevend uit het westen komen. [11] Zij zullen bevend komen als vogels uit Egypte, en als duiven uit het land van Assyrië; en Ik zal hen in hun huizen vestigen, verklaart de Heer.

Dit is een verklaring van het Nieuwe Verbond: "*Zij zullen de Heer achterna lopen*." Het is een profetische verklaring van een feit - geen wishful thinking. Het is gebaseerd op het tweede verbond, waarin God beloofde hen tot Zijn volk te maken en hun God te zijn (**Deut. 29:13**). Dit Nieuwe Verbond, uiteengezet in **Jer. 31:31-34**, wordt geciteerd in **Hebr. 8:8-12**, en vertelt ons dat het anders was dan het eerste verbond dat God met Israël sloot toen zij voor het eerst uit Egypte kwamen (in **Exodus 19:5-8**).

Het eerste verbond was de gelofte van de mens aan God; het tweede was de gelofte van God aan de mens. De mensen verbraken het eerste verbond, want allen hebben gezondigd. Maar God kan Zijn eigen gelofte niet breken, waarin Hij zei: "*Ik zal Mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal ze in hun hart schrijven, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn*" (**Hebr. 8:10**).

Met andere woorden, God zal dit initiëren door de kracht van Zijn eigen wil, en de wil van de mens zal uiteindelijk niet in staat zijn dit te weerstaan. De mensen zullen inderdaad reageren, niet omdat zij de macht zullen hebben om hun eigen gelofte te vervullen, maar omdat zij niet in staat zullen zijn de wil van God te weerstaan. Natuurlijk is er een lange tussentijd waarin de mensen zich wel degelijk verzetten tegen de wil van God. Dit verzet is ingebouwd in het goddelijke plan. Maar uiteindelijk zullen zij Gods volk zijn en zal God hun God zijn.

Voor wie geldt dit? **Hebr. 8:11** zegt: "*Allen zullen Mij kennen, van de minste tot de grootste van hen*." Mozes vertelt ons in **Deut. 29:14**, **15**,

[14] Nu maak ik dit verbond en deze eed niet alleen met u,[15] maar zowel met hen die hier vandaag met ons staan in de aanwezigheid van de Heer onze God als met hen die hier vandaag niet bij ons zijn.

Jeremia en de schrijver van het boek Hebreeën interpreteren dit als "*allen zullen Mij kennen*". Dit is geen wishful thinking. Het geeft de mensen niet

alleen de mogelijkheid om zich te bekeren door de kracht van hun eigen wil. Het is een goddelijke intentieverklaring, die God volledig kan volbrengen en die de mens niet kan tegenhouden. Gods wil is sterker dan die van de mens. Hij weet de harten van de mensen tot bekering te brengen. Hoewel de meesten van hen zich tijdens hun leven niet zullen bekeren, zal elke knie zich buigen bij het oordeel van de Grote Witte Troon en Hem daar belijden als hun Heer, tot eer van God de Vader.

Dit gedeelte van Hosea eindigt in **Hosea 11:11**, hoewel kardinaal Stephen Langton, die in de dertiende eeuw de Schrift in hoofdstukken en verzen verdeelde, ten onrechte nog een vers aan hoofdstuk 11 toevoegt.

Hoofdstuk 16

Het geschil tussen de Jacobieten

Hosea 11:12 zou eigenlijk het twaalfde hoofdstuk van Hosea moeten beginnen, want het introduceert een nieuw gedeelte dat het geschil tussen God en Israël, en zelfs met Juda, laat zien. **Hosea 11:12** zegt,

12 **Efraïm omringt Mij met leugens en het huis van Israël met bedrog; ook Juda is onhandelbaar tegen God, zelfs tegen de Heilige die trouw is.**

Israël-Efraïm is vol bedrog en fraude; ook Juda dwaalt voortdurend af, op zoek naar valse goden. De aanklacht tegen Israël is de ernstigste, maar ook Juda is schuldig, zij het niet zo erg als Israël. Hun houding en daden staan in schril contrast met "*de Heilige die trouw is*" (*aman*, "waar, zeker, standvastig, trouw").

Hosea 12:1 gaat verder,

1 **Efraïm voedt zich met wind, en achtervolgt de oostenwind voortdurend** [*kol yom*, "de hele dag"]**; hij vermenigvuldigt leugens en geweld.**

Bovendien sluit hij een verbond met Assyrië, en voert olie naar Egypte.

Het najagen van de oostenwind was een metafoor voor het keren naar Assyrië in het oosten. Israëls koning Omri had als eerste deze oostenwind achtervolgd, en daarom kenden de Assyriërs Israël bij zijn naam, Huis van Omri (Beth Ghomri, of Gamirri). De Zwarte Obelisk van Shalmanezer, afgebeeld in Boek 1, bladzijde 14, toont koning Jehu die buigt voor de Assyrische koning en hem hulde of geschenken geeft. Hoshea, de laatste koning van Israël, bleef ook schatting betalen aan

Assyrië, want we lezen in **2 Koningen 17:3**,

3 **Shalmanezer, koning van Assyrië, kwam tegen hem op, en Hoshea werd zijn dienaar en betaalde hem schatting.**

Tribuut werd vaak betaald in wijn, tarwe of olie naast zilver en goud. Zo spreekt de profeet over Israëls verbond met Assyrië om hen te beschermen tegen

Egypte, en toch dragen zij in **Hosea 12:1**, wanneer Assyrië een bedreiging wordt, olie als geschenk naar Egypte, om de Farao te vragen Israël te beschermen tegen Assyrië.

Dit is wat er gebeurt als politieke leiders geen vertrouwen hebben in God als hun Beschermer. De koningen van Israël zagen weinig bewijs van Gods bescherming, behalve verhalen uit het verleden, omdat hun afgoderij en geestelijk overspel goddelijke vergelding hadden gebracht, niet Zijn bescherming. Dus vonden de koningen van Israël het nodig zich tot andere naties te wenden om zich te beschermen tegen de oordelen van God.

Het patroon van Jacobs misleiding

Hosea 12:2, **3** zegt,

2 De Heer heeft ook ruzie met Juda en zal Jakob straffen naar zijn wegen; Hij zal hem vergelden naar zijn daden. 3 In de baarmoeder nam hij zijn broer bij de hiel, en in zijn volwassenheid twist hij met God.

De profeet laat nu zien hoe Jakobs bedrieglijke praktijken een patroon en precedent vormen voor zijn kinderen. Merk op dat de profeet hen hier niet *Israël* noemt, maar *Jakob*. Jakob betekent "verdringer, overweldiger, bedrieger", letterlijk een hielenvanger. Hij werd zo genoemd omdat hij geboren was terwijl hij de hiel van zijn tweelingbroer vasthield (**Gen. 25:26**). Hoewel Jakob een gelovige was, was hij een bedrieglijke gelovige, die vertrouwde op zijn eigen kracht en sluwheid om een voordeel te behalen ten opzichte van zijn oudere broer.

In zijn rivaliteit tussen broers en zussen slaagde Jakob tegen Esau, en hij slaagde er opnieuw in Laban te overwinnen. Pas toen hij uiteindelijk met de engel worstelde, vond hij een tegenstander die te machtig was om te overwinnen. Hij kon alleen maar volhouden en om een zegen vragen. Toch was het de erkenning van zijn mislukking die hem deed slagen, want toen leerde hij dat God soeverein was.

Hosea 12:4, **5** gaat verder,

[4] Ja, hij worstelde met de engel en kreeg de overhand; hij weende en zocht zijn gunst. Hij vond Hem in Bethel, en daar sprak Hij met ons,[5] zelfs de Heer, de God der heerscharen; de Heer [Jahweh] **is Zijn naam.**

Jakobs naam werd toen veranderd in *Israël*, wat "God regeert" betekent. Vanaf dat moment droeg hij een nieuw getuigenis van de soevereiniteit van God. Hij had geleerd dat God zijn vleselijke hulp niet nodig had om zijn woord te vervullen.

God had, nog voordat de kinderen geboren waren, beloofd dat "*de oudste de jongste zal dienen*" (**Gen. 25:23**). Jakob en zijn moeder geloofden er niet echt in dat God soeverein genoeg was om zijn woord te houden. Daarom vonden hij en zijn moeder het nodig, toen bleek dat de belofte zou mislukken, Izaäk te misleiden (**Gen. 27:19**, **24**) om de profetie te vervullen.

Toen Jakobs ogen eindelijk werden geopend, en hij zag dat de man met wie hij worstelde niet Esau was, maar een engel van God, werd hij een overwinnaar. Zijn hele vorige leven dacht hij dat hij met Esau had geworsteld, maar in feite had hij met God zelf gevochten. Toen hij dit inzag, werd hem de waarheid en het geloof bijgebracht. Hij kreeg toen de naam *Israël*, "God regeert." (Als *el* aan het eind van een naam komt, is het altijd God die de handeling verricht).

Juda was als Jacob

Hosea 12:2 geeft aan dat Juda - niet Israël - het patroon van Jakob volgde. "*De Heer heeft ook een geschil met Juda, en zal Jakob straffen naar zijn wegen*," zegt hij. Hoewel Israël openlijk in opstand kwam tegen God en zich gedroeg als Esau, handhaafde Juda zijn religieuze vormen, maar net als Jakob geloofde Juda niet echt dat God soeverein was. Het oordeel over Juda was niet zo streng als over Israël. Israël zou in een lange gevangenschap gaan naar Assyrië en verder, maar Juda zou slechts zeventig jaar naar Babylon gaan.

In **Hosea 12:4** lezen we dat Jakob God vond in Bethel, "*en daar sprak Hij met ons*". Dit is een van de weinige verwijzingen naar Bethel in het boek Hosea, die gewoonlijk naar de plaats verwijst als Beth-aven. Maar hier verwijst de profeet naar een historische gebeurtenis, waar God zich eerst aan Jakob en later aan Israël openbaarde. Het was de plaats waar Jakob in een droom de engelen van God zag opstijgen en neerdalen

(**Gen. 28:12**). Hij legde er een gelofte af en zalfde de steen die hij als kussen had gebruikt en noemde de plaats Bethel, "huis van God". (**Gen. 28:18**, **19**, **20**).

Jaren later, na zijn terugkeer van Haran naar Kanaän, zei God hem terug te gaan naar Bethel, waar hij een nieuwe zalving ontving nadat zijn naam was veranderd in *Israël* (**Gen. 35:1**). Daar bevestigde God ook door directe openbaring dat zijn nieuwe naam *Israël was* (**Gen. 35:10**).

Bij de twee reizen naar Bethel zien we ook hoe de twee verbonden in het beeld spelen. Jakobs eerste ontmoeting in Bethel zorgde ervoor dat hij een gelofte aan God deed. Bij de tweede ontmoeting deed God een gelofte aan Jakob: "*Je zult niet langer Jakob heten, maar Israël zal je naam zijn*."

Deze twee ontmoetingen profeteerden van de twee verbonden die zijn nakomelingen met God zouden hebben. In de eerste ontmoeting bracht God hen naar de berg Horeb, waar de Israëlieten een gelofte aan God aflegden (**Exodus 19:8**). In de tweede ontmoeting bracht God hen naar de vlakte van Moab, waar God hun een gelofte deed (**Deut. 29:1**, **10-15**).

Het verhaal van Jakob gaf Hosea de diepere oorzaken van Israëls afvalligheid in Bethel, waar Jeroboam één van de gouden kalveren had neergezet. We krijgen ook de geestelijke wortels van Juda's bedrieglijke religieuze praktijken. Maar meer dan dat geeft de profeet beide volken ook het antwoord op hun geestelijke problemen. Als zij konden zien dat zij hun vader *Jakob* imiteerden, konden zij misschien de weg vinden om werkelijk de naam *Israël* waardig te worden en Gods soevereiniteit te erkennen.

Na gewezen te hebben op het falen van Jakob en het succes van Israël zegt **Hosea 12:6**,

> 6 **Keer daarom terug** [*shuv*] **tot uw God, neem vriendelijkheid** [*chesed*] **en rechtvaardigheid** [*mishpat*] **in acht, en wacht voortdurend op uw God.**

Jakobs slavernij in Haran onder Laban, de Syriër, vormde een patroon voor Israëls slavernij aan Assyrië vele eeuwen later. Jakobs bedrieglijke karakter zorgde ervoor dat hij een "oostenwind" nastreefde. Maar de terugkeer van

Jakob naar Kanaän aan het eind van zijn slavernij bepaalt ook het patroon van *terugkeer* (d.w.z. berouw).

Hosea zegt: "*Keer terug naar uw God*." Het Hebreeuwse woord *shuv* werd niet alleen gebruikt om een fysieke terugkeer (van een reis) te beschrijven, maar ook als een oproep tot berouw, of om je af te keren van je slechte wegen, terug naar de ware weg. Hosea riep zowel Israël als Juda op om "terug te keren" naar God, ook al waren ze nog niet in gevangenschap gegaan. Hij sprak over een geestelijke terugkeer, naar het voorbeeld van Jakobs fysieke terugkeer naar Kanaän.

Op profetisch niveau kunnen we ook zien dat Israël het patroon van Jakob moest volgen, door na hun lange gevangenschap terug te keren naar Bethel. Dit hield in dat zij tijdens Israëls gevangenschap Jakobieten zouden blijven, met een onvolmaakt geloof, dat niet werkelijk Gods soevereine vermogen erkende om Zijn woord te vervullen, en dacht dat God vleselijke hulp nodig had door misleiding om de profetie te vervullen.

Van andere profeten begrijpen wij dat er aan het einde van het tijdperk een grote uitstorting van de Heilige Geest zal plaatsvinden, die (in feite) de oproep zal zijn om naar Bethel terug te keren voor een nieuwe zalving. Hoewel er in de loop der eeuwen vele opwekkingen met de Heilige Geest zijn gekomen en gegaan, zijn ze allemaal in de tijd van de *Jakobieten* gekomen. De uiteindelijke uitstorting zal echter komen in de tijd van de *Israëlieten*.

Daarom is het belangrijk inzicht te hebben in het verschil tussen Jakob en Israël en te zien hoe de uiteindelijke uitstorting van de Geest zal verschillen van eerdere opwekkingen.

Imiteren van Kanaänieten

Na Israël instructies te hebben gegeven over hoe zich te bekeren, vergelijkt **Hosea 12:7** Israël met een oneerlijke koopman, en zegt,

7 Een koopman, in wiens handen valse balansen zijn, hij houdt ervan te onderdrukken.

Het Hebreeuwse woord dat "koopman" betekent is *kena'aniy,* een Kanaäniet, wat laaglander, koopman, bankier en ijveraar betekent. Met andere woorden,

de profeet noemt Israël letterlijk een Kanaäniet in de zin dat de morele waarden van de natie lijken op de wetteloze, afgodische naties van Kanaän.

In het bijzonder was Israël als een koopman met "valse balansen". Veel dingen, waaronder graan en zilver, werden gekocht en verkocht naar gewicht, dus had elke koopman zijn eigen set gewichten om dingen te meten. Als hij oneerlijk was, kon hij proberen de andere partij te misleiden door gewichten te gebruiken die lichter of zwaarder waren dan de standaard.

De wet van rechtvaardige gewichten en balansen

Zulke valse balansen en onrechtvaardige gewichten zijn onrechtmatig, want wij lezen in **Lev. 19:35**, **36**,

35 U zult geen onrecht doen in het oordeel, in het meten van gewicht of capaciteit. 36 U zult rechtvaardige weegschalen hebben, rechtvaardige gewichten, een rechtvaardige efah en een rechtvaardige hin; Ik ben de Heer, uw God, die u uit het land Egypte heeft geleid.

Dus zegt Hosea tegen Israël-Efraïm dat "*hij graag onderdrukt*" (of bedriegt) door het gebruik van onrechtvaardige balansen. Op deze manier waren de Israëlieten als de Kanaänitische kooplieden, die een reputatie hadden van bedrieglijke handelspraktijken die in de goddelijke wet verboden waren.

Toch beweerden de Israëlieten onschuldig te zijn, want **Hosea 12:8** vervolgt, zeggende,

8 En Efraïm zei: "Zeker, ik ben rijk geworden, ik heb rijkdom voor mijzelf gevonden; in al mijn arbeid zullen zij in mij geen ongerechtigheid vinden, die zonde zou zijn."

De bedoeling van Hosea is de bedrieglijke praktijken van Israël te illustreren, die Jakob zelf kenmerkten vóór zijn openbaring die hem tot Israëliet maakte. Jakob begreep niet echt hoe onaangenaam hij voor God was gedurende zijn jaren als *Jakob*, de verdringer of bedrieger. Hij kende God, maar niet zoals hij Hem zou moeten kennen. Hij kende God, maar hij was afhankelijk van de macht van het vlees. Hij kon niet echt in Gods rust komen, want hij begreep de soevereiniteit van God niet.

Zo was het ook met zijn nakomelingen, de Israëlieten in Hosea's tijd. Zij waren godsdienstig en dachten dat zij "geen ongerechtigheid" hadden in hun handelspraktijken. Wanneer zonde gewoon wordt, wordt het normaal. Wanneer zonde normaal wordt, wordt ze ingebakken in de cultuur en wordt ze aanvaard in de religieuze definitie van *goedheid*.

De wet zelf koppelt dit verbod op onrechtvaardige maten en gewichten aan een grotere kwestie van rechtvaardigheid zelf. Onrechtvaardige maten vormen het kernprobleem van onrechtvaardige toepassingen van de wet. Zo zei Jezus in **Matt. 7:1**, **2**,

[1] Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt. [2] Want zoals u oordeelt, zult u geoordeeld worden; en met uw maatstaf zal u worden gemeten.

Met andere woorden, God zal ons beoordelen volgens onze eigen maatstaf waarmee wij anderen beoordelen. Om het in handelstermen te zeggen: als we onze eigen zonde beoordelen op de weegschaal van rechtvaardigheid, waarbij we onze zonden aan de ene kant zetten en een onrechtvaardig zwaar gewicht aan de andere kant, kan het lijken alsof onze zonde "lichter" is dan ze in werkelijkheid is. Maar als we de zonden van anderen beoordelen, gebruiken we een lichter gewicht om te doen voorkomen dat hun zonde zwaarder is dan ze in werkelijkheid is. Zo doen we anderen onrecht aan.

Maar God zegt dat als we dat doen, Hij ons zal beoordelen naar de manier waarop we anderen hebben beoordeeld, en ons zal houden aan dezelfde standaard waarmee we anderen hebben beoordeeld.

Gelijkheid van rechtvaardigheid

De wet zelf schrijft uitdrukkelijk voor dat alle mensen volgens dezelfde wet en dezelfde maatstaf beoordeeld moeten worden. Vlak voor de wet die onrechtvaardige maten en gewichten verbiedt, lezen we in **Lev.**

19:33, **34**,

[33] Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, zult gij hem geen onrecht aandoen. [34] De vreemdeling, die bij u woont, zal voor u zijn als de

inwoner onder u, en gij zult hem liefhebben als uzelf; want gij waart vreemdelingen in het land Egypte; Ik ben de Here, uw God.

Gelijkheid van recht was en is de goddelijke norm voor Israël en voor het Koninkrijk van God. **Num. 15:16** zegt: "*Er moet één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft*." De Israëlieten mochten de Kanaänieten of enig ander volk dat zij ontmoetten niet onderdrukken. Zij mochten geen onrechtvaardige maten en gewichten gebruiken wanneer zij zaken deden met de Kanaänieten of Filistijnen of Egyptenaren of Syriërs. De wet van God was gelijkelijk van toepassing op alle mensen, ongeacht hun afkomst of nationaliteit.

Wanneer een volk zich beter waant dan anderen (of "uitverkoren" vanwege hun biologische band met Abraham), ontwikkelt zo'n mentaliteit zich al snel tot een gevoel van voorrecht en ongelijkheid. Het vlees begint dan bedrog en misleiding te rechtvaardigen, waardoor de "uitverkorenen" het voorrecht krijgen de mindere mensen te onderdrukken of tot slaaf te maken.

Maar Paulus maakt duidelijk dat alleen het overblijfsel van de genade was uitverkoren, of "uitverkoren" (hetzelfde Griekse woord). In **Rom. 11:4-7** vertelt hij ons dat in de dagen van Elia slechts 7.000 Israëlieten "uitverkoren" waren - uit miljoenen Israëlieten. Degenen die werkelijk "uitverkoren" zijn, zegt Paulus, zijn degenen wier ogen zijn geopend, want "*de rest was verhard*" (**Rom. 11:7 NASB**) of "verblind" (KJV).

Omdat Israël als geheel "blind" was (**Jesaja 42:19**), is het duidelijk dat de overgrote meerderheid van de biologische Israëlieten niet Gods "uitverkoren" volk was. Uitverkoren zijn is gebaseerd op iemands geestelijke relatie met God, niet op iemands biologische relatie met Abraham, Izaäk en Jakob-Israël.

Hosea vertelt ons dus dat de Israëlieten van zijn tijd ervan hielden mensen te onderdrukken met onrechtvaardige maten en gewichten. Hij vertelt ons niet specifiek dat zij graag *Kanaänieten* onderdrukten, maar de wet van God was oorspronkelijk opgesteld in de context van een dergelijke ongelijke behandeling van vreemdelingen. Israël moest Gods voorbeeld zijn voor de naties van rechtvaardigheid en eerlijkheid.

Verder verbiedt God deze ongelijkheid op grond van het feit dat Israël op deze wijze door de Egyptenaren was onderdrukt. Met andere woorden, de Israëlieten zouden beter moeten weten, omdat zij in Egypte aan ongelijke rechtspraak waren onderworpen. Dus zegt de profeet tegen Israël dat het zich ook niet moet gedragen als de Kanaänieten, want die waren net zo bedrieglijk en onderdrukkend als de Egyptenaren.

God is trouw

Hosea 12:9, **10** gaat verder,

[9] **Maar Ik ben de Heer uw God sinds het land Egypte; Ik zal u weer in tenten doen wonen, zoals in de dagen van het vastgestelde feest** [*moed*, "vastgestelde tijd, feestdag"]**.** [10] **Ik heb ook tot de profeten gesproken, en Ik gaf talrijke visioenen; en door de profeten gaf Ik gelijkenissen.**

Ook dit is een uitspraak van het Nieuwe Verbond, waarin God het volk vertelt wat Hij van plan is met hen te doen. Hij vraagt niet naar hun mening, noch overweegt Hij hun tegenstand. God vertrouwt op de kracht van Zijn eigen wil om de harten van de mensen te veranderen. In dit geval zegt Hij dat Hij Israël het Loofhuttenfeest zal laten houden,

Het Loofhuttenfeest houden is uiteindelijk komen tot onsterfelijkheid, want het feest zelf was een profetische voorstelling van het verlaten van het *dode* huis (sterfelijk lichaam) en het wonen in een cabine of tent gemaakt van levende takken (onsterfelijk lichaam). Zo beschrijft Paulus het in **2 Kor. 5:1-4**. Om het Loofhuttenfeest te houden, moet men natuurlijk eerst Pesach en Pinksteren houden, want het geestelijke principe is dat men eerst gerechtvaardigd moet worden door het geloof en vervuld met de Geest om op het Loofhuttenfeest veranderd te worden in Zijn gelijkenis met een onsterfelijk lichaam.

Vandaar dat Gods intentieverklaring laat zien dat God, ondanks Israëls rebellie en bedrog, machtig genoeg is om Zijn wil te volbrengen, ondanks alle vleselijke tegenstand. Hij was in staat om Jakobs vleselijke natuur te overwinnen, en Hij is goed in staat om ook de Jakobieten (en alle mensen) te veranderen.

God is inderdaad trouw. Meer dan dat, Hij is in staat te doen wat Hij heeft gezworen te doen, want Zijn macht is ongeëvenaard door enige tegenmacht in de hemel of op aarde. Zijn wil is sterker dan de wil van de mens.

Met Jakob als voorbeeld zien we dat de engel van God de worstelpartij uiteindelijk altijd wint. En als de engel wint, wint ook de man, want juist door te verliezen van God kunnen alle mensen uiteindelijk winnen.

Niet alleen is God van plan om vleselijke mensen (zoals Jakob) het Loofhuttenfeest te laten houden, maar in vers 10 heeft Hij hen ook profeten gestuurd, die hen "visioenen" en "gelijkenissen" geven om de weg te wijzen.

Hosea 12:11 gaat verder,

11 Is er ongerechtigheid in Gilead? Zeker, ze zijn waardeloos. In Gilgal offeren zij stieren, ja, hun altaren zijn als de steenhopen naast de voren van het veld.

Zoals vertaald door de NASB lijkt dit vers misplaatst. De Revised Standard Version geeft het eerste deel beter weer: "*Indien er ongerechtigheid is in Gilead, zullen zij zeker te gronde gaan*." Deze weergave geeft een betere continuïteit met de gedachte in het vorige vers, want het is dan duidelijk dat het deel uitmaakt van Gods intentieverklaring.

Het gaat om wat God van plan is te doen aan het probleem van het vleselijke denken in Israël. Ook al is er afgoderij, of ongerechtigheid in het land van Gilead, het is Gods bedoeling dat het "*op niets uitloopt*", dat wil zeggen, tot een dood einde komt. Hetzelfde geldt voor de vele altaren in Gilgal. Hoe slecht ze ook zijn, God is in staat alle tegenstand te overwinnen om hen te veranderen van jakobieten in Israëlieten.

Hosea 12:12 zegt,

12 Jakob nu vluchtte naar het land van Aram [of Syrië], **en Israël werkte voor een vrouw, en voor een vrouw hield hij schapen.**

Ook hier keert de profeet terug naar het thema van Jakob en zijn ballingschap naar Syrië. Dit hele hoofdstuk gaat eigenlijk over Jakob en hoe God zijn ballingschap kon gebruiken om zijn hart te veranderen aan het einde van zijn slavernij onder Laban in Syrië. Hosea impliceert dat God hetzelfde zal doen met zijn nakomelingen van het huis Israël nadat hun lange Assyrische gevangenschap is beëindigd.

Hosea 12:13 zegt,

[13] **Maar door een profeet bracht de Heer Israël uit Egypte, en door een profeet werd hij bewaard.**

In dit geval was de profeet Mozes, die *Israël* "*uit Egypte bracht*" en Israël "in leven *hield*" tijdens hun woestijnreis. Hosea herinnert hen hieraan, zodat zij zouden weten dat God voor hen zou zorgen tijdens hun eigen woestijnreis en hen opnieuw uit gevangenschap zou brengen door een andere profeet als Mozes.

Die profeet is natuurlijk Jezus, Degene die net als Mozes is opgestaan

(**Deut. 18:18**, **19**; **Handelingen 3:22**, **23**). Het belangrijkste verschil is dat Mozes de Middelaar van het Oude Verbond was, terwijl Jezus werd gezonden als de Middelaar van het Nieuwe Verbond.

Hosea 12:14 besluit,

[14] **Efraïm heeft tot bittere woede geprovoceerd; daarom zal zijn Heer zijn bloedschuld op hem laten rusten, en zijn verwijt tot hem terugbrengen.**

Israël zou in een lange gevangenschap naar Assyrië gaan. Zij konden niet hopen dit te vermijden. Maar het Nieuwe Verbond, bemiddeld door Jezus Christus, zou die gevangenschap in de verre toekomst beëindigen. Bij hun herverzameling, wanneer zij "terugkeren" tot God, zullen vele anderen met hen meekomen (**Jesaja 56:7**, **8**), want Jezus Christus kwam om de hele mensheid te redden en niet alleen de biologische Israëlieten.

Dit is de oplossing van het Jacobs geschil.

Hoofdstuk 17

Valse en ware beelden van God

Hosea 13:1 zegt,

[1] **Toen Efraïm sprak, was er beven** [*rethath,* "verschrikking"]**. Hij verhief zich in Israël, maar door Baäl deed hij kwaad** [*asham*, "was schuldig"] **en stierf.**

Vroeger, toen de stam van Efraïm sprak, schonken alle andere stammen en zelfs de andere volken aandacht en respect aan wat Efraïm te zeggen had. Zeggen "*er was beven*" is een Hebreeuwse uitdrukking, net als "de vreze des Heren". Het woord *rethath* komt van een stamwoord dat "beven" betekent.

Dezelfde uitdrukking wordt gebruikt in **Jakobus 2:19**,

[19] **Je gelooft dat God één is. Je doet het goed. De demonen geloven ook en <u>huiveren</u>.**

"Sidderen" komt van het Griekse woord *fresso*, dat het equivalent is van het Hebreeuwse *rethath*. Sidderen, of "beven" (KJV), moet worden opgevat als een Hebreeuwse uitdrukking die Griekse woorden gebruikt. De demonen geloven en letten op. Zij respecteren het idee dat "God één is." Zo ook in **Hosea 13:1**, toen Efraïm sprak, namen de mensen hem serieus, en "*hij verhief zich in Israël*."

Schuld voor het doven van de geest

Toen de stam van Efraïm Baäl begon te aanbidden, "*deed hij kwaad en stierf*." Het Hebreeuwse woord voor "deed verkeerd" is *asham*, wat betekent schuldig worden en daarom verantwoordelijk worden gehouden om straf te ondergaan.

Het woord *asjem* kan in twee delen worden verdeeld: de letter *esj* betekent "vuur" en de letter *mem*, "water." Het woord *esh* is *alef* (os, stier, kracht) en shin (tanden, verteren of verslinden). Met andere woorden, *esh*, of "vuur" betekent letterlijk "sterke verbruiker", vandaar dat God Zichzelf beschrijft als "*een verterend vuur*" (**Deut. 4:24**). Ons Engelse woord *as* komt van dit Hebreeuwse woord *esh*.

Mem is een andere letter van het Hebreeuwse alfabet. Het betekent "water." Daarom probeert *asham* vuur en water te vermengen, en zulke mensen zouden *zich moeten schamen* voor het doven van de Geest.

Als alternatief kunnen we kijken naar het Hebreeuwse woord *ashar*, (gelukkig; zegenen"), dat letterlijk "vuur" is op de *resh*, "hoofd". Paulus had dit Hebreeuwse woord waarschijnlijk in gedachten toen hij **Rom.**

12:19, **20** schreef,

> **19 Neem nooit je eigen wraak, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn van God, want er staat geschreven: "Mijn wraak is de mijne, ik zal vergelden, zegt de Heer. 20 Maar als uw vijand honger heeft, geef hem te eten, en als hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo stapelt u brandende kolen op zijn hoofd."**

Velen denken tegenwoordig dat het stapelen van brandende kolen op iemands hoofd een slechte zaak is, alsof dat iemands hoofd in brand zou steken. Maar de metafoor was die van een buurman wiens vuur doofde en die wat kolen nodig had om het vuur weer aan te wakkeren. Buren mochten elkaar vaak niet, maar als men het vuur opnieuw moest aansteken, ging een vrouw naar de buurvrouw en vroeg om wat hete kolen. De buurman kon gierig zijn en haar slechts een paar kleine kolen geven, waardoor het moeilijk werd een vuur te maken. Maar om de buurvrouw te zegenen, kon men kolen in een aarden kruik stapelen, die de buurvrouw dan op haar hoofd naar haar huis droeg.

Dit was Paulus' metafoor over zegening, afgeleid van het Hebreeuwse woord *ashar*. Het was ook een goede metafoor voor de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, toen het vuur van God op de hoofden van de discipelen kwam. Zo "zegende" God hen die dag.

Het tegenovergestelde wordt natuurlijk gezien in het woord *asham*, waar water op het vuur wordt gegooid. Hiervan zegt Paulus in **1 Thess. 5:19**, "*Doof de Geest niet uit*." De Geest doven is water op het vuur gooien. Zij die dat doen moeten *zich schamen*.

Hosea 13:1 gebruikt dit woord *asham* om ons te vertellen over Efraïms schuld. Door Baäl te aanbidden doofde Efraïm de Geest van God en "stierf" geestelijk.

Afgoderij

Hosea 13:2 zegt,

2 En nu zondigen zij meer en meer en maken voor zichzelf gesmolten beelden, afgodsbeelden die vakkundig van hun zilver zijn gemaakt, allemaal het werk van ambachtslieden. Zij zeggen: "Laat de mannen die offeren de kalveren kussen!"

Mensen houden van grote kunstwerken, en het maken van afgodsbeelden was een manier om je artistieke vaardigheid te uiten. Maar zelfs grote kunstwerken kunnen Gods natuur niet nauwkeurig weergeven. Zulke kunst kan alleen een god scheppen naar het beeld van de kunstenaar, dat wil zeggen naar de verbeelding van zijn eigen hart van ongerechtigheid. Juist daarom verscheen God aan hen alleen in de vorm van vuur. Vuur verteert vlees, en hoewel zijn aard altijd dezelfde is, verandert zijn vlam voortdurend van vorm.

Toch werd van afgodendienaren verwacht dat zij "*de kalveren kusten*", een verwijzing naar de gouden kalveren in Beth-aven. Kussen was liefde en respect tonen aan die afgoden, alsof zij werkelijk de God van de hemel vertegenwoordigden. Dr. Bullinger brengt het in zijn aantekeningen in verband met ons Engelse woord *adore*, afgeleid van het Latijn.

*"**kus de kalveren**. Kussen was fundamenteel in alle heidense afgoderij. Het is de wortel van het Latijnse ad-orare = iets naar de mond brengen."*

Hosea 13:3 gaat verder,

3 Daarom zullen zij zijn als de morgenwolk en als dauw die spoedig verdwijnt, als kaf dat van de dorsvloer wordt weggeblazen en als rook uit een schoorsteen.

De profeet benadrukt het tijdelijke bestaan van de natie die bezwijkt voor afgoderij. Ochtendwolken en dauw (of "nachtmist") verdwijnen met de warmte van de ochtendzon. Kaf op de dorsvloer waait weg in de wind. Rook uit een bovenste raamopening verdwijnt bij het verlaten van het huis.

Zo zal ook Efraïm, of Israël, weggeblazen worden en ophouden zichtbaar te zijn voor de mensen op aarde. Dat is de prijs van afgoderij.

God vergeten

Hosea 13:4 zegt,

[4] Toch ben Ik de Heer uw God sinds het land Egypte; en gij zult geen andere god kennen dan Mij, want er is geen redder naast Mij.

De profeet verwees naar de Inleiding van de Tien Geboden, waar we lezen in **Deut. 5:6**,

[6] Ik ben de Heer uw God die u uit het land Egypte, uit het huis van de slavernij, heeft gehaald.

Dit werd onmiddellijk gevolgd door het Eerste Gebod in **Deut. 5:7**,

[7] Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

De profeet voegt er echter een nieuwe gedachte aan toe: "*want er is geen verlosser naast Mij*." Een redder is een bevrijder. In dit geval verwijst het naar Gods *bevrijding* van Israël uit de slavernij in Egypte.

Wij hebben natuurlijk een Verlosser, Jezus Christus, die ons heeft verlost van de slavernij van de zonde. De zonde is de grote leermeester, die het vlees opdraagt te zondigen door "*de wet van de zonde*" (**Rom. 7:23**, **25**; **8:2**), maar wij zijn niet langer verplicht te gehoorzamen aan de bevelen van de zonde, die ons zegt naar het vlees te leven (**Rom. 8:12**). In plaats daarvan moeten wij nu gehoorzamen aan de wetten en geboden van onze nieuwe Meester, onze Redder, onze Bevrijder, die ons heeft gekocht als zijn eigen slaven (**Rom. 1:1**).

Hosea 13:5, **6** zegt,

[5] Ik zorgde voor u in de woestijn, in het land van droogte. [6] Toen zij weidegrond hadden, werden zij verzadigd; en omdat zij verzadigd waren, werd hun hart trots; daarom vergaten zij Mij.

De profeet herinnert Efraïm eraan dat Hij voor hen had gezorgd, en hoewel zij Zijn slaven waren, mishandelde Hij hen niet, maar voorzag Hij in al hun behoeften. Zelfs toen zij door "*het land van de droogte*" gingen, waar zij zonder water kwamen te zitten (**Exodus 17:1**), bracht God hen water uit de rots (**Exodus 17:6**).

Maar toen zij het land van melk en honing betraden, en toen het volk welvarend was en geen tekorten meer had, vergaten hun kinderen God, omdat hun harten nooit getest en gedisciplineerd waren door ontberingen.

Ouders willen dat hun kinderen de ontberingen vermijden die zij zelf hebben meegemaakt, zich niet realiserend dat ontberingen karakter opbouwen. Daarom is een generatie die het beter heeft dan de vorige bijna altijd decadenter en toegeeflijker. In het geval van Israël aanbaden latere generaties afgoden, omdat zij geen herinneringen hadden aan de bevrijding die hun vaders in de woestijn hadden.

God waarschuwde Israël juist hiervoor in **Deut. 8:10**, **11**,

10 Wanneer u gegeten en verzadigd bent, zult u de Heer, uw God, zegenen voor het goede land dat Hij u gegeven heeft. 11 Pas op dat u de Heer, uw God, niet vergeet door zijn geboden en zijn verordeningen en zijn inzettingen, die ik u vandaag opdraag, niet in acht te nemen.

Dit was niet slechts een waarschuwing; het was een profetie van wat komen gaat. In Hosea's tijd waren de meeste mensen de ware God allang vergeten. Ze hadden Jahweh afgedankt en vervangen door het gouden kalf, en dachten dat deze afgod de ware God was die hen uit

Egypte had bevrijd. Dit probleem was begonnen in de dagen van Mozes, toen Äron zelf het eerste gouden kalf bouwde, en toen het volk zei: "*Dit is uw god, o Israël, die u uit het land Egypte heeft gehaald*" (**Exodus 32:4**).

Het is echter belangrijk op te merken dat de meerderheid van het volk de Schepper God niet bewust afwees. Het probleem was dat zij dachten dat hun gouden kalf een nauwkeurige voorstelling van de Schepper God was. Een beeld is gebaseerd op het menselijke begrip van God, of het menselijke concept van God - dat wat de mens zich voorstelt dat God is. In wezen is afgoderij een gemoedstoestand waarin wij ons vleselijk begrip van God aanbidden, in plaats van de ware God zoals Hij werkelijk is. Dat is afgoderij van het hart, die zich uit in artistieke beelden of voorwerpen.

Uiteindelijk is het doel van God de mens te scheppen naar Zijn beeld (**Gen. 1:26**). Omdat wij in alle opzichten op Hem zullen lijken, zijn dergelijke beelden geen vorm van goddelijke afgoderij, maar een ware weergave van wie Hij is.

Jezus Christus kwam naar de aarde om ons de weg te wijzen, want Hij was (en is nog steeds) "*het uitdrukkelijke beeld van Zijn Persoon*" (**Heb. 1:3 KJV**), of "*de exacte weergave van Zijn natuur*" (NASB).

Wijzelf "*worden veranderd in hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid*" (**2 Kor. 3:18**) door Christus, door de kracht van het Nieuwe Verbond.

Hoofdstuk 18

De regel van de wilde dieren

Hosea 13:7-9 zegt,

7 Zo zal ik als een leeuw voor hen zijn; als een luipaard zal ik langs de weg op de loer liggen. 8 Ik zal hen treffen als een beer die van haar jongen is beroofd, en Ik zal hun borstkas openscheuren; daar zal Ik hen ook verslinden als een leeuwin, zoals een wild beest hen verscheurt. 9 Dat is uw ondergang, o Israël, dat u tegen Mij bent, tegen uw hulp.

Vanwege de valse beelden van God die zij aanbaden en Hem dingen toeschreven die niet waar waren, moest Hij voor Israël worden "*als een leeuw*" en "*als een luipaard*" en "*als een beer*", die hen met tand en klauw te lijf ging "*zoals een wild beest hen zou verscheuren*".

Deze profetie is misschien de eerste die de opkomst van de vier beesten in Daniël 7 suggereert. Babylon zou de leeuw zijn (**Dan. 7:4**), Medo-Perzië de beer (**Dan. 7:5**), Griekenland de luipaard (**Dan. 7:6**). Daniëls naamloze beest met ijzeren tanden en tien horens (**Dan. 7:7**) lijkt het "wilde beest" van **Hosea 13:8** te zijn.

Dit oordeel over wilde dieren vervulde een deel van de Wet van

Verdrukking, die te vinden is in **Lev. 26:22**,

22 En Ik zal de beesten des velds onder u loslaten, die u van uw kinderen zullen beroven en uw vee vernietigen en uw aantal verminderen, zodat uw wegen verlaten zijn.

Hosea laat ons kennismaken met deze wilde beesten en vertelt ons in feite dat God in hen is - dat wil zeggen dat God deze wilde beesten bestuurt, want het is God zelf die Israël zal verscheuren. De profeet impliceert dat deze profetische beesten naties waren, geen dieren als zodanig.

Dit is echter een vroege openbaring, en Hosea laat het aan een andere profeet over om ons later meer details te geven. Het is aan Daniël overgelaten om deze beesten nauwkeuriger te identificeren met specifieke naties en ons een

nauwkeuriger volgorde van hun verschijning te geven. Hosea noemt de luipaard vóór de beer, maar Daniël laat duidelijk zien dat de beer vóór de luipaard zou komen.

Israël en Juda geregeerd door beesten

Hosea spreekt op een andere manier waar Daniël grotendeels zwijgt. Hosea vertelt ons dat deze beesten zijn gestuurd om Israël-Efraïm te oordelen, terwijl Daniël zich vooral richt op Juda en Jeruzalem. Door Daniël met Hosea te verbinden, kunnen we de volledige reikwijdte van de profetie in kaart brengen. De vier beesten zouden niet alleen Juda treffen, maar ook Israël, hoewel Assyrië technisch gezien niet tot de vier beesten behoorde.

Babylon was een van de provincies van Assyrië ten tijde van het Assyrische rijk. Babylon veroverde vervolgens Nineve in 612 v. Chr. en wierp Assyrië in 607 v. Chr. volledig omver, en zo groeide Babylon uit van een provincie tot een rijk.

Hetzelfde gebeurde later toen Perzië Babylon ten val bracht. Telkens wanneer een rijk werd omvergeworpen, verving de overwinnaar het en werd het volgende beest in Daniëls profetie. De lange tijd van deze "wilde beesten" zou een periode zijn van "zeven maal" (**Lev. 26:18**), of 7 x 360 jaar, wat betekende dat zowel Israël als Juda getroffen zouden worden door de heerschappij van de beesten. Merk ook op dat **Jer. 27:7** over koning Nebukadnezar zegt: "*Alle volken zullen hem dienen*." Babylon kreeg dus gezag over "*alle volken*", of hij ze nu veroverde of niet. Dit heersersmandaat werd vervolgens achtereenvolgens doorgegeven aan de beer, de luipaard en tenslotte aan de natie met de ijzertanden.

Het is dus duidelijk dat God aan deze beesten het heersersmandaat van Juda gaf, evenals het vruchtbaarheidsmandaat van Jozef dat inherent was aan het geboorterecht. Zij heersten niet alleen over de aarde, maar eisten ook haar rijkdommen op. En zolang elk beest zijn macht behield - gesteund door het goddelijke hof - had het Koninkrijk van God niet het gezag om over de aarde te heersen. Evenzo ontbrak het de overwinnaars aan Gods toestemming om *geopenbaarde* zonen van God te worden. Het Koninkrijk van God moest dus op de achtergrond blijven en zich gedurende "zeven tijden" onderwerpen aan de beesten.

Daniël vertelt ons dat aan het einde van de manifestatie van de "kleine hoorn" van het laatste beest, de heiligen van de Allerhoogste God rechtspraak zouden krijgen (**Dan. 7:21**, **22**). In zijn eerdere profetie over het grote beeld werd de opkomst van het Koninkrijk Gods voorgesteld als een "steen" die het beeld aan het einde van het tijdperk op zijn voeten zou slaan (**Dan. 2:34**, **35**). De groei van deze "steen" tot een grote berg die de hele aarde vult, stelde het laatste wereldrijk voor, geregeerd door Jezus Christus en de overwinnaars, d.w.z. de "*heiligen van de Allerhoogste*".

Deze grote gebeurtenis, deze revolutionaire verandering in de geschiedenis van de aarde, moest de terugkeer markeren van beide Mandaten aan hen die werkelijk geroepen waren om met Christus te regeren als geopenbaarde zonen van God. De omverwerping van het laatste dierenrijk betekent dat de heiligen zowel het heersersmandaat van Juda als het vruchtbaarheidsmandaat van Efraïm zullen krijgen. Zoals **Hosea 1:11** ons vertelt, moesten Juda en Israël "*voor zichzelf één leider aanstellen*", Jezus Christus, waardoor de scepter en het geboorterecht voor het eerst sinds Jacob ze onder zijn zonen verdeelde in Genesis 49 weer worden verenigd.

Het einde van de Beestenheerschappij

Het feit dat zowel Israël als Juda onder de heerschappij van deze beesten zouden komen, had andere profetische implicaties. Het "zevenmaal" oordeel in **Lev. 26:18** moest worden toegepast met verschillende tijdsperioden, omdat het oordeel over Israël meer dan een eeuw eerder begon dan het oordeel over Juda.

Israëls stammen aan de oostkant van de Jordaan werden in 745 v. Chr. in gevangenschap genomen, en Samaria in 721 v. Chr. Deze twee data geven ons het begin van *Israëls* "zeven maal" van oordeel, eindigend van 1776-1800 n. Chr. De stichting van Amerika in 1776, gevolgd door de bouw van de hoofdstad van de natie in 1800, maakte technisch gezien een einde aan Israëls 2.520 jaar durende gevangenschap.

De predikanten van Amerika in die tijd erkenden dit, waaronder de kleinzoon van Jonathan Edwards, Timothy Dwight, president van Yale en voornaamste stichter van de Disciples of Christ. Het leek hen dat Amerika het stenen koninkrijk was van **Dan. 2:34**, en zij preekten hier veel over. Het gedicht van

Timothy Dwight, Columbia, drukte dit idee duidelijk uit, waar hij Amerika bij zijn alternatieve naam Columbia noemde:

Columbia, Columbia, tot glorie verheven,

De koningin van de wereld, en kind van de hemel;

Uw heerschappij is de laatste, en de edelste van de tijd,

Uw grond is vruchtbaar, uw klimaat is uitnodigend;

Laat de misdaden van het oosten nooit uw naam bezoedelen,

Wees vrijheid, en wetenschap, en deugd, uw roem.

Maar zoals zo vaak gebeurt, hadden zij onvoldoende inzicht in het grotere geheel. Zij zagen niet in hoe de "zeven tijden" van Juda moesten plaatsvinden voordat de volheid van de profetie in vervulling kon gaan. Juda en Jeruzalem hadden zich in 604 v. Chr. overgegeven aan koning

Nebukadnezar (en pas later werd de stad verwoest in 586 v. Chr.). Het

"zevenvoudige" oordeel van Juda duurde van 604 v.C. tot 1917 na Christus, toen de Britse generaal Allenby aan het eind van de Eerste Wereldoorlog Jeruzalem innam van het Ottomaanse Rijk.

Andere profetieleraren, zoals H. Gratton Guinness, voorzagen en voorspelden deze gebeurtenis aan het eind van de jaren 1800, want het licht dat hem gegeven was, was groter dan dat van de predikers ten tijde van de oprichting van Amerika. Maar zelfs Guinness hield geen rekening met de verloren eeuw van 164-64 voor Christus, toen het derde beest (Griekenland) de controle over Jeruzalem verloor. Zolang Jeruzalem onafhankelijk was onder de Hasmoneese priesterkoningen, kon Gods "zevenmaal" contract met de beesten niet worden vervuld. Daarom kon die eeuw niet worden meegeteld voor de "zeven maal" die aan de heerschappij van de beesten was toegewezen.

Er moet dus een eeuw worden toegevoegd aan het jaar 1917 om rekening te houden met de verloren eeuw, wat ons op 2017 brengt. Omdat profetieleraren uit het verleden slechts een gedeeltelijke openbaring kregen, moeten we ons met enige nederigheid afvragen of we zelfs vandaag de dag de volledige

reikwijdte van deze openbaring werkelijk kennen. Wij zijn er vandaag net zo van overtuigd als zij in het verleden dat wij het volledige plaatje zien, en dus moeten wij onze harten daarop voorbereiden. Maar wij zijn slechts mensen, en openbaring is progressief. De gebeurtenissen zelf zullen alle dingen bewijzen naarmate ze plaatsvinden.

Vroege miljoenenopvattingen

Gedurende de eerste honderd jaar van de vroege Kerk, toen

Hebreeuwse denkpatronen de bijbelse leer domineerden, werd het idee van een sabbatmillennium algemeen onderwezen. Wij zien het in het begin van de tweede eeuw onderwezen door schrijvers als Barnabas (115 na Christus) en Papias (gestorven in 155 na Christus).

Na de dood van Papias, de laatste echte Hebreeuws-christelijke schrijver, werden de denkpatronen echter overspoeld door de Griekse cultuur, en daarmee kwam ook de allegorische interpretatie van het Oude Testament. Johannes' duizendjarige Koninkrijkstijdperk in Openbaring 20 werd terzijde geschoven ten gunste van een meer geïndividualiseerde interpretatie, en deze opvatting werd officieel toen Augustinus haar in de vijfde eeuw overnam.

De geschiedenis van het Oude Testament werd eveneens als allegorie behandeld, meestal om uit te leggen hoe een liefhebbende God de genocide op Kanaänieten kon bevelen en een oorlogszuchtige houding kon bevorderen. Door de geschiedenis te allegoriseren hoopten de vroege Griekse christenen het evangelie smakelijker te maken voor hun Griekse publiek, want de Grieken waren gewend aan mythologische heilige boeken.

Evenzo werd de opstanding opnieuw gedefinieerd als de wedergeboorte in elk individu, volgens het principe dat een gedoopte gelovige wordt begraven en in nieuwheid van leven opstaat door de doop. Het idee van een lichamelijke opstanding ging verloren in deze overgang van Hebreeuwse naar Griekse denkpatronen tot de tijd van de Protestantse Reformatie.

Amerikaans Millennialisme

De Reformatie herintroduceerde de Bijbel als zijnde geworteld in de geschiedenis, en Augustinus' allegorische visie op profetie begon omver te

worden geworpen. Jonathan Edwards verwierp in de eerste helft van de jaren 1700 Augustinus' visie op profetie, terwijl hij tegelijkertijd Augustinus' visie op de erfzonde en de verdorvenheid van de menselijke natuur nieuw leven inblies. Toch zocht Edwards naar een aardse overwinning van het Koninkrijk van God, iets wat Augustinus als hopeloos beschouwde.

Zelfs vóór de opkomst van Edwards, in de jaren 1600, kort na het begin van de vestiging van Amerika, begon men de opkomst van een nieuwe natie op een nieuw continent te voorzien. Als uitvloeisel van de Reformatie en het Experiment van Genève van Johannes Calvijn, begonnen de nieuwe Amerikanen zichzelf te zien als een Nieuw Israël en een *Verlossersnatie*.

God moest de hele aarde verlossen en niet slechts een paar gelovigen. Het doel van het evangelie was in feite de weg te bereiden voor de heiligen om het Koninkrijk op aarde te regeren. Evangelisatie werd gezien als een plicht die ook het rechtzetten van onrechtvaardige wetten en onderdrukkende regeringen inhield, een plicht die zich uitstrekte tot de abolitionistische strijd om een einde te maken aan de slavernij in de achttiende en negentiende eeuw, met als hoogtepunt de Burgeroorlog (1860).

Men geloofde dat Amerika het Stenen Koninkrijk was dat in **Dan. 2:34** dat voorbestemd was om het Romeinse feodale systeem omver te werpen, dat in Europa nog stevig verankerd was door de Code van Justinianus. De bestemming van Amerika was de wereld te bevrijden van de Romeinse slavernij, zowel politiek als religieus. Geestelijke vrijheid moest resulteren in politieke vrijheid.

De keerzijde hiervan was de uitvinding van *Manifest Destiny* (1845), een soort nationalistische theologie, die in hun ijver om het Koninkrijk van God te vestigen de rechten van de inheemse Amerikanen terzijde schoof. In hun ijver om de aarde te bevrijden werden de Indianen op de een of andere manier over het hoofd gezien of genegeerd. Te velen zagen hen als een obstakel voor het Koninkrijk, een vijand die overwonnen moest worden, in plaats van als een volk dat bevrijd moest worden door het evangelie.

De versmelting van de Amerikaanse religie met politiek en sociale hervormingen bracht vooral de allegorische profetische visie van Augustinus in diskrediet. Om dit te bereiken moesten de christelijke kerken elkaars kleine verschillen tolereren, dus werd het idee van de scheiding van kerk en staat

aangenomen. Dit scheidde de overheid niet van morele of religieuze invloed, maar wel van een specifieke religieuze denominatie die haar visie aan de anderen zou kunnen opdringen.

Met de opkomst van Amerika's op christelijke leest geschoeide principes van sociale hervorming en door de overheid beschermde rechten van de mens, werd de vroeg-Hebreeuwse opvatting van een letterlijk Millennium opnieuw gevestigd. Terwijl de allegorische interpretatie de verlossing beperkte tot mensen als individuen, breidde de nieuwe visie deze uit tot historische verlossing die was voorbestemd door de profetie van het Stenen Koninkrijk. Sociale hervorming was het natuurlijke gevolg van religieuze hervorming.

Met dit alles kwam een gevoel van enthousiast vertrouwen in de toekomst, een gevoel van Amerikaans doel en bestemming. Uiteindelijk kwam het in 1776 tot bloei met de Onafhankelijkheidsverklaring met de bewering dat alle rechten van God komen, en dat regeringen van mensen door God verplicht zijn die rechten te *verdedigen* - niet om ze toe te kennen.

Amerika's religieuze gemeenschap zag zichzelf als voorbestemd om de wereld uit de tirannie te leiden naar de beginselen van vrijheid. Terwijl Frankrijk dit trachtte te doen door middel van de vrijmetselarij, geloofde Amerika dat dit doel alleen mogelijk was door het evangelie van Jezus Christus.

De dood van het optimisme

Het optimisme van de nieuwe natie begon te tanen toen de stichters er niet in slaagden de slavernij in de grondwet te verbieden. Ten tweede, toen de nieuwe hoofdstad van het land, Washington D.C., in de jaren 1790 werd gebouwd, werd het gebouwd op land dat door roomskatholieken was geschonken op land dat oorspronkelijk "Rome" heette. De oorspronkelijke akte van 1663 stond op naam van Francis Pope, maar later werd het bekend als Jenkins Heights.

Er werden dus al in het geheim voorbereidingen getroffen om Amerika weer onder controle van Rome te brengen. Het Nieuwe Israël faalde uiteindelijk en werd vervangen door het Nieuwe Rome. In plaats van het Stenen Koninkrijk te worden, zoals zovelen zich hadden voorgesteld, werd Amerika een verlengstuk van Rome, het vierde koninkrijk van het beest met de ijzertanden.

De Burgeroorlog (1860-1865) bracht het Amerikaanse optimisme aan het wankelen. Daarna zagen we nog steeds overblijfselen van de Amerikaanse droom, maar die werd steeds meer onderbroken door oorlog en corruptie. De Eerste Wereldoorlog (1914-1917), aangekondigd als de oorlog om alle oorlogen te beëindigen, bracht geen vrede, maar bracht Amerika in de definitieve gevangenschap van het Mysterie Babylon. Het tijdperk van optimisme eindigde, en de secularisatie van de Amerikaanse droom begon.

Terugkijkend in de geschiedenis is het tegenwoordig duidelijk dat het

Millennium niet begon met de stichting van Amerika. Hoewel 1776

2.520 jaar was vanaf de gevangenschap van de eerste stammen van

Israël in 745 voor Christus, waren er nog andere beginpunten. Pas in 1917 bereikten we 2.520 jaar sinds de gevangenschap van Jeruzalem in 604 v. Chr.

Zelfs toen begreep niemand dat er nog een eeuw moest worden toegevoegd aan de 2.520 jaar, vanwege de verloren eeuw van 163-63 voor Christus, toen de beesten het recht werd ontnomen om over Jeruzalem te heersen. Vandaag (2017) hebben we het volgende grote eindpunt van de profetie bereikt, en dus hebben we weer reden om optimistisch te zijn dat het Stenen Koninkrijk spoedig zal ontstaan.

Het Stenen Koninkrijk zal alleen slagen als de gemanifesteerde zonen van God worden getransformeerd naar het beeld van Christus, want zonder zulke mannen en vrouwen die het gezag van het heersersmandaat uitoefenen, zullen we opnieuw falen. Vanaf dit schrijven heeft de verandering van de levende overwinnaars en de opstanding van de doden nog niet plaatsgevonden. Toch zijn we waakzaam.

Tijden van voorbereiding

Het is duidelijk dat het "zevenvoudige" oordeel over zowel Israël als Juda nu tot een einde is gekomen. Het oordeel van Israël eindigde met de stichting van Amerika en de bouw van de hoofdstad van de natie.

Het oordeel van Juda eindigde met het einde van de Eerste

Wereldoorlog in 1917. Maar de gebeurtenissen zelf bewezen dat er nog meer vervuld moest worden.

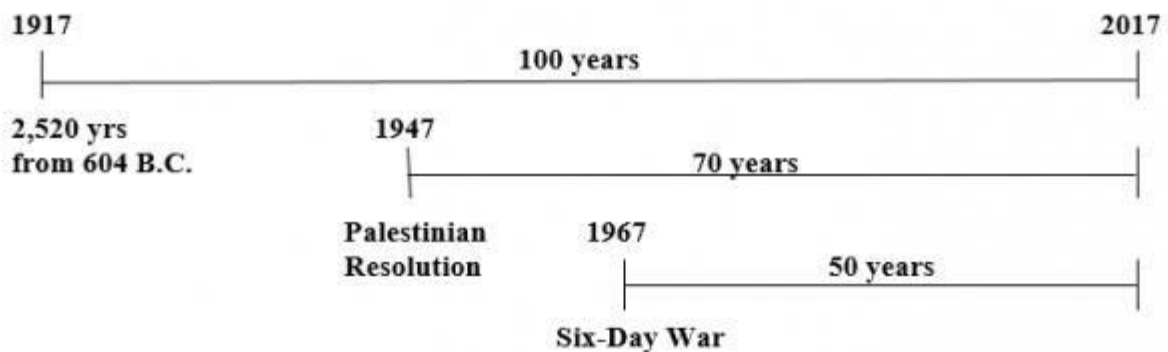
De Federal Reserve Act in 1913 bracht een uitbreiding van de gevangenschap naar Amerika en de wereld, en vervulde wat Johannes "Mysterie Babylon" noemde. Aangezien de vier beesten hun loop hadden gehad, werd de heerschappij van Babylon in een nieuwe vorm overgedaan. Het lijkt erop dat het goddelijke doel van Mysterie Babylon was om het contract van de beesten te voltooien, en dat dit honderd jaar zou duren.

Op 29 november 1947 namen de Verenigde Naties de Palestijnse resolutie aan, waarbij het land werd verdeeld tussen de Joden en de Palestijnen. Deze gebeurtenis vond plaats dertig jaar na de eeuw die de heerschappij van het beest had verlengd. Omdat het laatste beest in zijn vorm, bekend als het Mysterie Babylon, nog zeventig jaar te gaan had, is het duidelijk dat de vorming van de Israëlische staat niet het einde betekende van de heerschappij van het beest, en zelfs niet het einde van de "zeven maal" gevangenschap van Juda.

De tijden en seizoenen kennende, is het duidelijk dat de Israëlische staat, die in mei 1948 werd uitgeroepen, het tijdstip markeerde waarop de Joodse leiders zich aan de voeten van het laatste beest zetten, daarbij de waarschuwing van Jezus in **Matt. 21:43**, **44** negerend. Jezus waarschuwde hen voor de grote steen die de voeten van het beest zou raken, en zei: "*Op wie die valt, die zal hij verstrooien als stof*." Maar de

Joodse leiders, die van plan waren de wereld met vleselijke middelen en met de geest van het beest te regeren, werkten hard om het beest te beheersen en te regeren, in plaats van het te doden.

Aangezien de langetermijnprofetie lijkt te eindigen in 2017, lijkt het erop dat de oplossing van deze situatie te zien zal zijn nadat de Israëlische staat zeventig jaar bestaat.

Het lijkt dan ook passend dat de tijd die aan het moderne Mysterie Babylon is toegekend, loopt van 1917-2017. Het begon precies 2.520 jaar nadat Nebukadnezar in 604 v. Chr. voor het eerst de stad Jeruzalem innam en eindigt eind 2017. Maar we zien ook een 70-jarige cyclus van 1947-2017, die dateert van de Palestijnse resolutie. Verder, daterend van de Zesdaagse Oorlog in 1967, waarbij de Israëli's de controle over Jeruzalem overnamen, is het jaar 2017 precies 50 jaar.

Vanuit dit referentiepunt hebben wij een voortgang van de openbaring met betrekking tot de val van Babylon waargenomen. In 1917 vonden drie belangrijke gebeurtenissen plaats: de Balfour-verklaring, de oprichting van de Sovjet-Unie en de inname van Jeruzalem door generaal Allenby. De Sovjet-Unie begon in 1987 in te storten, na 70 jaar (tot op de dag van vandaag) aan de macht te zijn geweest. Haar ineenstorting markeerde het begin van de val van het Mysterie Babylon.

Sindsdien zijn wij bezig geweest met geestelijke oorlogsvoering en voorbede om ons voor te bereiden op de val van Babylon - of beter gezegd, om ons voor te bereiden op het regeren met Christus in het komende tijdperk. Als Mysterie Babylon in 1987 was gevallen, zouden de heiligen van de Allerhoogste onvoorbereid zijn geweest, en zouden we de chaos hebben kunnen meemaken die we in die eerste jaren in Rusland zagen. Maar God was genadig genoeg om de heiligen een generatie te geven om zich voor te bereiden.

Misschien is de tijd van voorbereiding de periode van 1987-2017. De eerste jaren van deze voorbereiding was de overgang van Saul naar David van 1993-2000, zoals ik in andere geschriften heb uitgelegd. Van 2000-2006 was een verdere overgang, en het jaar 2006 was het einde van de 2.520 jaar sinds de voltooiing van de tweede tempel in 515 voor Christus.

Al deze gebeurtenissen zijn cruciaal gebleken voor de ontwikkeling van de wereldgebeurtenissen. De heiligen van de Allerhoogste hebben deze tijd gebruikt om hun eigen harten voor te bereiden, door voorbede, geestelijke oorlogvoering, en door een toename van de kennis van het Woord, zodat zij voorbereid konden worden om het Koninkrijk te regeren.

Het goddelijke decreet dat de jurisdictie overdraagt aan de heiligen van de Allerhoogste werd officieel op 16 oktober 2014, en toen begrepen we dat dit de laatste cyclus van drie jaar markeerde om ons voor te bereiden op de heerschappij over het Koninkrijk. In 2014 begrepen wij dat het einde van het jaar 2017 het volgende grote - en wellicht laatste - overgangsmoment zou zijn.

De tijd zal natuurlijk alles bewijzen, maar wij weten dat dit alles niet mogelijk zal zijn zonder een grote uitstorting van de Heilige Geest. Daarom wachten wij op deze laatste grote "regen" van de Heilige Geest, die onze harten en de harten van alle mensen op aarde werkelijk zal voorbereiden op de komst van Christus en het nieuwe bestuur van het stenen Koninkrijk.

Hoofdstuk 19

Als God vleselijke gebeden beantwoordt

Met het oog op Israëls gevangenschap onder "wilde beesten" zegt

Hosea 13:10, 11,

[10] Waar is nu uw koning opdat hij u zou redden in al uw steden, en uw rechters van wie u gevraagd hebt: "Geef mij een koning en vorsten"? [11] Ik gaf u een koning in Mijn toorn, en nam hem weg in Mijn toorn.

Eerder in de geschiedenis van Israël vroeg het volk om een koning, en God gaf hun de beste man die op dat moment beschikbaar was: Saul. Maar God gaf hun een koning *in Zijn toorn*, want het was niet Zijn wil dat zij een koning zouden hebben totdat David gekroond kon worden. Hij was de man naar Gods hart. Maar het volk was ongeduldig, dus kregen ze hun koning 40 jaar te vroeg, dat was 10 jaar voordat David geboren was.

Het verhaal staat opgetekend in **1 Samuel 8:5-7**,

[5] ... Stel nu een koning voor ons aan om te oordelen zoals alle volken. [6] Maar het was onaangenaam in de ogen van Samuel toen zij zeiden: "Geef ons een koning om ons te oordelen." En Samuel bad tot de Heer. [7] En de Heer zei tot Samuel: "Luister naar de stem van het volk met betrekking tot alles wat zij tegen u zeggen, want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen als koning over hen."

We moeten voorzichtig en kritisch zijn in hoe we bidden. Als we bidden naar onze eigen wil, kan God ons oordelen door ons te geven wat we willen. Net als kinderen zien we alleen het speelgoed dat we willen en missen we de vooruitziende blik om te weten wat het effect op lange termijn zal zijn als we onze zin krijgen. Pas als we gedwongen worden de vruchten van onze vleselijke verlangens te eten, krijgen we eindelijk de wijsheid van de ervaring.

God vertelt ons dus via Hosea dat Hij Israël in zijn toorn een koning gaf. De implicatie is dat hun koningen in latere jaren weer dezelfde opstandige aard hadden als die van koning Saul. Natuurlijk werden de koningen van Israël

goddelijk aangesteld vanwege Gods toorn over Salomo (**1 Koningen 11:31**). God onttrok tien stammen aan de macht van Salomo's zoon en gaf ze aan Jeroboam (**1 Koningen 11:37**, **40**). Vanaf dat moment waren Israël en Juda afzonderlijke naties, en de profeten laten nooit na onderscheid te maken tussen hen en hun verschillende roepingen.

Geboorte van een zondekind

Hosea 13:12, **13** zegt,

> 12 **De ongerechtigheid van Efraïm is gebonden** [*tsarar*, "vastgebonden; verkrampt; beklemd"]**; zijn zonde is opgeslagen** [*tsaphan*, "verborgen, gereserveerd, verzegeld, opgeborgen"]**.** 13 **De pijnen van de bevalling komen over hem; hij is geen wijze zoon, want het is niet de tijd dat hij bij de opening van de baarmoeder vertraagt.**

De profeet schetst hier een beeld van een zwangere vrouw die de geboorte van een kind van ongerechtigheid probeert te voorkomen of uit te stellen. De metafoor lijkt wat onhandig, want hij zegt "*de pijnen van de bevalling komen over hem*". Efraïm wordt dus voorgesteld als een moeder die aan het baren is. Maar naties en stammen kunnen zowel mannelijk als vrouwelijk zijn.

In dit geval is *Efraïm* niet bedoeld om een beeld op te roepen van Jozefs zoon Efraïm, maar eerder van een overspelige natie in arbeid. De profeet wil het volk dus vergelijken met zijn eigen overspelige vrouw, Gomer. De overspelige vrouw is zwanger geworden van een kind van ongerechtigheid, en zij kan niets doen om de geboorte van haar onwettige kind (d.w.z. "zonde") tegen te houden of uit te stellen.

Dood en opstanding

Israël wilde een koning, en God gaf hun Saul. Toen ze eenmaal hun koning hadden, hadden ze geen andere keus dan die route te volgen voor de komende 40 jaar. Ze konden niet van gedachten veranderen toen Saul zijn opstandig hart begon te tonen. Saul was hun oordeel, maar toen het seizoen voorbij was, stierf Saul, en God gaf hun David.

Zo is het ook met dit onrechtvaardige kind dat geboren wordt uit de overspelige natie. Israël kon weinig of niets doen om de geboorte van deze onwijze en

onwettige "zoon" te voorkomen. Toch draait de profeet van barmhartigheid dit om en geeft hun uiteindelijk hoop. Zonde en dood worden omgedraaid door opstanding. Zo zegt **Hosea 13:14**,

> 14 **Zal ik hen** losmaken **van de macht van Sheol? Zal ik hen verlossen** [*ga'al*] **van de dood? O Dood, waar zijn uw doornen? O Sheol, waar is uw angel? Medelijden** [*nokham*, "berouw"] **zal voor Mijn ogen verborgen blijven.**

Dit suggereert dat Israël als natie zou sterven bij de geboorte van deze zoon der ongerechtigheid. Paulus zegt in **Rom. 6:28**, "*het loon van de zonde is de dood*." Maar tegelijkertijd herinnert de profeet ons eraan dat de dood niet het einde van de zaak is. De dood moet eindigen in opstanding. Opstanding is de oplossing voor de dood.

God zegt: "*Zal ik hen verlossen van de dood*?" Het Hebreeuwse woord voor "verlossen" is *ga'al*, wat gespeld wordt met een *gimel* ("optillen"), gevolgd door *al*, of *El*, wat "God" is. Verlossen is dus "God verheffen". Dit was waarschijnlijk wat Jezus in gedachten had toen Hij in **Johannes 8:28** zei: "*Wanneer jullie de Mensenzoon opheffen, dan zullen jullie weten dat Ik Hem ben*." En nogmaals, in **Johannes 12:32** zei Hij: "*En als Ik van de aarde opgeheven word, zal Ik alle mensen tot Mij trekken*." Toen Hij van de aarde werd "opgetild" (aan het kruis), verloste Hij (*ga'al*) alle mensen. Dit identificeert Jezus Christus ook als "God", want het woord *ga'al* betekent "God verheffen".

In een eerdere uitgave van de NASB luidt het eerste deel van **Hosea**

13:14 als een eenvoudige verklaring: "*Ik zal hen verlossen van de dood*." Aangezien de Hebreeuwse taal oorspronkelijk geen interpunctie kende, is het moeilijk te weten of dit gelezen moet worden als een vraag of als een verklaring. Wanneer de apostel Paulus in **1 Kor. 15:55** naar deze passage verwijst, laat hij de eerste helft van het vers weg, zodat we ons niet op zijn gezag kunnen beroepen. In plaats daarvan koppelt hij

Hosea's profetie over opstanding aan een andere profetie in **Jesaja 25:8**waarin staat,

[8] **<u>Hij zal de dood voor altijd verzwelgen</u>. En de Here God zal de tranen van alle gezichten afwissen. En Hij zal de smaad van zijn volk van de hele aarde wegnemen, want de Heer heeft gesproken.**

Paulus voegt dan het volgende samen **Jesaja 25:8** en **Hosea 13:14**, zeggende in **1 Kor. 15:54**, **55**,

[54] **... dan zal gebeuren wat geschreven staat: "De dood is verzwolgen in de overwinning"**.**Jesaja 25:8**]. [55] **O dood** [*thanatos*], **waar is uw overwinning?**

[*deber,* "plagen, pestilentie." Paulus vertaalt het als "angel" in **1 Kor.**

15:55.] **O dood** [*hades*, "het graf"], **waar is uw angel?** [**Hosea 13:14**].

De NASB vertroebelt hier de zaak door zowel *thanatos* als *hades te* vertalen als "dood". Er is een verschil tussen de dood en het graf, hoewel ze met elkaar in verband worden gebracht. Feit is dat Paulus in **1 Kor. 15:55** voor de eerste en enige keer in al zijn brieven verwijst naar *de hades*. Het komt door een citaat van Hosea, die de Hebreeuwse term *sheol* gebruikt. Het nieuwtestamentische Griekse woord *hades* moet worden gedefinieerd door het Hebreeuwse begrip *sheol*, en niet door het klassieke Griekse begrip *hades*.

Terugkomend op Hosea's profetie, vertelt hij ons in het laatste deel van **Hosea 13:14**, "*mededogen*", dat wil zeggen <u>berouw</u>, "*zal voor Mijn ogen verborgen zijn*". Deze vertaling slaat de plank mis, want niet mededogen, maar berouw zal voor God "verborgen" zijn. Met andere woorden, God zegt dat de opstanding inderdaad zal plaatsvinden, want Hij is niet van plan Zijn mening over die belofte te veranderen. De overwinning op de dood is verzekerd, omdat onze Verlosser aan het kruis is opgeheven om de doodstraf voor Adams zonde te betalen.

De dood van Israël

Het oordeel komt voordat de belofte wordt gezien. Hoewel opstanding verzekerd is, moet de dood aan de opstanding voorafgaan, want zonder dood is er geen opstanding. Hosea maakt dit duidelijk in **Hosea 13:15**, zeggende,

[15] **Hoewel hij tussen het riet bloeit, zal er een oostenwind** [*qadiym*] **komen, de wind** [*ruach,* "wind, adem, geest"] **van de Heer die uit de woestijn opsteekt; en zijn fontein zal droog worden, en zijn bron zal opdrogen; die zal zijn schatkist plunderen van elk kostbaar artikel.**

De "*oostenwind*" is een verwijzing naar Assyrië, dat uit het oosten kwam, maar de profeet maakt duidelijk dat Assyrië "*de wind des Heren*" was. God krijgt de eer Assyrië op te wekken om Israël te vernietigen. Het Hebreeuwse woord *ruach* betekent zowel wind als geest, zoals we zien in **Johannes 3:8**,

[8] **De wind waait waarheen hij wil en je hoort het geluid ervan, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij naartoe gaat; zo is het ook met iedereen die uit de Geest geboren is.**

Maar "*de wind des Heren*" was te zien in Assyrië, een oostenwind van goddelijk oordeel, die de bronnen in het land Israël zou opdrogen en het volk zou verarmen. **Hosea 13:16** vervolgt,

[16] **Samaria zal schuldig worden bevonden, want zij is in opstand gekomen tegen haar God. Zij zullen door het zwaard vallen, hun kleintjes zullen in stukken worden geslagen en hun zwangere vrouwen zullen worden opengereten.**

Dat was de meedogenloosheid van de Assyriërs. Zij die de vreemde goden willen aanbidden, moeten weten dat die andere goden niet barmhartig, maar wreed zijn. Maar opnieuw, zoals in het geval van koning Saul, verlangde het volk ernaar die valse goden te aanbidden en zich eraan te onderwerpen, dus gaf de ware God van Israël hun verlangen en onderwierp hen aan die andere goden. Het resultaat was verschrikkelijk. Wij zouden er goed aan doen vandaag dezelfde les te leren.

Hoofdstuk 20

De oproep tot berouw

Het doel van het goddelijk oordeel is om berouw te tonen, niet om te vernietigen. Als het volk zich bekeert, houdt het oordeel op. Daarom lijkt het erop dat berouw nooit plaatsvindt tot het einde van het oordeel. Als God een 40-jarig oordeel verordent, lijkt het erop dat dit betekent dat het volk zich niet zal bekeren voordat het 40 jaar geoordeeld is.

Vreemd genoeg is het niet het slaan zelf dat ons tot bekering brengt, maar de goedheid en vriendelijkheid van God. Paulus vertelt ons in **Rom. 2:4**, "*de goedheid van God leidt u tot bekering*". Onder de wetten van de mens (zo wordt gezegd) gaat het slaan door totdat het moreel verbetert. Maar God weet dat mensen reageren op vriendelijkheid en liefde. Daarom is het goddelijk oordeel niet hetzelfde als het menselijk oordeel. Het goddelijk oordeel is gebaseerd op liefde, die manieren zoekt om barmhartigheid toe te passen. Normaal gesproken begint God dan, wanneer het vonnis van de wet zijn voltooiing nadert, in te grijpen met vriendelijkheid en het volk tot zich te trekken door de werking van de Heilige Geest. De mensen noemen deze tijden "opwekkingen".

Het laatste hoofdstuk van Hosea's profetie gaat over "opwekking", wat altijd een oproep is tot berouw, gebaseerd op de goedheid en vriendelijkheid van God. **Hosea 14:1**, **2** begint met te zeggen,

> **[1] Keer terug, Israël, tot de Heer, uw God, want u bent gestruikeld door uw ongerechtigheid. [2] Neem woorden mee en keer terug naar de Heer. Zeg tot Hem: "Neem alle ongerechtigheid weg, en ontvang ons genadig, opdat wij de vrucht van onze lippen presenteren."**

Dit is geen oproep om fysiek terug te keren naar het oude land Israël. Het is een oproep om vanuit het hart naar God terug te keren. Het probleem is ongerechtigheid, niet locatie. De oplossing is om "*alle ongerechtigheid weg te nemen*", niet om te verhuizen naar het oude land, met je ongerechtigheid bij je.

Lang geleden, toen de Israëlieten klein waren, werd het model opgezet in een kleine strook land, want dat was toen geschikt. Maar het model van vandaag is

veel groter, want God eist niet alleen het land Kanaän op, maar ook de hele wereld.

In **Lev. 25:23** zegt God: "*het land is van mij*", sprekend over het land Kanaän. Maar later claimt God alle landen en alle volken op grond van het scheppingsrecht, door in **Jer. 27:5** te zeggen: "*Ik heb de aarde gemaakt... door Mijn uitgestrekte arm... en Ik zal haar geven aan degene die Mij welgevallig is*." Zo ook **Jesaja 54:5** zegt dat de Heilige van Israël "*de God van de hele aarde*" is. Hij is in feite de God van het geschapen heelal.

De rots van de aanval

God maakt aanspraak op alles wat Hij geschapen heeft, niet slechts op een klein deel ervan. Daarom is het oude model vervangen door iets veel groters. In het oude model "struikelde" Israël door ongerechtigheid, zegt Hosea. Zij struikelden over "*de rots der aanstoot*" (**1 Petrus 2:8**), "*omdat zij ongehoorzaam zijn aan het woord*", zegt Petrus. Met andere woorden, als zij gehoorzaam waren geweest aan het woord, zouden zij niet gestruikeld zijn over de steen des aanstoots, namelijk Jezus Christus, de Rots.

Paulus bevestigt dit ook in **Rom. 9:31-33**,

> [31] **maar Israël, dat een wet van gerechtigheid nastreefde, kwam niet tot die wet.** [32] **Waarom niet? Omdat zij het niet door geloof nastreefden, maar alsof het door werken was. Zij struikelden over de steen des aanstoots,**[33] **precies zoals geschreven staat** [in **Jesaja 28:16**]**"Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis, en wie in Hem gelooft zal niet teleurgesteld worden."**

Zowel Paulus als Jesaja hadden het over Israël, terwijl de meeste christenen tegenwoordig denken dat hij het had over de Joden (d.w.z. Juda). In feite nemen zij aan dat Paulus' hele commentaar op Israël in Romeinen 9-11 ging over het volk van Juda dat Jezus in de eerste eeuw had verworpen. Maar als we de passages die Paulus aanhaalt opzoeken, vinden we dat die passages primair gericht waren op het noordelijke huis van Israël (of Efraïm). Pas in tweede instantie was dit van toepassing op Juda, en dan nog alleen omdat Juda zich schuldig maakte aan hetzelfde ongeloof.

Jesaja 28:16, door Paulus geciteerd in **Rom. 9:33**, was specifiek gericht tot "*de dronkaards van Efraïm*" (**Jesaja 28:1**). Vandaar dat het interpreteren van Romeinen 9-11 als een commentaar op de Joden in Jeruzalem en Juda het grootste deel van Paulus' les over Israëls geschiedenis mist. Israël had Jezus Christus verworpen lang voordat Jezus op aarde werd geboren. Zij verwierpen Hem, zegt Petrus, toen "*zij ongehoorzaam waren aan het woord*" dat kwam van Jahweh, die Jezus was in Zijn pregeïncarneerde vorm.

Maar uiteindelijk worden alle mensen opgeroepen zich te bekeren. Ongerechtigheid is de innerlijke toestand van de dood (sterfelijkheid), waardoor alle mensen ongehoorzaam zijn aan het woord en struikelen over de rots der aanstoot. Hosea vertelt Israël zich te bekeren, Gods woord te horen en te gehoorzamen, zodat zij weer een relatie met Hem krijgen. Jaren later werd de betekenis van dit woord geopenbaard toen Jezus werd geboren, want toen werd duidelijk dat het volk in Hem en in Zijn woord moest geloven.

Verwijdering van ongerechtigheid door genade

In **Jesaja 53:5** lezen we,

5 **Maar Hij werd doorboord om onze overtredingen, Hij werd** verbrijzeld **om onze ongerechtigheden...**

Een overtreding is een uiterlijke handeling, terwijl ongerechtigheid een innerlijk motief of oorzaak is. Dus toen Jezus uiterlijk werd doorboord, was dat om te betalen voor onze overtredingen. Toen Jezus inwendig werd gekneusd, was dat om te betalen voor onze ongerechtigheden. Hij deed beide, natuurlijk, omdat Hij betaalde voor de hele zonde van de wereld - zelfs de onderliggende oorzaken ervan.

Dus wanneer **Hosea 14:2** tegen Israël zegt dat het tot Hem moet zeggen: "*neem alle ongerechtigheid weg*", dan zegt hij tegen Israël dat het moet geloven dat Jezus Christus de straf voor hun ongerechtigheid heeft betaald door Zijn dood aan het kruis. Verder zegt de profeet Hem te vragen "*ons genadig te ontvangen*," want zoals Paulus zegt in **Ef. 2:8**"*uit genade bent u gered door het geloof*." Deze redding is "*niet uit uzelf*", zegt Paulus, en in het volgende vers voegt hij eraan toe dat zij "*niet het gevolg is van werken*".

Met andere woorden, redding komt niet tot ons door de geloften van de mensen uit het Oude Verbond, waarmee zij zichzelf verplichten om redding te bereiken door gehoorzaamheid, dat wil zeggen door hun eigen werken. Gerechtigheid en verlossing kunnen niet worden verkregen door de kracht van hun eigen wil (**Johannes 1:13**), want geen mens is in staat zulke geloften van volmaaktheid te vervullen. Genade wordt gezien wanneer God belooft ons tot Zijn volk te maken door de kracht van Zijn eigen wil. Wij zijn geroepen te geloven in *Zijn vermogen* om te doen wat Hij heeft gezworen, niet in ons vermogen om te doen wat wij hebben gezworen. Deze twee verbonden tonen ons het verschil tussen genade en werken.

Het verwijderen van de ongerechtigheid is alleen mogelijk door het verwijderen van het doodvonnis van de sterfelijkheid dat aan alle mensen werd toegerekend vanwege de zonde van Adam. Wanneer de dood is weggenomen, is de ongerechtigheid weggenomen, en dan zullen de mensen ophouden de wet te overtreden in hun handelingen. Daarom zijn onverbeterlijkheid en onsterfelijkheid met elkaar verbonden (**1 Kor. 15:54, KJV**).

Hosea 14:2 vertelt ons verder dat de verwijdering van ongerechtigheid door Zijn genade vereist dat wij "*de vrucht van onze lippen presenteren*". Het Hebreeuwse woord "vrucht" komt van *par*, "een stier, of jonge os." Dit verwijst dus naar een offer. Maar het is geen gewoon offer. Het was een offer "van onze lippen." Dit is het ware offer dat God wil, woorden die van het altaar van iemands hart komen.

De volgorde is dus duidelijk. Eerst moet de ongerechtigheid worden weggenomen als een daad van genade van het Nieuwe Verbond. Dan is ons antwoord het offer op het altaar van ons hart, dat blijkt uit woorden van berouw die van onze lippen komen.

Hosea legt zulke bekeerlingen zelfs woorden in de mond, want hij vervolgt in **Hosea 14:3**,

3 "Assyrië zal ons niet redden. Wij zullen niet op paarden rijden, noch zullen wij weer zeggen: 'Onze god', tegen het werk van onze handen, want in U vindt de wees genade."

Hier komt de aanvaardbare belijdenis van de lippen van Israël. Het erkent dat Assyrië ons niet kan redden. Alleen Jahweh-Jezus, de God van Israël en van de hele aarde, kan redden. Zo'n belijdenis verlaat het geloof in paarden - dat wil zeggen, in vleselijke kracht, want "*hun paarden zijn vlees en geen geest*" (**Jesaja 31:3**).

En tenslotte zegt een ware geloofsbelijdenis nooit meer dat het gouden kalf "onze god" is. Echt geloof wordt nooit geplaatst in "*het werk van onze handen*," en als we dit begrijpen in het licht van het Nieuwe Verbond, zeggen we NOOIT meer: "Ik ben gered door mijn gelofte (of besluit) en door mijn eigen wil."

In plaats daarvan erkennen wij dat het God was die genadig genoeg was om in te grijpen, onze ogen te openen en geloof in ons hart te brengen, zodat wij ons zouden bekeren en ons tot Hem zouden wenden. Wij hebben alleen gereageerd op de genadige tussenkomst van God en kunnen geen eer opstrijken voor onze beslissing Hem te volgen. Het is de goedheid van God die ons tot bekering heeft gebracht.

Dit is het ware kalf dat God verlangt als vrucht van onze lippen. We moeten Jezus Christus belijden, niet een gouden kalf dat het werk van onze handen is.

De wet van de bedekkingen

Hosea zegt "*bij U vindt de wees genade*." Dit is een verwijzing naar het feit dat weduwen, wezen, vreemdelingen, en zelfs de beesten en vogels van het veld geen bedekking hebben. Gezinnen in Israël vonden gewoonlijk bescherming bij een voogd die bekend stond als de verwantenverlosser. Deze term wordt gewoonlijk verkeerd vertaald als "bloedwreker", maar het is de Verlosser (*ga'al*) die van de eigen bloedlijn is. Als een familielid het slachtoffer werd van onrecht, was het de taak van de Verlosser van de verwanten om gerechtigheid en genoegdoening te zoeken voor zijn verwant, om degenen die onder zijn dekking vielen te beschermen.

Weduwen en wezen hadden vaak geen bedekking, dus werd God zelf hun Verlosser en bedekte hen rechtstreeks. Zo zegt **Exodus 22:21-24**,

[21] En gij zult een vreemdeling geen onrecht aandoen en hem niet onderdrukken, want gij waart vreemdelingen in het land Egypte. [22] Gij zult geen weduwe of wees treffen. [23] Indien gij hem ook maar iets aandoet, en als hij tot Mij roept, zal Ik zijn geroep zeker horen,[24] en Mijn toorn zal ontsteken, en Ik zal u met het zwaard doden; en uw vrouwen zullen weduwen worden en uw kinderen vaderloos.

Allen die zonder bedekking van mensen zijn, staan onder Gods directe bedekking. Hij zal allen die Hem aanroepen beschermen, zoals de wet zegt. De wet noemt specifiek "vreemdelingen" (dat wil zeggen: vreemdelingen), samen met weduwen en wezen. Als dus niet-Israëlieten door Israëlieten worden onderdrukt, wordt de toorn van de Heer ontstoken over de Israëlieten die hen onderdrukken. Maar op andere plaatsen vinden we dat God ook de vogels en de dieren van het veld beschermt en verzorgt - allemaal om dezelfde reden. God is hun bedekking.

Zo zegt **Hosea 14:3**: "*in U vindt de wees genade*."

Hoofdstuk 21

Redding uit het Nieuwe Verbond

Hosea 14:4 vertelt ons hoe Israël genade zal vinden:

4 Ik zal hun afvalligheid genezen, Ik zal hen vrijelijk liefhebben, want Mijn toorn heeft zich van hen afgewend.

God doet dit om Zijn Nieuwe Verbondsbelofte te vervullen. Let op: er zijn hier geen "als"-clausules. Hij smeekt Israël niet om zich van hun afvalligheid af te keren. In plaats daarvan neemt Hij de

verantwoordelijkheid en oefent Zijn soevereine rechten als Schepper uit door hun afvalligheid te genezen. God geeft het vlees altijd de eerste kans om op eigen kracht te slagen, en als dan blijkt dat het volkomen faalt, grijpt Hij in en doet het Zelf.

Met andere woorden, de geloften van de mensen van het Oude Verbond krijgen de tijd om te bewijzen dat geen mens door zijn eigen werken of door zijn eigen wil gered kan worden. Wanneer de vastgestelde tijd aanbreekt, grijpt God in door Zijn soevereine werk en door de raad van Zijn eigen wil om Zijn Nieuwe Verbondsbelofte waar te maken om ons tot Zijn volk te maken en onze God te zijn.

We zien dus in de hele geschiedenis van Israël dat God hen lange tijd oproept tot bekering. Af en toe heeft het volk (gedeeltelijk) berouw, maar dit berouw schiet nooit wortel in hun harten. Bij de volgende generatie heeft dezelfde afvalligheid zich opnieuw gevestigd, en moet de oproep tot bekering opnieuw worden gedaan. Deze cyclus gaat door totdat God zelf de oorzaak van hun afvalligheid geneest.

Hij zegt ook: "*Ik zal hen vrijelijk liefhebben*." Paulus vertelt ons de aard van Zijn liefde in **Rom. 5:8**,

[8] Maar God bewijst zijn eigen liefde voor ons, doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.

Rom. 5:10 voegt daaraan toe dat "*terwijl wij vijanden waren, wij met God verzoend zijn*". De belangrijkste kracht van Paulus' betoog was de vergelijking tussen de liefde van de mens en de liefde van God. De mens houdt van vrienden, niet van vijanden. Mensen zijn misschien bereid te sterven voor hun vrienden, maar God was bereid Jezus te sturen om te sterven voor zijn vijanden. Dat is de liefde van God - dezelfde liefde die God aan Israël toont in **Hosea 14:4**.

Het punt waarop God overgaat van de verwachtingen van het Oude Verbond naar de beloften van het Nieuwe Verbond is ook het punt waarop Hij overgaat van "woede" naar "liefde". Wanneer mensen hun geloften niet nakomen, spreekt God "woede" uit, en wanneer Hij zijn eigen gelofte nakomt, spreekt Hij "liefde" uit. De liefde van God laat de mensen niet spartelen in hun onvermogen om volmaakt te zijn. Evenmin laat Hij de eeuwige bestemming van de mensheid bepalen door de macht van hun eigen vrije wil. In plaats daarvan redt Hij de mensheid door de kracht van *Zijn* eigen vrije wil.

Gods liefde draagt vruchten

Hosea 14:5-7 geeft ons het resultaat van Gods liefde, zeggende,

[5] Ik zal als de dauw zijn voor Israël; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal wortel schieten als de ceders van Libanon. [6] Zijn scheuten zullen uitlopen, en zijn schoonheid zal zijn als de olijfboom, en zijn geur als de ceders van Libanon. [7] Zij die in zijn schaduw wonen, zullen weer graan doen groeien en zij zullen bloeien als de wijnstok. Zijn roem zal zijn als de wijn van Libanon.

Elk van deze uitspraken zijn beloften van God, geen bevelen die Hij van de mensen verwacht. God zegt: "*Ik zal*" dit doen, en dus ook "*hij zal*" dat doen. God *hoopt* niet dat de mensen zullen reageren, maar Hij neemt de verantwoordelijkheid op Zich om de mens Zijn wil te laten doen. Dit is precies hoe het Nieuwe Verbond zelf is geformuleerd, want we lezen in

Hebr. 8:10-12,

[10] Want dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël zal sluiten, zegt de Heer: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen en ze in hun hart schrijven. En Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn. [11] En zij zullen niet ieder zijn medeburger, en ieder zijn broeder leren, zeggende: "Ken de Heer", want allen zullen Mij kennen, van de minste tot de grootste van hen. [12] Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en Ik zal hun zonden niet meer gedenken.

In tegenstelling tot het Oude Verbond is er hier geen "als", geen verwachting dat de mens dit zal laten gebeuren, geen vertrouwen in de wil van de mens om zijn beste bedoelingen te vervullen. Als God dus van "boosheid" over het falen van de mens naar "liefde" gaat, is dat een verandering in het Nieuwe Verbond. Dus **Hebr. 8:13** sluit dat gedeelte af met de woorden,

[13] Toen Hij zei: "een nieuw verbond", heeft Hij het eerste overbodig gemaakt. Maar wat verouderd raakt en oud wordt, is klaar om te verdwijnen.

Wanneer Hosea spreekt over Gods barmhartigheid, is dat Gods onwrikbare intentieverklaring, waarin de dingen worden uiteengezet die God zal doen door de kracht van zijn eigen wil, zoals blijkt uit **Deut. 29:10-15**, waar Hij heeft gezworen ons tot zijn volk te maken en onze God te zijn. Efraïm zal inderdaad vrucht voortbrengen, maar niet door zijn eigen wil. Israël zal inderdaad het eerstgeboorterecht terugkrijgen, maar niet uit eigen kracht. De afvallige zal zeker genezen, maar niet door zijn eigen inzicht in de waarheid.

De wijsheid in het begrip van het Nieuwe Verbond

De profeet besluit zijn boodschap in **Hosea 14:8**, **9**, zeggende,

[8] O Efraïm, wat heb ik nog met afgoden te maken? Ik ben het die u antwoord en zorg geeft. Ik ben als een weelderige cipres; van Mij komt uw vrucht. [9] Wie wijs is, laat hij deze dingen begrijpen; wie scherpzinnig is, laat hij ze kennen. Want de wegen van de Heer zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen. Maar overtreders zullen erin struikelen.

De Hebreeuwse uitdrukking "*wat heb ik met jou te maken*?" was hun manier om ongeduld uit te drukken over iemands onbegrip. We zien deze uitdrukking

vaak gebruikt in de Schrift. (Voor voorbeelden, zie **2 Sam. 16:10**; **19:22**; **2 Koningen 3:13**; **Johannes 2:4, KJV**.) In **Hosea 14:8** zegt God: "*wat heb ik met afgoden te maken*?". Met andere woorden, als iemand eraan twijfelt dat God zich inderdaad kan ontdoen van Israëls afgoden, drukt God enig ongeduld met hem uit. De implicatie is: "Welke afgoden? Ik zie geen afgoden. U herinnert zich afgoden, zegt u? Dat is oud nieuws. Druk op de Refresh knop."

Opnieuw beweert God de oorzaak hiervan te zijn: "*Ik ben het*", zegt Hij, en "*uit Mij komt uw vrucht*". Efraïm, wiens naam "dubbele portie vrucht" betekent, kon geen vrucht dragen door zijn eigen wil of door het Oude Verbond. Hij kon niet voldoen aan de vruchtbaarheidsopdracht die het hoofdkenmerk was van het geboorterecht van zijn vader, Jozef (**Gen.**

49:22). Alleen God kan ons vrucht doen dragen. Paulus zegt in **1 Kor.**

3:6, **7**,

[6] Ik plantte, Apollos gaf water, maar God veroorzaakte de groei. [7] Dus dan is noch degene die plant, noch degene die water geeft iets, maar God die de groei veroorzaakt.

Vruchten dragen is het doel van de grote Landman. Hij kweekt geen planten omwille van een goed landschap. Hij zoekt vanaf het begin naar vrucht, en de vrucht van de vruchtbaarheidsopdracht in **Gen. 1:28** is zoonschap. Gods verlangen en doel vanaf het begin is het voortbrengen van zonen naar Zijn beeld en gelijkenis. Duizenden jaren lang heeft de mens de gelegenheid gekregen om door de kracht van zijn eigen wil vruchtbaar te zijn, maar hij heeft gefaald.

Jezus kwam naar de aarde, geboren uit een maagd door de Heilige Geest, om ons te tonen dat de zonen van God van bovenaf verwekt moeten worden. Die zonen zullen (als groep, of lichaam) tot volle geboorte worden gebracht bij de vervulling van het Loofhuttenfeest dat met Zijn tweede komst samenhangt.

Hosea's boodschap eindigt met een woord aan de wijzen. "*Wie wijs is, laat hem deze dingen begrijpen*." Dit lijkt op de boodschappen aan de zeven gemeenten in **Openb. 3:22**"*Wie een oor heeft, laat hem horen*." **Dan. 12:10, KJV** zegt: "*De wijzen zullen het begrijpen*." Als iemand openbaring krijgt van dit Nieuwe

Verbond, zal hij begrijpen dat alleen de wil van God iemand vrucht kan doen voortbrengen.

In zijn hele boek roept Hosea Israël op om zich tot God te wenden en afgoderij te verlaten. Maar uiteindelijk erkent hij de nutteloosheid van de wil van de mens en laat hij zien dat de echte oplossing is dat God ingrijpt door de kracht van zijn eigen wil. Het Nieuwe Verbond is de definitieve oplossing van het probleem.

Zij die het verschil tussen de twee verbonden begrijpen, zijn dus de wijzen en verstandigen. Ook moeten we niet twisten met het goddelijke plan om ons twee verbonden te geven, "*want de wegen van de Heer zijn juist",* zegt hij.

De rechtvaardigen zullen "*in Zijn wegen wandelen*", want zij zullen zich niet alleen onderwerpen aan Gods wil, maar het ook daadwerkelijk eens zijn met Zijn wijsheid. Aan de andere kant zullen de overtreders "*struikelen*" over Zijn wegen, want omdat zij geen verstand hebben, zullen zij het er niet mee eens zijn. **Psalm 119:165** zegt,

165 Zij die Uw wet liefhebben hebben grote vrede en niets doet hen struikelen.

De Joden in de eerste eeuw, die de Middelaar van het Nieuwe Verbond verwierpen en verkozen onder het Oude Verbond te blijven, struikelden over de Rots der Aanstoot. Zij struikelden, omdat zij vertrouwen hielden in hun eigen vermogen om rechtvaardig te worden door de zelfdiscipline van hun eigen wil en door de rechtvaardigheid van hun eigen werken. Maar Hosea vertelt ons dat zij die struikelen niet de rechtvaardigen zijn, maar "*overtreders*".

De rechtvaardigen wandelen door geloof in het vermogen van God om Zijn gelofte te vervullen, en tonen zo Zijn barmhartigheid (*ruhamah*). De dochter van de profeet, Lo-ruhamah, "geen barmhartigheid, of geen mededogen" was niet het laatste woord in deze profetie. **Hosea 14:3** zegt "*in U vindt de wees barmhartigheid*" (*ruhamah*). Dit vervult de eerdere profetie in **Hosea 2:23**, "*Ik zal ook ontferming hebben over haar die geen ontferming had verkregen*."

De boodschap van Hosea voltooid dus in barmhartigheid en genade door het Nieuwe Verbond. De afvalligheid en het geestelijk overspel in Israël werd geïllustreerd in Gomer, en de profeet begreep Gods eigen hartzeer door een

mijl in Gods schoenen te lopen. De profeet verloste haar ook uit de slavernij en liet zien hoe God zelf Israël zou verlossen door de kracht van liefde, barmhartigheid en genade.

Hosea kreeg een moeilijke levensweg om ons een geïllustreerd verhaal te vertellen van Gods eigen plan. Laat dit een troost zijn voor alle voorbidders die hun eigen levensweg hebben moeten gaan, want als zij uiteindelijk overwinnen, staat de belofte van God weer vast.